Rebecca

JAMES

Tobula klasta

Alma littera

Rebecca JAMES

TOBULA KLASTA

Iš anglų kalbos vertė ZITA MARIENĖ

Alma littera

VILNIUS / 2010

UDK 820(94)-93
Ja 289

Versta iš: Rebecca James.
BEAUTIFUL MALICE
Allen & Unwin, 2010

ISBN 978-9955-38-722-0

Skiriu Hilary

PIRMOJI DALIS

Aš nėjau į Alisos laidotuves.

Tuo laiku buvau nėščia. Paklaikusi iš sielvarto. Bet sielvartavau ne dėl Alisos. Ne. Tada Alisos jau nekenčiau ir džiaugiausi, kad ji negyva. Alisa man šitaip padarė, Alisa sugriovė gyvenimą: atėmė geriausia, ką turėjau, ir sudaužė, nei surinksi, nei suklijuosi. Verkiau ne Alisos, o dėl to, kad per ją turėjau taip kentėti.

Tačiau dabar, po ketverių metų ir daug laimingesnė, pagaliau nusistovėjus ramiam ir vienodam gyvenimui su dukryte Sara (mano gerute rimtuole Sara), kai kada pamanau, jog vis dėlto reikėjo nueit į Alisos laidotuves.

Mat visur ją matau – prekybos centre, prie Saros vaikų darželio vartų, klube, kur retkarčiais mudvi su Sara pigiai papietaujam. Akies krašteliu išvydusi blizgančius geltonus Alisos plaukus, manekenės figūrą, ryškius drabužius, nejučia stabteliu, širdis ima daužytis. Išsigandusi beveik isteriškai spraudžiuosi per žmones norėdama įsitikinti, jog man nesivaidena ir aš tik matau merginą, labai panašią į Alisą. Iš arti tos merginos kai kada panašios į Alisą, bet niekad, o niekad nesti tokios gražios kaip ji. Dažniausiai, gerai įsižiūrėjus, panašumo išvis nelieka.

Apsisukusi einu savais keliais, bet veidas ir lūpos atšąla, pirštų galiukuose nemaloniai tvinksi adrenalinas. Diena sugadinta.

Jei būčiau ėjusi į laidotuves, Alisos mirtis dabar atrodytų tikresnė. Nebūtų buvę jokio reikalo verkti ar apsimesti gedinčia. Būčiau galėjusi piktai nusijuokti ir spjaut į kapo duobę. Kas būtų neleidęs? Jei tik būčiau pamačiusi, kaip nuleidžiamas karstas, kaip užpilamas sunkiu, nepajudinamu žemių sluoksniu, dabar būtų ramu, kad ji tikrai mirusi ir palaidota.

Dabar žinočiau, kad Alisos nebėra visiems laikams.

Aš pabundu pirma Saros, dar saulei nepatekėjus, ir užsiplikau puodelį arbatos. Jau beveik vasara, rytas šiltas, todėl arbatą geriu lauke. Nedažnai sau leidžiu prisiminimų prabangą, kai surikiuoju įvykius šiokia tokia chronologine tvarka. Visi tie neišvengiami „o jeigu“ pernelyg skausmingi, pernelyg bergždi, pernelyg pragaištingi mano sielos ramybei. Bet retsykiais, kai tylu ir esu viena, kai nereikia niekur ruoštis su Sara, mane nusineša prisiminimai.

1 skyrius

– Ar nori eiti?

Alisa Peri žiūri į mane. Šypsosi. Aš viena sėdžiu po medžiu, pietauju. Skaičiau knygą, todėl neturiu supratimo, ko Alisa klausia. Pakeliu galvą, prisidengiu akis nuo saulės. Nuryju sumuštinio kąsnį.

– Atsiprašau, kur eiti?

Iš storo pluošto, kurį ji laiko, Alisa paduoda man popieriaus lapą.

Paimu, apsimetu įdėmiai apžiūrinėjanti. Tai spalvota fotokopija, kviečianti į aštuonioliktą Alisos gimtadienį. Joje parašyta: „Ateikit visi kaip vienas!!! Atsiveskit draugų!! Šampanas nemokamas! Valgis nemokamas!“ Tokį kvietimą sukurti galėjo tik toks populiarus ir savim pasitikintis asmuo kaip Alisa Peri, kiekvienas paprastesnis žmogelis būtų pasijutęs, kad maldauja ateiti. Vakarėlis vyks salėje virš kažkokios aludės. Aš žinau apie Alisą, visi apie ją žino, bet iki tol neteko su ja kalbėtis. Ji viena tų garsių merginų. Gražuolė, visų mėgstama, visur krentanti į akis. Visad atrodo puikiai nusiteikusi, visad patenkinta, kvatojanti, apsupta žmonių, kurie iškart pasidaro žavingesni ir įdomesni vien todėl, kad yra šalia jos.

Perlenkusi kvietimą linkteliu.

– Pasistengsiu, – sakau gūžtelėdama ir nenorom šyptelėdama. – Manau, bus smagu, – pameluoju.

Alisa žiūri į mane. Atsidususi klesteli greta. Sukryžiuoja kojas. Sėdi taip arti, kad vienas kelis įsiremia į manąjį.

– Nieko tu nemanai.

Ji žiūri į mane ir šypsosi.

Jaučiu, kaip imu rausti. Nors visas mano gyvenimas melagingas, meluoti nemoku. Nuduriu akis į sterblę.

– Gal ir ne.

– Bet aš noriu, kad ateitum, Katrina, – sako ji. – Man būtų labai malonu.

Stebiuosi, iš kur Alisa žino mano vardą, bet jos noras, kad dalyvaučiau gimtadienio vakarėlyje, apskritai nesuvokiamas. Dramondo vidurinėje manęs beveik niekas nepažįsta, aš neturiu draugių. Tyliai viena ateinu ir išeinu, atbūnu pamokas, ir tiek. Stengiuosi niekam nelįst į akis. Mokausi neblogai, bet pažymiai vidutiniai. O, galėčiau mokytis geriau, nesunku, bet mane gąsdina galimas dėmesys. Suprantu, jog aš slapstausi. Esu bailė. Šitaip negali tęstis amžinai, negaliu visą gyvenimą gyventi kaip šešėlis, tačiau kol kas šitai man tinka. Jei niekuo neišsiskiri, niekam nerūpi tave klausinėti. Niekas neturi žinoti, kas iš tiesų esu ir kas man atsitiko.

Taigi nutariu, kad Alisa sumanė kažkokį žiaurų pokštą, nors neįsivaizduoju, kam jai reikėtų mane užgauti. Galiu tik spėlioti, kad ją pakurstė Denas Džonsonas ar vienas jo draugelių.

Aš patraukiu kelį ir užverčiu knygą. Imu krautis pietų reikmenis.

– Palauk. – Alisa uždeda delną man ant kelio. Dėbteliu į ją labai šaltai, ir ji atitraukia ranką. – Aš rimtai, Katrina. Tikrai noriu, kad ateitum.

Užverčiu akis.

– Ko jau taip?

– Tiesiog tu man patinki. Ir, manau, tai, ką aną savaitę pasakei Denui, buvo fantastiška. Dievaži, norėčiau pati taip sugalvoti. Bet nemoku. Esu per lėta. Žinai, man niekad nebūtų atėjusi į galvą tokia mintis apie tos moters jausmus. Kol neišgirdau, kaip tu išprausei Deną. Supranti, buvai nuostabi, tavo žodžiai buvo tokie teisingi ir tu tikrai jam parodei, koks jis kvailys.

Dabar suvokiau, apie ką Alisa šneka. Daugiau šitaip niekam nešoku į akis. Iš tiesų kiekvieną dieną labai stengiuosi to nedaryti.

Tačiau prieš dvi savaites aš taip pasibjaurėjau Deno ir jo sėbrų elgesiu, kad nesusilaikiau. Mokykloje viešėjo lektorė, kalbėjo apie karjeros planavimą ir priėmimą į universitetus. Taip, kalba buvo nuobodi, viskas girdėta tūkstančius kartų ir pati moteriškė beviltiška. Ji nervinosi, todėl mikčiojo, darė pauzes, po jų vėl pradėdavo nuo pradžių, be to, kuo mokiniai labiau triukšmavo, tuo jai prasčiau sekėsi. Denas Džonsonas su savo bestuburių draugelių gauja ją visai pribaigė – jiems tik paduok bejėgį žmogų. Jie žiauriai iš jos tyčiojosi, ir vargšė pagaliau išbėgo gėdingai apsipylusi ašaromis. Po viso to koridoriuje aš priėjau prie Deno ir pliaukštelėjau per petį. Pati vos neverkiau ir net drebėjau iš pykčio, mat moteris man priminė Reičelę: tokia pati blyški oda ir šviesūs plaukai, toks pat baikštus nervingumas...

Denas atsisuko. Pasipūtęs, patenkintas savimi išsišiepė man ir kilstelėjo antakius akivaizdžiai tikėdamasis, kad bus pagirtas už žiaurumą.

„Ar tau neatėjo į galvą, kaip tu ją įskaudinai? – prabilau. – Juk tai jos gyvenimas, Danieli, jos darbas, profesinė reputacija. Tau norėjosi dar kartą patraukti kitų dėmesį, sulaukti savo kvailų draugelių pritarimo. Tačiau ji po šios paskaitos kankinsis ne vieną valandą ir visą gyvenimą prisimins pažeminimą. Man tavęs

gaila, Danieli, širdyje tau tikriausiai labai liūdna ir tamsu, jeigu prireikė taip sugniuždyti kitą žmogų. Kurio tu net nepažįsti."

– Tu buvai nepakartojama, – kalbėjo Alisa. – Patikėk, apstulbau. Turbūt ne aš viena, visi apstulbo. Su Denu niekas taip nešneka, – susijuokė Alisa. – Niekas.

O aš šneku, pamaniau. Bent jau mano tikrasis „aš" taip šneka.

– Nuostabu. Tokia drąsa.

Šitas žodis mane galutinai įtikina. *Drąsa.* Aš taip trokštu būti drąsi. Taip trokštu, kad manyje slypinti bailė būtų sunaikinta, sutriuškinta, jog nebesipriešinu Alisai. Matot, ekstravertei, mergaitei, pripratusiai, kad visi ja žavisi, ją myli ir jai pavydi, labai sunku, beveik neįmanoma gyventi tykiai. Labai sunku slapstytis.

2 skyrius

Alisa užsispiria, kad vakarėliui rengtumės kartu. Vakarėlio dieną tuoj po pietų ji atvažiuoja manęs pasiimti senutėliu folksvagenu. Gyvenanti viena, vieno miegamojo bute senamiestyje, praneša man, didžiuliu greičiu nardydama gatvėmis, daug greičiau negu leidžiama visų kategorijų naujokams. Aš nustembu, tiesiog apstulbstu. Įsivaizdavau, jog tokia kaip Alisa turėtų gyventi patogiame name rytiniame priemiestyje kartu su mylinčiais tėvais. Įsivaizdavau, kaip ji lepinama, prižiūrima, popinama (kaip visai neseniai ir aš), ir dėl to, kad gyvena viena, staiga tampa daug įdomesnė, sudėtingesnė, nei iki tol atrodė. Ir nors aš gyvenu ne viena, o pas tetą, aišku, jog mudvi su Alisa turime daug daugiau bendro, negu maniau. Mes abi esame savarankiškesnės už daugumą bendraamžių – abi negyvenam su tėvais.

Noriu paklausti ją daugybės dalykų, – kur jos mama ir tėtis? kaip ji išsimoka už butą? ar niekad nebijo? ar nesijaučia vieniša? – tačiau tyliu. Pati turiu paslapčių ir jau žinau, kad ko nors klausdama rizikuoju pati būti kamantinėjama. Saugiau nesmalsauti apie kitus, saugiau per daug neklausinėti.

Jos butas apleistame raudoname mūre. Laiptai purvini, tamsūs ir kažkuo dvokia, galbūt suplėkusiomis daržovėmis, ir man keista, kad tokia švaruolė kaip Alisa gyvena tokiame name. Bet kai uždususios užbėgam į ketvirtą aukštą, ji atidaro duris į spalvų ir šilumos užlietą kambarį.

Sienos nudažytos sodria oranžine spalva, nukabinėtos didžiuliais spalvingais abstrakčiais paveikslais. Dvi milžiniškos minkštai atrodančios sofos užklotos vyšninės spalvos užtiesalais, apdėliotos margomis egzotiškų raštų pagalvėlėmis. Kur tik įmanoma, visur stovi žvakės.

– Užeik, užeik. – Alisa spusteli man ranką ir klausiamai žiūri į mane, besidairančią po kambarį. – Kaip patinka? Žinok, viską pati padariau. Kad būtum mačiusi, kaip čia atrodė, kai įsikėliau, – tokia pilkuma, toks purvas. Tiesiog nuostabu, kad spalvos šitaip pakeičia kambarį. Skardinė dažų, šiek tiek darbo – štai ir viskas, daugiau nieko nereikia.

– Baisiai šaunu, – sakau. Nesusilaikau, pajuntu lengvą pavydą. Alisos butas daug modernesnis, jaunatviškesnis už tą sterilų minimalistinį būstą, kuriame gyvenu aš.

– Nejaugi? Tau tikrai patinka?

– Taip, – nusijuokiu. – Tikrai.

– Aš taip džiaugiuosi, Katrina. Noriu, kad jis tau patiktų kaip ir man, nes ketinu šiame bute daug laiko praleisti su tavimi. Daug laiko praleisti kaip tik šiame kambaryje, kalbėtis, kalbėtis ir kalbėtis iki užkimimo. Per naktis dalytis didžiausiomis paslaptimis.

Alisa tokia žavinga, tokia nuoširdi, kad iš tiesų negaliu jai atsispirti. Juk sakoma, ar ne, jog patrauklūs ir įtakingi žmonės moka padaryti taip, kad pasijustum svarbiausiu žmogumi pasaulyje? Iki tol neturėjau nuovokos, ką tai reiškia. Nelabai suprantu, ką ji daro ir kaip tai padaro, – kitas žmogus gal atrodytų pernelyg įkyrus, net pataikūniškas, – bet kai man tokį dėmesį rodo Alisa, pasijuntu tiesiog auksinė mergaitė, mane užlieja karštas tikrumas, jog esu iki galo suprasta. Kiekvienas bent iš dalies jaučiasi esąs įdomesnis, išskirtinesnis, negu pasauliui matosi, kiekvienas jaučiasi truputį neįvertintas. Aš, taip ilgai slėpusi savo tikrąjį veidą, esu ypač opi. Tokie žavūs žmonės kaip Alisa turi magišką galią pajusti visuotinį troškimą būti pripažintam. Ir kai į tave nukrypsta akinantis jų dėmesio prožektorius, nieko nėra nuostabiau. Staiga pasidarai įdomi, pasidarai geidžiama, kiekvienas tavo žodis tampa sąmojingas ir vertas pagarbos.

Įsivaizduoju, kad galėčiau atsiverti Alisai. Ir trumputę beprotišką akimirką regiu, kaip išpasakoju jai savo paslaptį. Matau be galo gyvai. Mudvi su Alisa esam šiame kambaryje, abi išgėrusios, abi krizenam laimingos ir vos vos susigėdusios dėl jausmo, kuris apima radus naują draugę, tikrą draugę; aš uždedu ranką jai ant kelio, kad ji suprastų mane norint pasakyti kai ką svarbaus, ir tada papasakoju. Iškloju skubiai, nestabčiodama, nežvilgčiodama į akis. Baigusi spoksau sau į sterblę ir laukiu jos nuosprendžio. Bet ji gera, atlaidi ir supratinga, kaip ir tikėjausi. Apkabina mane. Viskas gerai, o man lyg akmuo nusirita nuo širdies. Esu laisva.

Tačiau ne. Nieko jai nesakysiu. Kol kas ne.

Esu, kaip visada, su džinsais, auliniais batais ir palaidine. Pasiėmiau šiokios tokios kosmetikos pasigražinti prieš vakarėlį, bet Alisa reikalauja, kad apsivilkčiau suknelę. Jos spinta lūžta nuo suknelių, visokių spalvų, fasonų ir visokio ilgio. Mažiausiai šim-

tas tebekaba su etiketėmis. Įdomu, iš kur ji ima pinigų, kaip gali įpirkti tiek drabužių, ir aš vėl nesusilaikau nepaklaususi.

– Drabužiai – mano silpnybė, – droviai šypteli Alisa.

– Nejaugi? – pajuokauju. – Niekad nebūčiau pamaniusi.

Alisa traukia iš spintos sukneles ir meta ant lovos.

– Štai rinkis. Daugumos nesu nė karto užsivilkusi. – Ji iškelia mėlyną drabužėlį. – Patinka?

Suknelė daili, bet aš jau pamačiau kitą, kuria ir norėčiau pasipuošti. Ji raudona, išmarginta turkiškais raštais, susisiaučiama ir sujuosiama kaip chalatas, tampaus audinio. Tokią suknelę būtų galėjusi vilkėti mano mama aštuntame dešimtmetyje, ji puikiai tiktų prie mano aulinių.

Alisa mane stebi. Juokdamasi nukabina raudonąją suknelę.

– Šitą?

Linkteliu.

– Žavinga, tiesa? – Ji prisideda suknelę, žiūri į veidrodį. – Be to, brangi. „Pakbelle & Kanon". Turi gerą skonį.

– Nuostabi. Kodėl jos nenešioji? Tebėra etiketė, nė karto nebuvai apsivilkusi. Galbūt ją ir taupei gimtadieniui.

– Neee... Rengsiuos kuo kitu. Ypatingu drabužiu. – Alisa nusviedžia suknelę ant lovos šalia manęs. – Pasimatuok.

Suknelė guli kaip nulieta, šito ir tikėjausi, ir dera prie batų. Raudona spalva paryškina mano tamsią odą ir juodus plaukus, aš laiminga šypsausi Alisai veidrodyje. Apima jaudulys ir džiaugsmas, kad sutikau eit į vakarėlį. Kaip seniai šitaip džiaugiausi...

Alisa eina į virtuvę, išima iš šaldytuvo butelį. Šampanas. Rausvas.

– Mmm... – Ji pabučiuoja butelį. – Mano didžioji meilė. Ir valio, nuo vakar jau galiu teisėtai gerti.

Ji atkemša butelį, kamštis pokšteli į lubas, ir nepaklaususi, ar noriu, pripila dvi taures. Savąją nusineša į vonią, kur maudysis ir

rengsis; jai išėjus paimu taurę ir atsargiai siurbteliu. Nesu gėrusi alkoholio nuo tos nakties, kai mirė Reičelė. Nė lašo. Betgi nuo Reičelės mirties nesu ir svečiavusis pas jokią draugę, nesu jautusis taip smagiai, todėl pridedu taurę prie burnos ir siurbteliu – burbuliukai kutena lūpas, liežuvį. Nurijusi dar vieną gurkšnelį įsivaizduoju, jog jis iš karto muša man į galvą, alkoholis pasklinda gyslomis, nes ima dilgčioti lūpas, sukasi galva. Šampanas saldus, malonus gerti, visai kaip limonadas, turiu saugotis, kad neišmaukčiau visos taurės.

Gardžiuojuosi kiekvienu gurkšniu, patenkinta, kad gėrimui slystant gerkle kūnas vis labiau atsipalaiduoja. Taurei ištuštėjus pasijuntu laimingesnė, nerūpestingesnė – normali septyniolikmetė – ir klesteliu ant Alisos ryškios sofos juokdamasi iš nieko. Taip ir sėdžiu išsišiepusi, jaukiai apsunkusi, kai grįžta Alisa.

Sunku nupasakoti Alisos grožį. Aukšta, liekna, gan raumeninga, bet moteriška. Daili aukšta krūtinė, tokia tobula, kad nejučia kyla įtarimas, ar nepasidariusi plastinės operacijos. Veidas – tobulo grožio paveikslas, akys didelės, įkypos, mėlynos kaip rugiagėlės. Išsišovę skruostikauliai, plati kvapą gniaužianti šypsena. Oda spindinti, kone auksinė.

Daugelį žmonių galima pavadinti patraukliais ar gražiais, tačiau Alisos grožis buvo toks ryškus, kad beveik įžūlus. Bet kokiame sambūryje jis tapdavo tiesiog apčiuopiamas, tiesiog dar vienas svečias, – nekviestas ir kartais nepageidautinas, tačiau toks, į kurį negali nekreipti dėmesio.

Dažnai girdėdavau, jog esu graži, ir visada buvau patenkinta savo išvaizda. Mano figūra daili ir proporcinga. Gražios akys ir putlios lūpos. Skaisti, lygi oda, saulėje kaipmat įrundanti, giedra šypsena ir tiesūs balti dantys. Nepaisant baisiai susiraičiusių plaukų, kūpsančių it nesuvaldoma kupeta, kokius porą kartų netgi buvau palyginta su Sofi Loren.

Tačiau šalia Alisos visada jaučiuosi pilka pelytė.

– Oi Alisa, kaip tu atrodai... – Gūžteliu nerasdama žodžių. – Tiesiog fantastiškai.

Ji iškelia rankas ir apsisuka ant pirštų galų.

– Ak, ačiū, panele Katrina, – taria.

Kol laukiame taksi, Alisa paima tuščias taures ir virtuvėje vėl jas pripila. Keldamasi paimti gėrimo pajuntu, kad lengvai sukasi galva. Jausmas visai malonus – iš tiesų jaučiuosi laisvai, nevaržomai ir ramiai, bet nuo tos vienos taurės mintys pakrinka ir išskysta. Ir šis jausmas, šis svaigus džiugesys, įsitikinimas, kad pasaulis geras ir draugiškas, staiga pasirodo pažįstamas. Lygiai taip jaučiausi tą naktį, kai mirė Reičelė. Ir staiga suvokiu, jog šis jausmas mane gąsdina. Gąsdina tai, kaip alkoholis susuka žmogui protą: priverčia pamiršti atsargumą, patikėti, kad pasaulis tavimi pasirūpins. Mat žinau, jog šis saugumo jausmas tėra apgaulė, pavojinga iliuzija. Alkoholis verčia tave rizikuoti, nors šiaip to nedarytum, alkoholis skatina kvailai elgtis. Labiau nei kas kitas žinau, kokios baisios gali būti vienui vieno blogo poelgio pasekmės. Gyvenu su tuo kiekvieną mielą dieną.

Taurę iš jos paimu, tačiau tik apsimetu gerianti – vos vos suvilgau lūpas, o taksi atvažiavus gėrimą išpilu į kriauklę.

Alisa išnuomojo pobūvių salę „Liūto“ viešbučio viršuje. Salė didžiulė ir prašmatni, langai aukšti, mediniais rėmais, už jų – nuostabus miesto vaizdas. Balti balionėliai, baltos staltiesės, orkestras. Padavėjai blizgina šampano taures, ant stalo lėkštės, prikrautos prašmatnių vieno kąsnio užkandžių. Kadangi pobūvis privatus, niekas neprašo asmens pažymėjimo, kai Alisa mudviem užsako po taurę šampano.

– Fantastika, – sakau, smalsiai žvelgdama į Alisą. – Ar tėtis su mama tau viską apmokėjo?

– Ne, – paniekinamai prunkšteli Alisa. – Neįstengtų apmokėti nė kepsnių kieme.

– Ar jie gyvena Sidnėjuje? – klausiu.

– Kas? – susiraukia ji.

– Tavo tėvai.

– Ne. Ne Sidnėjuje. Ačiū Dievui. Jie gyvena šiaurėje.

Įdomu, kaip Alisa pragyvena Sidnėjuje, kaip susimoka už butą. Maniau, kad jai padeda tėvai, apmoka butą, bet, atrodo, taip nėra. Gal ji kartais gavo kokį palikimą ir tapo savarankiška ir turtinga? Nors baisiai smalsu, daugiau nieko neklausiu.

– Šiaip ar taip, tu be galo dosni. Iškelti tokias vaišes savo draugams... Vargu ar įstengčiau būti tokia. Verčiau išleisčiau pinigus sau. Užsienio kelionei ar dar kam.

– Smagu, kad laikai tai dosnumu, – gūžteli Alisa, – bet aš dievinu vakarėlius. Ypač kai esu jų centre. Nieko geresnio nesugalvočiau. Be to, užsienio kelionės manęs nedomina.

– Nejaugi?

– Užsieny aš nieko nepažįstu ir manęs niekas nepažįsta. Ko ten važiuoti?

– Oi, – nusijuokiu. Ji turbūt pokštauja. – Mane užsienio kelionės labai traukia. Kultūrų, kalbų, valgių įvairove... O tai, kad tavęs niekas nepažįsta, savaime gali būti pliusas. Įsivaizduok, kokia laisvė! – Matau, kad Alisa žiūri į mane abejodama. – Negi tikrai tau nesinori pakeliauti?

– Nė trupučio. Man ir čia gerai. Patinka draugai. Dievinu savo gyvenimą. Kodėl reikėtų kur nors trenktis?

– Bet... – Ketinu jai prisipažinti, kaip mane traukia pasaulis už mūsų šalies ribų, kaip domina svetimos kalbos ir gyvenimas kitose šalyse, žmonijos istorija, bet mus pertraukia pirmieji svečiai.

– Alisa! Alisa! – šaukia jie, ir staiga ją apspinta žmonių būrys; vienus pažįstu iš mokyklos, kiti, vyresni, nė karto nematyti. Vieni apsirengę iškilmingai: su suknelėmis iki žemės ir kostiumais, kiti kasdieniškai – su džinsais ir marškinėliais. Bet juos jungia vienas dalykas. Visi nori gauti dalelę Alisos, nors akimirką jos laiko; nori ją sudominti ir patraukti jos dėmesį, prajuokinti. Visi be išimties nori, kad ji juos pastebėtų ir pamėgtų.

Ir Alisa tarsi pasklinda po visą salę – regis, kiekvieną pakalbina, pamalonina, bet kažkodėl mane ji pasirenka nuolatine šio vakaro palydove. Įsikibusi į parankę tempia mane nuo grupelės prie grupelės įtraukdama į kiekvieną pašnekesį. Mes kartu šokame ir apšnekame svečių aprangą, kas su kuo flirtuoja, kas kam patinka. Man vakaras nuostabus. Taip smagu nebuvo keletą metų, taip smagu nebuvo nuo pat Reičelės mirties. Čia būdama nė karto neprisimenu nei Reičelės, nei savo gedinčių, sielvarto palaužtų tėvų. Aš šoku, kvatoju, koketuoju bent tam kartui pamiršusi naktį, kai Reičelė buvo nužudyta, naktį, kai suvokiau baisią tiesą apie save. Viską pamirštu apie naktį, kai savo sielos gelmėse aptikau begėdišką, bjaurią bailę.

3 skyrius

Reičelė užlipo ant scenos, ir salė beregint nuščiuvo. Ji atrodė puikiai, aukšta ir liekna, raudona aksomo suknelė (žinojau, kad mama su tėčiu už ją suplojo krūvą pinigų) paryškino jos ūgį ir figūrą. Vos keturiolikos metų, bet scenoje pasitikėjimu ir laikysena buvo panašesnė į dvidešimt kelerių moterį.

Mama susijaudinusi spustelėjo man ranką, aš grįžtelėjau į ją. Nieko daugiau nematydama, ji žiūrėjo į Reičelę ant scenos juo-

kingai suspaudusi lūpas – šitaip darydavo norėdama sutramdyti šypseną; akyse žibėjo laimės ir meilės ašaros. Jai prie šono sėdintis tėtis atsisuko į ją norėdamas pažvelgt į veidą, bet susitiko mano žvilgsnį. Mudu nusišypsojome prajuokinti mamos išraiškos, kupini pasididžiavimo šeima.

Reičelė atsisėdo prie fortepijono grakščiai timptelėdama ant kojų suknelę ir ėmė skambinti. Rečitalį pradėjo Mocarto sonata. Žavus, dailus kūrinys, melodija tokia pažįstama, kad žinojau, kokia bus tolesnė nata, kur bus *fortissimo* ir kur *crescendo*. Žiūrėjau, kaip visad, užburta jos grojimo, tačiau ne tik jo – ir permainos, kurią scenoje patirdavo jos asmenybė. Scenoje išgaruodavo visas Reičelės drovumas ir nerangumas. Scenoje ji būdavo didinga ir įtaigi, skambindavo taip įsijautusi, jog pamiršdavo save. Kai grodavo, negalėdavai įsivaizduoti, kad ji gali būti nedrąsi ir neryžtinga, kad tėra mergaičiukė.

Per visą rečitalį, kuris truko daugiau kaip valandą, mama gerte gėrė Reičelę akimis. Klausydamasi jos, mama tarsi panirdavo į transą, nebejusdavo nei laiko, nei vietos, nematydavo, kas sėdi šalia.

Aš irgi skambinau pianinu. Mano technika buvo visai padori, prieš metus išlaikiau septintos klasės egzaminą, dažnai laimėdavau mokyklos ir Naujojo Velso muzikos konkursus. Tačiau tikru talentu buvo apdovanota tik Reičelė, jai pasiūlytos net trys užsienio stipendijos. Jau kelios savaitės namie kalbėdavom daugiausia apie tai, kur jai įgyvendinti savo svajonę ir tapti koncertuojančia pianiste – Berlyne, Londone ar Bostone. Man tai tebuvo laisvalaikio užsiėmimas. Patikdavo groti, netgi labai, bet netroškau skambinti kiaurą dieną, ir dar kasdien. Bet Reičelei fortepijonas buvo jos didžioji meilė, jos aistra, ji dirbdavo nepailsdama.

Reičelė buvo pusantrų metų jaunesnė už mane, bet, nepaisant visuotinai paplitusio įsitikinimo, kad vyresnysis vaikas pasiekia

daugiau, mūsų šeimoje susiklostė priešingai. Na, mes abi buvom pirmūnės: abi gaudavom puikius pažymius, abi stropiai tiek muzikuodavome, tiek sportuodavome ar mokydavomės, bet Reičelė į viską kibdavo su nepaprastu įkarščiu. Ne taip kaip Reičelei, man rūpėjo berniukai, vakarėliai ir draugų kompanijos, šitos pramogos trukdė iki galo panaudoti gabumus. Bet aš nesukau sau galvos, niekad nepavydėjau Reičelei laimėjimų, man patiko turėti daugybę draugių ir draugų, lakstyti po vakarėlius. Šitos gyvenimo pusės neketinau aukoti dėl aukštų mokslo ar muzikos rezultatų. Visada maniau, kad mano gyvenimas kur kas smagesnis už Reičelės.

Mama su tėčiu gyveno dėl Reičelės. Juodu be galo ir be krašto šnekėdavo apie jos laukiančią koncertuojančios pianistės ateitį – su manimi, vienas su kitu, kai likdavo vieni, su bičiuliais ir su pačia Reičele. Buvo beatodairiškai atsidavę jos karjerai. Lygiai kaip Reičelė buvo apsėsta muzikos, jie buvo apsėsti Reičelės.

Žinau, žmones stebino tai, ką jie laikė mamos ir tėčio šališkumu, – Reičelės dievinimą ir tariamą abejingumą man. Jie manęs gailėdavo manydami, jog esu apleista. Nieko panašaus – aš pritariau tam, kad mama su tėčiu Reičelę garbina, kaip ir jie jausdama, kad jai gimus mūsų šeimą aplankė palaima. Mylėjau Reičelę tyra ir nesavanaudiška meile. Troškau jai geriausio ir nekantravau greičiau išvysti jos spindinčią karjerą. Galiu nuoširdžiai pasakyti, jog mudvi nebuvom varžovės, tiesiog norėjom skirtingų dalykų, o aš buvau laiminga, kad Reičelė genijus. Žinojau, kiek ji dirbo, kad taptų vunderkinde, ir nėmaž nepavydėjau. Man pakako garbės būti jos seserimi.

Nesvarbu, ką skelbė laikraščiai po jos nužudymo, – visas tas skausmingas prielaidas ir klaidingas spėliones apie mudviejų santykius: bulvarinė spauda reiškė vadinamųjų psichologijos ekspertų nuomonę, esą aš turėjau seseriai pavydėti, esą tai neišvengiama

šeimoje, kur vienas vaikas talentingas, o kitas paprastas, – bet aš niekad neabejojau savo tikraisiais jausmais Reičelei.

Reičelę dievinau, ir gyvą, ir mirusią. Buvau ir visada būsiu jos didžiausia gerbėja.

4 skyrius

Po Alisos gimtadienio visi man kur kas draugiškesni. Koridoriuose šypsosi ir linksi nepažįstami mokiniai, kai kas net pasisveikina: „Labas, Katrina!“ Ir iš kur žino vardą? Alisa kasdien mane susiranda per pietus. Atsisėdusi šalia juokina pasakojimais apie kitus mokinius, paskalomis apie žmones, kurių beveik nepažįstu ir kurie man nerūpi. Smagu, džiaugiuosi kompanija, nebekiurksau viena. Pietų pertrauka, kuri visad atrodydavo be reikalo tokia ilga, su Alisa pralekia kaip viena akimirka.

Ir aš savęs neklausiu, kodėl ji nori būti su manimi. Vis dėlto savo mokykloje buvau populiari, pripratau būti mėgstama. Alisa nori draugauti, jai reikia mano pritarimo, patinka būti kartu. Ji įdėmiai klausosi visko, ką pasakoju. Taigi nors mudvi mažai ką turime bendro ir suprantu, jog seniau gal ir nebūčiau su ja susidraugavusi, dabar trokštu jos draugystės. Esu dėkinga, patenkinta ir nustebusi. Ir pirmą kartą per tuos metus jaučiu kažką panašaus į laimę.

Ketvirtadienį po vakarėlio skambinu Alisai, pakviečiu šeštadienį į svečius. Gyvenu pas tetą Vivjeną, tėvo seserį; man čia labai patinka: Vivjena nuoširdi ir gero būdo, visad sako, kaip džiaugiasi, kad gyvenu su ja, o aš esu dėkinga, kad nebereikia gyventi Melburne ir galiu vidurinę baigti ten, kur niekas nėra girdėjęs apie Reičelę ar seseris Boidel. Dažnai savaitgaliais lieku viena, nes

Vivjena kur nors išvažiuoja su draugėmis, todėl pripratau būti viena, smagu savo nuožiūra rinktis, ką valgyti, ką žiūrėti ir kokios muzikos klausytis. Tik atsikėlusi Vivjena mane kviesdavo važiuoti kartu, – bijojo, kad man nebūtų liūdna ar baugu, – ir sykį išvažiavau, bet visos jos draugės jau bebaigiančios ketvirtą dešimtį, todėl jaučiausi juokingai išsiskirianti. Daug geriau likti namie.

Šį savaitgalį Vivjena ir vėl išvažiuoja. Neabejoju, apsidžiaugs išgirdusi, jog mane aplankys draugė. Ji visad man liepia pasikviesti draugų ir tikriausiai laiko keistuole, nes niekad neturiu svečių.

– Aš paruošiu vakarienę, – sakau.

– Nuostabu, – taria Alisa. – Tikiuosi, esi gera virėja.

– Esu, – nusijuokiu aš. – Vienas mano slaptų talentų.

– Slaptų, ką? – Valandėlę Alisa tyli. – Turbūt turi daug paslapčių.

Aš tik nusijuokiu, tarsi tokia mintis būtų absurdiška.

Šeštadienį lakstau po parduotuves pirkdama maistą. Iki Reičelės nužudymo aš daug gamindavau – visiems keturiems, nes dar buvome šeima, taigi ir dabar žinau, ką darau, ko man reikės. Tam, kad pataisyčiau savo mėgstamo aštraus troškinio, prisiperku vištienos šlaunelių, kardamono, kmyninio kumino, maltos kalendros, „Basmati“ ryžių. Galėsiu pagamint valgį kiek anksčiau, o kai Alisa ateis, pastatysiu jį šusti ant mažytės ugnies, kol mudvi kvatosimės, plepėsime stengdamosi geriau pažinti viena kitą.

Grįžusi namo pataisau troškinį. Nusimaudau po dušu ir apsirengiu. Iki Alisos atėjimo dar valanda, tad paskambinu tėvams. Su tėvais išsikėlėm iš Melburno praėjus metams po Reičelės mirties. Melburne per daug pažįstamų, per daug žmonių žinojo, kas atsitiko Reičelei. Buvo neįmanoma pakęsti užjaučiamų ar smalsių žvilgsnių, neslepiamo kuždėjimosi, lydinčio mus kiekviename žingsnyje. Aš atsikrausčiau pas Vivjeną, nes norėjau baigti Dramondo vidurinę, vieną didžiausių valstijos mokyklų, tokią didelę,

kad galėjau joje atsiskirti nuo visų, likti nepastebėta. Tėvai nusipirko namą už poros valandų kelio į šiaurę, Niukaslyje, netoli vandenyno. Žinoma, kalbino ir mane važiuoti kartu, įtikinėjo, kad esu per jauna palikti tėvus. Tačiau mane jų liūdesys jau ėmė slėgti, šalia jų man trūkdavo oro, ir aš jiems vis dėlto įrodžiau, jog Dramondo vidurinė nuostabi, nuo jos priklauso visa mano ateitis, ir jie pagaliau nusileido.

– Boidelių namai, – atsiliepė mama. Persikėlusi pasikeičiau dokumentus, dabar vadinuosi Peterson, močiutės iš tėvo pusės mergautine pavarde. Keista, kad buvo taip lengva atsisakyti senojo Keitės Boidel vardo ir tapti Katrina Peterson, – visai nesudėtinga, bent dokumentuose, tapti kitu žmogumi. Keitės vardo pasiilgstu. Tačiau jis tiko tokiai, kokia buvau seniau, – laiminga, nerūpestinga, draugiška. Katrina tinkamesnė naujajai, tykesniajai versijai. Keitės Boidel nebėra. Reičelės ir Keitės Boidel, liūdnai pagarsėjusių Boidel seserų, nebėra.

– Mama...

– Brangioji... Kaip tik ketinau skambinti. Mudu su tėčiu kalbėjom apie automobilį tau.

– Ką?

– Taip. Tik, vaikeli, nesiginčyk. Nutarėm nupirkti tau naują automobilį. Dabar jie daug saugesni, su oro pagalvėmis ir panašiai. Pinigų turime, todėl juokinga, kad važinėji tuo senu kledaru.

– Ne toks jau kledaras, mama. Tik šešerių metų. – Aš važinėju senuoju mamos volvu, mano amžiaus panelei tokia mašina dar labai nauja ir solidi.

Ji kalba toliau, lyg nebūtų manęs išgirdusi:

– Taigi radome tokį žavingą pežo. Labai kompaktiška, graži mašinytė, bet svarbiausia, kad puikiai atlaikė visus saugumo bandymus. Idealiai tiks tau mieste.

Ginčytis neverta. Nenoriu jos erzinti priešgyniaudama. Nuo Reičelės mirties džiaugiuosi stengdamasi įtikti tėvams. Jie eina iš proto dėl mano saugumo, daro viską, kas įmanoma, kad man ko neatsitiktų, tad mandagiai priimti jų dovanas ir rūpestį – menkutė kaina, jeigu tai gali nors kiek palengvinti jiems skausmą.

– Atrodo nuostabiai, mama, – sakau. – Ačiū.

– Kaip mokykloje? Ar pažymiai nors kiek geresni?

– Taip, – meluoju. – Jau sekasi daug geriau.

– Skaičiau apie Niukaslio universiteto medicinos mokyklą. Žinai, labai pažangi, kalbama, ne prastesnė už Sidnėjaus. Iš tikrųjų atrodo, kad šiuo metu tai tinkamiausia vieta mokytis medicinos. Be to, ten dėsto daug žymių gydytojų. Mieloji, norėčiau, kad apie tai pagalvotum. Dėl manęs. Galėtum gyventi su mumis, žinai, kaip tėtis būtų patenkintas, o tu galėtum atsidėti studijoms, nesirūpinti butu, sąskaitomis ar maistu. Galėtume tave pagloboti, būtų lengviau.

– Nežinau, mama, dar nežinau. Kol kas man labai patinka anglų kalba ir istorija, patinka skaityti, o gamtos mokslai – ne... Turbūt vis dėlto pasirinksiu humanitarinę sritį. Be to, mama, Sidnėjuje man tikrai gera.

– Na, žinoma. Ir Vivjenos butas puikus, žinau, ji bus laiminga, jeigu toliau pas ją gyvensi. Ir baigti humanitarinių mokslų bakalauro studijas – išties puiki mokslų pradžia. Bet, brangioji, tik pradžia. Vis tiek turėsi grįžt į vėžes. Kada nors. Kai būsi pasirengusi.

„Grįžt į vėžes. Kai būsi pasirengusi." Aiškiau mama nedrįsta užsiminti apie tai, kas atsitiko Reičelei, prabilti apie mūsų netektį, apie gyvenimą iki jos nužudymo.

Aš buvau dešimtoje klasėje, geriausia mokinė. Tikėjausi baigti vidurinę tokiais pažymiais, kad įstočiau į universitetą studijuoti

medicinos. Mano galutinis tikslas buvo akušerija, viską suplanavau. Bet nužudžius Reičelę visi planai žlugo, viskas pairo. Žemė išslydo iš po kojų. Be to, per visą tą siaubingą laiką suvokiau, kad gamtos mokslai ir matematika, visi tikslieji dalykai, kuriuos taip mėgau, negali man padėt suprasti, kas atsitiko Reičelei. Nėra formulės, nėra matematikos lygties, kuri padėtų susidoroti su emocijomis, užplūstančiomis po žmogžudystės, – tikslieji mokslai nepajėgia išmatuoti žmogaus širdies kančios. Tačiau humanitariniai dalykai: literatūra, istorija, muzika, visa toji magija, sukurta sielvartą suprantančių žmonių, gali paguosti, jeigu panorėsi.

O dabar jau abejoju, ar apskritai kada nors būsiu pasirengusi *grįžt į vėžes*. Aš jau pasuku kitu keliu, dar tik pradedu juo įsibėgėti ir nemanau galinti ar norinti pasukt į šoną.

– Pagalvosiu, mama.

– Gerai. Nusiųsiu tau keletą brošiūrų. – Ji nusijuokia, bet išgirstu, kaip balsas užlūžta, – ženklas, kad pokalbis jai išspaudė ašaras. – Turiu surinkusi visą krūvą.

Paliečiu ragelį, tarsi tuo judesiu galėčiau ją paguosti. Bet jos paguosti neįmanoma. Ji gyvena tik skausmu, didesniu ar mažesniu.

– Kur jau tu nesurinksi, – sakau kuo šilčiau.

– Oi, kaip užsiplepėjau, – taria ji vėl žvaliai, ramiai, sutramdžiusi visas emocijas. – Juk tikriausiai nori šnektelėt su tėčiu? Jo čia nėra, brangioji, bet aš pasakysiu jam, kad vėliau tau paskambintų.

– Nieko. Matai, pas mane vakarienės ateina draugė. Gal pati rytoj paskambinsiu.

– O, kaip džiugu, kad susirandi pramogų. – Jos balsas vėl sudreba, bet kostelėdama ji suvaldo jį. – Gero vakaro, brangioji. Pasakysiu tėčiui, kad rytoj paskambintų. Pati neskambink. Dabar mūsų eilė mokėti.

Padedu ragelį visiškai be ūpo, išgaravo visas jaudulys laukiant vakaro. Gailiuosi, kam paskambinau. Man nepasidarė linksmiau, o mama tikrai dar labiau susikrimto. Pastaruoju metu mama visada taip. Vis kažką aiškina, vis planuoja, vis kupina sumanymų ir praktiškų pasiūlymų. Sakytum jai baisu pabūti ramiai ar patylėti. Šitaip elgiantis nelieka laiko prisiminti, galvoti apie tai, ko neteko. Su ja kalbėdamasis neturi kada įsiterpti, prabilti apie tai, ko ji nenori girdėti, – užsimint apie Reičelę.

Šiuolaikinis būdas gedėti, neva teisingas, yra kalbėt apie netektį, verkti, raudoti ir dejuoti. Mano psichologė sakė, jog reikia kalbėtis. Ir aš bandžiau, tuos ilgus ilgus pirmuosius metus po Reičelės nužudymo, bandžiau kalbėti apie tai, kas nutiko, išreikšti savo liūdesį, nusakyti mūsų netektį, savo pačios neviltį. Tačiau tėtis nesiklausydavo, o mama mane pertraukdavo, pakeisdavo temą ir, jei nenutildavau, apsiverkusi išbėgdavo iš kambario.

Aš pasidaviau. Atrodydavo, lyg ją tyčia kankinu, ir aš pradėjau bodėtis savimi, savo poreikiu išsikalbėti. Šnekėdama apie tai aš ieškodavau atleidimo, patikinimo, kad mama su tėčiu nejaučia man neapykantos už tai, kas atsitiko, kad jie nesigaili, kam gyva likau aš. Bet netrukus suvokiau trokštanti neįmanomo. Aišku, jie manęs nekenčia už tai, kas atsitiko, už mano bailumą, mano pabėgimą, mano išlikimą. Aišku, jeigu vienai jų dukrai buvo lemta mirti, tai turėjau būti aš.

Ir nebetikiu, kad yra dar koks geresnis būdas susidoroti su netektimi. Tiesiog tu neši skausmo naštą, – kasdienę klaikią naštą, – ir šnekos apie ją nei nuims jos, nei palengvins. Reičelė buvo nužudyta pačiu siaubingiausiu būdu. Žodžiai negali atsverti šios žiaurios tiesos. Reičelė mirė. Ji išėjo amžinai, ir mes niekada daugiau nepamatysime gražaus jos veido, neišgirsime grojant. Ji mirė.

Niekaip nesuprantu, kodėl mums reikia murdytis šioje tikrovėje, kartoti ir kartoti tą patį, lįsti ir knaisiotis, kol pravirksi kruvinom ašarom, o širdį sugniuždys siaubas ir neapsakomas sielvartas. Šituo nieko nepadėsi. Niekas negali padėti. Jei mama nori būti tvirta, apsimesti, kad jaučiasi puikiai, nori slėpti savo neviltį po permatomu veiklumo ir dalykiškų pokalbių šydu, neprieštarauju. Šis būdas toliau gyventi savo varganą gyvenimą atrodo ne blogesnis už kitus.

Spusteliu nedidelį apskritą randą virš kelio. Jis vienintelis fiziškai liudija apie naktį, kai Reičelė buvo nužudyta, yra vienintelė mano fizinė trauma. Tą baisią naktį Melburne buvo nužudyta ne ta mergaitė. Ir nors iš tikrųjų nepajėgiu norėti, kad būčiau mirusi vietoj Reičelės, – nesu tokia narsi, kad tapčiau kankine, tebemyliu gyvenimą ir bijau mirties, – gerai suvokiu, jog mirė geresnioji sesuo.

Alisa nevėluoja; ji tokia linksma, energinga ir graži, jog, kai įžengė ir pradėjo nesustodama pliaukšti, pasijutau geriau.

– O Dieve, – šnibžda ji, dairydamasi po butą, – nepakartojama. Matyt, tavo tėvai dideli dizaino madų žinovai.

– Ne, – papurtau galvą. – Ne. Čia ne tėvų butas. Aš gyvenu pas tetą Vivjeną. Šį savaitgalį ji išvažiavusi. Į šiaurę.

– Taigi mes vienos?

Linkteliu, džiaugsmingai klykdama Alisa strykteli.

– Valio! Dieve, Katrina, kaip puiku! Maniau čia rasti tavo tėtį ir mamą. Maniau, reikės iškilmingai su jais susipažinti. Tarsi būsimajai marčiai. Bet mes vienos! Jokių tėvų. Ačiū Dievui.

Ji nusispiria batelius ir pasileidžia aplink kambarį žiūrinėdama daiktus, žvalgydamasi.

Jau lyg ir ketinu Alisai paaiškinti, kodėl gyvenu su teta, ne su tėvais, pasakyti, kad Dramondo vidurinė daug geresnė už Niukaslio mokyklas, – tai lyg ir tiesa. Bet ją labiau domina pats butas, o ne kaip ir kodėl jame gyvenu.

– Turbūt smagu turėti tokių turtingų giminių, – sako ji, eidama į prieškambarį. Kaišioja galvą pro visas duris koridoriuje. Jos balsas skardžiai aidi. – Ar esi čia turėjusi svečių? Tikriausiai ne, ką? Klausyk, surenkim vakarėlį. Dieviška vieta. Pažįstu būrį žmonių, kuriuos galime pakviesti. Oi, tik pažiūrėk! – staiga sušunka ji. Nuo lentynos nukelia įmantrų butelį. – Airiškas viskis. Mmm... Dievinu. Paragaukim.

– Jis ne mano, – sakau. – Vivjenos.

– Na ir kas. Atpirksim. Tavo teta nė nepastebės. – Ji atneša butelį į virtuvę, susiranda stiklines ir negailėdama pripila. – Kokakolos turi?

– Deja, ne, – purtau galvą.

– Bus gerai ir vanduo.

Ji žengia prie kriauklės, prileidžia vandens ir vieną stiklinę paduoda man. Siurbteliu. Viskio kvapas bjaurus, skonis dar baisesnis – kartus, sausas ir baisiai stiprus, suprantu jo neįveiksianti.

Šitam vakarui alkoholio neplanavau, net negalvojau. Bet Alisos nekantravimas man atveria akis: jai aštuoniolika, ji gali gerti nenusikalsdama. Nieko keisto, kad nori išgerti, nieko nepaprasto. Ne visi taip baidosi pasaulio kaip aš – ne visi nusvilę pirštus.

Mes pasiimam stiklines ir išeinam į balkoną, žiopsom į miesto panoramą. Daugiausia kalba Alisa, aš patenkinta klausausi gerdama jos energiją, jos gyvenimo džiaugsmą. Prisimenu, kaip smagu leisti laiką su bendraamže, iš naujo susipažįstu su kitokia savimi – jaunesne, laimingesne, mergaite, kuri neabejojo, kad gyvenimas gali būti toks, *turi* būti toks. Laisvas, lengvas ir džiaugs-

mingas. Ir pirmą kartą per tuos metus esu tikrai laiminga, kad sėdžiu čia, klausausi Alisos, kvatoju iš jos pasakojimo.

Alisa kaip tik tokia draugė, kokios man reikia, kad galėčiau užsimiršti. Ji protinga, paprasta ir labiausiai nori, kad būtų smagu. Gyvena dabartimi ir, mano laimei, kažkodėl nė trupučio nesidomi praeitimi.

Ištuštinusi kelias atskiesto viskio stiklines, – kol aš po truputį laižau savo pirmąją, – Alisa pareiškia išalkusi, ir mes grįžtame vidun. Ji įsipila dar viskio, siūlo ir man, bet aš, kratydama galvą, rodau pilną stiklinę. Alisa susiraukia.

– Nepatinka? – klausia.

– Gal ir nieko, – šypteliu ir siurbteliu stengdamasi nesiraukyti. Galėčiau paaiškinti, kodėl taip bijau alkoholio, pasakyti, koks jis gali būti pavojingas, bet atrodytų, kad vaidinu pamokslaujantį tėvą ar motiną, kokį nors nenormalų puritoną. O aš Alisą jau neblogai pažįstu, žinau, ji manęs nekamantinės, jeigu negersiu. Ir per daug nesuks sau dėl to galvos. Ne jos būdui.

Alisa žiūri į mane lyg stengdamasi kažką suvokti, bet paskui gūžtelėdama pastato butelį.

– Man daugiau liks, – suniurna.

Prisikrovusios pilnas lėkštes troškinio susėdame virtuvėje. Malonu, kad Alisa net išsijuosusi giria valgį.

– Dieviška! Tu stebukladarė. Galėtum atidaryti indišką restoraną.

Juokiuosi kukliai purtydama galvą, bet pačiai gera. Nuotaika labai pasitaisė. Liūdnumas, užėjęs pasikalbėjus su mama, dingo. Alisos smagumas ir energija užkrečiami.

– Gerai, o ką veiksime toliau? – klausia Alisa, šakute kaukšėdama į lėkštę.

– Galime ką nors pažaisti. Turiu žodžių loto. Ir viktoriną.

Alisa papurto galvą.

– Per daug nuobodu. Žaisdama žodžių loto negaliu susikaupti ilgiau kaip minutę. Per daug panašu į pamokas. O gal pabandom spėti žodžius iš piešinių ar šaradas? Ką nors įdomesnio.

– Bet abiem žaidimams reikia daugiau žmonių.

Alisa valandėlę tyli, galvoja, tada pakelia galvą ir nusišypso.

– Žinau vieną, kuris gali ateiti. Mus truputį palinksminti.

– Tikrai? – Aš prisiverčiu šyptelėti, bet pajuntu nusivylimą. Tikėjausi ramaus vakaro tik dviese. Maniau, kalbėsime iki paryčių, gal pasileisime muziką ir pašoksime. Pasidžiaugsime jaukia mergaičių naktimi, kokios, atrodo, neturėjau gal kelerius metus. Be to, man labai smagu, nemanau, kad kas nors trečias dar turėtų mus linksminti. Išgirdus, jog Alisa nori kažką pakviesti, mane apima apatija. – Taip vėlai?

– Dar tik devynios, ir šeštadienio vakaras! Naktiniai klubai nė neatsidarę.

Aš gūžteliu.

– Kas tasai žmogus?

– Robis.

– Ir?

– Kas „ir“?

– Kas jis toks?

– Draugas, ir gana. Dirba padavėju tikrai šauniame restorane. Lygis, pamatysi. Jis tau patiks.

Alisa išsiima mobiliuką ir ima rinkti numerį man nespėjus dar ko nors paklausti. Girdžiu, kaip ji kviečia jį ateiti, – tvirtu, sodriu ir koketišku balsu. Vargu ar ji kada nors jaučia drovumą, abejonę. Sunku įsivaizduoti.

– Tuoj atvažiuos. – Ji atsistoja, pasirąžo, patenkinta pasikaso pilvą. – Puikiai sugalvota, Keite. Dieviškas valgis, gera kompanija, o prieš akis dar visokių smagybių.

– Katrina, – pataisau ją. – Aš ne Keitė. Katrina.

Alisa pakreipia galvą, mąsliai žiūri į mane.

– Bet atrodai kaip Keitė. Tikrai. Juk tu ne visada vadinaisi Katrina, ką? Kai buvai jaunesnė? Mažai mergytei per daug solidus, brandus vardas. O Keitė – žavus. Smagus. Jis tau tinka.

– Ne, – sakau. – Aš – Katrina. Katrina, ir tiek.

Stengiuosi kalbėti nerūpestingai, draugiškai, bet mano žodžiai nuskamba šiurkščiai, perdėtai. Niekad nekreipdavau dėmesio, kaip žmonės mane šaukia, – Keite, Keit, Keiti, – man visi tie vardai patiko, bet ilgiau negaliu pakęsti jokių savo vardo trumpinių. Anos lengvabūdės sutrumpintos Keitės nebėra. Dabar aš Katrina Peterson iki kaulų smegenų.

Suraukusi antakius, Alisa žiūri į mane beveik šaltai, bet staiga jos veidas nusigiedrija, gūžtelėjusi ji nusišypso ir ramiai linkteli.

– Žinoma. Katrina tikrai skamba iškilmingiau. Kaip Katrina Hepbern. Be to, ilgas vardas geriau tinka prie tavo paslaptingumo.

– Paslaptingumo? – prunkšteliu džiaugdamasi dingstimi juokais nuleisti nesmagų pokalbį. – Na jau...

– Oi, tikrai. – Alisa palinksta artyn. – Mokykloje visi spėlioja, kas tu esi. Tokia daili ir protinga. Tokia tyli, užsidariusi ir atsitvėrusi nuo kitų, bet ne todėl, kad būtum drovi, nedrąsi ar panašiai. Toks įspūdis, tarsi būtum nutarusi niekur nedalyvauti. Tarsi... oi, nežinau... turėtum kokią didelę, baisią paslaptį ir nenorėtum su niekuo draugauti, kad kiti jos nesužinotų. Tu visus domini, net gąsdini. Kai kas tave laiko snobe.

– Snobe? Nejaugi? Na, jie klysta. Nesu snobė.

Atsistojusi pradedu nuruošti stalą nežiūrėdama Alisai į akis. Pokalbis pradeda mane nervinti – per daug priartėja prie tiesos. Juk aš tikrai turiu paslaptį. Didelę, baisią paslaptį, kaip sako Alisa.

Ir nors nesu snobė, išties nenoriu niekur dalyvauti, vengiu draugysčių, – vis dėl tos pačios priežasties. Matyt, mokiniai pradeda spėliot apie mane, apkalbėti. Nesu tokia nepastebima, kaip tikėjausi. Bet Alisa juokiasi.

– Ei, nenukabink nosies. Liaukis, aš tik juokauju. Šaunu būti tokiai paslaptingai. Man patinka. Tu kitokia. Super. O aš turbūt tau tik pavydžiu. Pati norėčiau būti panaši į tave. – Ji prideda ranką prie širdies, užsimerkia. – Mergina su tragiška praeitimi.

Stebiuosi, kad Alisa beveik pataiko kaip pirštu į akį. Jaučiuosi nesmagiai, lyg nuoga, ir vos susilaikau nepabėgusi ir nepasislėpusi. Kad išsaugočiau paslaptį. Bijau, kad Alisa, pratęsusi šį pokalbį, nepradėtų manęs kamantinėti ir visko neiškvostų, bet ji tik gūžteli, apsidairo ir papurto galvą.

– Dieve, butas tiesiog fantastiškas. Būtinai reikia surengti čia vakarėlį. – Pakilusi ji paima iš manęs lėkštes. – Tu gaminai, aš suplausiu. Sėskis. Dar gurkštelėk kokį mililitrą savo gėrimo, – sako žvilgtelėjusi į mano stiklinę.

Netrukus supratau, kad Alisa visada trokšta būti dėmesio centre. Taigi ilgai nešneka apie kitą žmogų. Be to, mėgsta erzinti. Pasako ką nors truputį užgaulaus, bet palengva nuleidžia juokais, paskui esti tokia žavinga ir maloni, jog neįmanoma ilgiau pykti. Šis atradimas manęs nė kiek nesutrikdė, priešingai – džiaugiausi įsitikinusi, kad ji nėra tokia nuostabi, kaip iš pradžių atrodė. Jaučiausi tokia nevykusi, jog nenorėjau tobulos draugės.

Alisai taip ir nepavyksta suplauti indų. Tiesa, ji pradeda: prileidžia kriauklę karšto vandens, įpila ploviklio, bet mes kalbamės ir ji tolydžio pamiršta, ką veikia, vis grįžta prie stalo ko nors pasakyti ar papasakoti anekdoto. Ir tada pasigirsta beldimas į duris.

– Robis! – apsidžiaugusi suploja rankomis Alisa. Ir pasisukusi išskuba koridoriumi jo įleisti.

Girdžiu, kaip Alisa juokdamasi sveikinasi su juo. Girdžiu žemą, sodrų jo balsą. Ir jis įeina į virtuvę.

Aukštas, šviesiaplaukis, labai patrauklus sportiškas tipas. Šypsodamas paduoda man ranką.

– Katrina, aš Robis.

– Labas.

Jo delnas kietas, šiltas ir sausas. Šypsena plati, graži, ir aš pirmą kartą per pastaruosius metus pajuntu neabejotiną trauką. Jis žavingas. Jaučiu, kaip paraustu. Sumirksėjusi nusisuku prie kriauklės ir apsimetu besiterliojanti su indais.

– Aš tik baigsiu plauti. Tuoj tuoj.

– Ne, ne. – Alisa suima man už pečių ir švelniai nustumia nuo kriauklės. – Pati vėliau suplausiu. Pažadu. Einam užsiimti kuo nors linksmesniu.

Likę daugybė troškinio, ir Alisa kviečia Robį pavalgyti.

– O galima? – Jis žiūri į mane kaltai, bet Alisa jam prikrauna pilną lėkštę.

– Žinoma, – nuoširdžiai sakau. Per daug pridariau. Šešiems pakaktų.

Alisa klausia Robį, ar jis nenorėtų išgerti, tačiau tas papurto galvą teisindamasis futbolo treniruote ir prisileidžia stiklinę vandens. Žiūri, kaip Alisa pilasi gėrimo.

– Viskis? Ar ne per stipru, Ali?

– Taip, stipru, – mirkteli ji. – Kaip tik man.

Mes išeinam į balkoną, Robis kerta per abu žandus. Iš pradžių jo kiek droviuosi, truputėlį nepatenkinta, kam jis atėjo, bet Robis toks draugiškas ir taip giria mano valgį, ir taip smagiai šneka, jog netrukus pajuntu jam simpatiją. Dvidešimtmetis, dirba kažkokiame prabangiame restorane padavėju, ir štai aš jau kvatoju iš jo pasakojimų apie sunkius, priekabius klientus, su kuriais jam tenka susidurti.

Kai pasidaro šalta, sueinam į vidų ir svetainėje susėdam ant grindų. Viskis Alisai jau muša galvon. Skruostai dega, akys paraudusios. Besipinančiu liežuviu ji nuolat garsiai pertraukia Robį ir už jį baigia pradėtą pasakojimą. Bet jis nepyksta, atlaidžiai šypsosi ir leidžia jai kalbėti.

Jis ją myli, pamanau. Kaip į ją žiūri, be to, šeštadienio vakarą prisistatė per tokį trumpą laiką. Įsimylėjęs lig ausų.

Alisa atsistoja, eina prie lentynos apžiūrėti kompaktinių plokštelių. Ima juoktis iš Vivjenos skonio.

– Dieve, reikėjo atsinešti savo ipodą. Čia tokios senienos. Devintas dešimtmetis, ne geriau!

Vis dėlto ji išsirenka Princo albumą. Įdeda į grotuvą.

– Mano mama dievina šitą dainą, – sako Alisa. – Visą laiką pagal ją šoka. Katrina, kad matytum, kaip ji šoka. Tikrai kino žvaigždė. Šokdama būna nuostabiai graži.

Pagarsinusi muziką, ji ima gundomai kraipyti klubus. Užsimerkusi šypsosi. Nenorom stebiuosi, kaip atvirai ji parodė meilę ir žavėjimąsi motina. Kelis kartus iki tol Alisa apie tėvus kalbėjo atsainiai, net su panieka. Lyg jų nekęsdama.

Mudu su Robiu liekam sėdėti, žiūrime, kaip Alisa šoka. Gerai šoka, seksualiai ir dailiai, Robis šypsosi visiškai pakerėtas, o man topteli, kaip būtų gera, jei ir mane kas taip mylėtų, kaip būtų įdomu, jei kas nors mane įsimylėtų. Ir pirmą kartą nuo Reičelės mirties, nuo Vilio išdrįstu pasvajoti, kad kada nors mane pamils toks vaikinas kaip Robis. Gražus, geras ir protingas. Mylės nepaisydamas, kas aš esu ir ką padariusi.

Pasibaigus dainai, prasideda kita, greitesnė, Robis pašoka ir stvėręs man už rankos pakelia nuo grindų. Pradedam šokti. Visi trys visiškai atsipalaiduojam. Šokam susiglaudę, apsikabinę. Paskui Robis apkabina Alisą. Bučiuoja. Žiūriu, kaip jie spaudžiasi

vienas prie kito. Abu tokie gražūs, tiesiog sukurti kits kitam. Alisa, pajutusi mano žvilgsnį, šypsosi, kažką kužda Robiui į ausį. Robis Alisą paleidžia, apglėbia mane, tada atsilošęs suima delnais man veidą ir pasilenkęs priglunda lūpomis. Bučinys nekaltas, kone broliškas, bet vis tiek jaudina. Alisa juokdamasi kumšteli man šonan. Ir mes kvatodami apsikabinam visi trys, mane apima karštligiškas džiugesys. Jaučiuosi patinkama. Jaučiuosi patraukli. Jaučiuosi *jauna.*

Ir kai galvoje prabyla tylus balselis, sakantis, kad aš neverta laimės, kad neturiu teisės imti to, ko Reičelė negali turėti, nusprendžiu jo neklausyti. Nusprendžiu, bent šįvakar, nepaisyti savęs, smerkiančios viską, ko man norisi. Iš laimės sukasi galva, aš laisva ir nerūpestinga. Aš – Keitė Boidel. Tik šį vakarą. Jauna, laiminga ir drąsi. Keitė. Linksma ir išradinga. Keitė. Tik šią naktį. Katrinos nebėra, galiu būti savimi.

Taigi mes juokiamės, šokame apsikabinę daina po dainos, kol veidais ima žliaugti prakaitas ir mes ištroškę patraukiam į virtuvę atsigerti vandens. Baigę šokius sofos pagalvėles sumetam ant grindų, užklojam antklodėmis ir griūvam ant jų. Kalbamės iki trečios nakties, tada nusikamavę pagaliau sumingame, miegam kaip akmenys, nesiprausę, susivėlę, kniūbsti, susipynusiom kojom.

Pabudusi Alisą išvystu prie pat savęs. Ji guli ant šono susirietusi, sugniaužtas rankas pasidėjusi prie veido. Atrodo it koks miegantis angelas, pasirengęs stot į kovą, keistai taikus boksininkas. Ji alsuoja tankiai ir paviršutiniškai, tyliai švilpčiodama pro nosį. Vokai virpa, akių obuoliai vartosi. Greitų akių judesių fazė. Sapnai.

Lėtai ir kuo tyliau išsirangau iš guolio. Tebesu su sijonu ir marškinėliais. Einu į vonią, nusirengiu, palendu po dušu.

Užsimerkusi skalauju plaukus, kai išgirstu Robio balsą.

– Labas rytas.

Suspigusi pašoku, rankos savaime pridengia nuogumą. Žvilgteliu pro užuolaidos kraštą.

– Atsiprašau. – Robis šypsosi atsišliejęs į praustuvę. Pusiaują apsivyniojęs rankšluosčiu, iki pusės nuogas, atrodo fantastiškai. Po nakties tik akys paraudusios. – Galima įšokti?

– Žinoma, – linkteliu užtraukdama užuolaidą. – Aš tuoj išeisiu.

Bet jis atitraukia užuolaidą ir įlipa į vonią.

– Ei, pasitrauk. Aš greitai, tada galėsi turkštis kiek nori.

Jis griebia muilą ir nė kiek nesidrovėdamas ima muilintis. Nuogas jo kūnas šalimais stebėtinai neseksualus, broliškai savas, ir aš nusiraminusi nuleidžiu rankas.

Baigęs praustis, Robis padeda muilą.

– Ooo, – atsidūsta. – Dabar geriau.

Šypsodamas jis pakšteli man į skruostą ir išlipa iš vonios. Delnu nusibrauko vandenį, apsimauna džinsais ir šlapias išeina.

Nusimaudžiusi apsirengiu, pėdinu į virtuvę.

Robis plauna indus – jau bebaigiąs vakar paliktą krūvą, kurią žadėjo sutvarkyti Alisa.

– Oi, dėkui, Robi, – sakau. – Tu net nepavalgei. Nereikėjo plauti.

Jis gūžteli.

– Nori arbatos? Užkaičiau arbatinį.

– Labai noriu. Bet pati pasidarysiu. Mat arbatą geriu ne bet kokią, o tik tikrą, na, žinai, arbatinuke užplikytų arbatžolių. Kiti mane laiko beprote, kad šitaip išsidirbinėju, todėl lengviau pačiai pasidaryti.

– Puiku, aš nesisiūlau. Pats mėgstu arbatžolių arbatą. Daug sodresnis skonis. Mano mama irgi gerdavo vien tikrą arbatą.

– Gerdavo? – klausiu.

– Ji mirė.

– Ooo... Mirė? Atleisk, Robi. Kaip liūdna... Kada?

Robis pakėlė akis nuo rankų, sumerktų į vandenį. Akys buvo liūdnos, sklidinos ašarų.

– Prieš gerus metus.

– O Dieve! Vargšelis... Turbūt baisiai jautiesi. Galvą guldau, tik dabar pradedi tai suvokti, ar ne? Ir iš tikrųjų jos pasigesti.

– Aha. – Linktelėjęs vėl nuduria akis į vandenį.

Galėjau tuo ir baigti, pakeisti temą, prašnekti apie ką nors linksmesnio, kasdieniškesnio, bet prisimenu, kaip žmonės elgėsi Reičelei mirus. Prisimenu, kaip būdavo keista, kad į jos mirtį žiūrima taip lengvabūdiškai, kad pokalbis apie ją nutraukiamas lengvai, lyg būtų plepalai apie orą. Oi, žinau, žmonės neįsivaizduodavo, ką sakyti, ir gal manydavo, jog man skaudu apie tai kalbėti, – dar jie bijodavo pasirodyti pernelyg smalsūs. Reičelės mirtis buvo tokia siaubinga, kad kalbėtis apie ją atrodė klaiku, nederama. Bet man buvo skaudu, kad žmonės taip jos nepaiso.

Taigi aš temos nekeičiu.

– O tėvas? Kaip jis laikosi?

– Manau, neblogai. Bet sunku suprasti, tiesa? Matai, nesinori tiesmukai klausti.

– Kodėl?

– O jeigu jam bloga? Kas tada? Kuo gi aš galiu padėti?

Man užtenka proto nešnekėti beprasmiškų banalybių, nesiūlyti, kad su tėvu bandytų kalbėtis; ir aš nemeluoju, kad žodžiai gydo. Mat žinau, jog negydo, negali gydyti. Žodžiai tėra žodžiai, garsų junginiai, bejėgiai prieš tikrą sielvartą ir kančią.

– Niekuo, – sakau. – Nieko tu negali padaryti. Tokia tiesa.

– Taigi. Tik galiu pasakyti, jog viskas gerai, ir jis gali pasakyti tą patį. Ir tada pasidaro trupučiuką geriau, nes nebereikia tiek sukti galvos nei dėl svetimo, nei dėl savo skausmo.

– Taip, – linkteliu. – O su savo skausmu tvarkaisi kaip moki. Ir pagaliau jis ima atslūgti. Nebegalvoji apie jį kiaurą dieną.

– Aha, – linkteli Robis. Valandėlę tylime. Laukiu, kad Robis pasirinktų, tęsti pokalbį ar jį baigti. Jis pasirenka tęsti ir praplumpa: – Tuo laiku, kai mama atgulė, ketinau keltis iš namų, bet pasilikau, nes norėjau padėti, norėjau būti su ja, supranti, prieš mirtį kuo ilgiau su ja pabūti... matai, tada jau žinojome, kad ji tikrai mirs... tik neaišku kada. Tačiau tai buvo daugiau kaip prieš dvejus metus. Aš tebegyvenu ten pat. Man dvidešimt metų, o vis dar gyvenu namie, nes gaila palikti tėvuką. Kvailiausia, kad nežinau, ar jam tikrai manęs reikia. Gal nori, kad nešdinčiaus po velnių ir jis galėtų būti vienas... ramiai sau kentėti. Ko gera, mano, kad *man* reikia jo kompanijos. Iš tiesų viskas labai sudėtinga.

– Vadinasi, tavo tėčiui bloga?

– Šiaip normalu. Elgiasi normaliai. Stiprus, viskuo rūpinasi, žiūri, kad namuose būtų smagu, švaru, nepristigtų maisto ir taip toliau. Žinok, mes dažnai pasikviečiam draugų, tokie picos ir alaus vakarai. Linksma, tarsi gyventi be moters namuose – vienas gerumas. Bet paskui kartą vakare gal prieš savaitę ėjau į jo kambarį, norėjau kažką pasakyti. Ir prie durų stabtelėjau, nežinia kodėl, galbūt... nesvarbu... Stabtelėjau ir... išgirdau jį verkiant. Iš tikrųjų verkiant, supranti, garsiai, gailiai kūkčiojant. Kažkoks siaubas. Supranti, taip, žinau, jis tikrai mylėjo mamą ir taip toliau, žinau, kad jos pasigenda, bet vis tiek... jo verksmas atrodė toks... bejėgiškas. Kaip vaiko. Lyg nebūtų galėjęs susivaldyti. Lyg visas tas jo smagumas ir panašiai tebuvo akių dūmimas. Man skirtas fasadas. Aš nežinojau, ką daryti, todėl tik stovėjau laukdamas, kad jis liautųsi, kad baigtų tą pragarą. Nenusakomas jausmas. Blogiausia, jog nejaučiau jokios užuojautos, tik nekenčiau jo, kam leido man tai išgirsti, kam apsimetinėjo, kad viskas gerai.

– Suprantu tave, – išsprūdo man nespėjus suvokti, ką sakau, kaip išsiduodu. – Matydamas tėvus tokius iš tikrųjų suaugi, supranti, jog pasaulis tėra didžiulė baugi vieta, kuri jiems nepavaldi. Ir jeigu jiems taip skaudu, jeigu jie negali valdyti padėties, argi yra vilties tau?

– Tikrai. – Robis žvelgia į mane sunerimęs. – Velnias. Tikiuosi, tavo mama nemirė ar dar ko nors neatsitiko?

– O ne, – papurtau galvą nusijuokdama, sakytum mintis, kad esu susidūrusi su mirtimi, tiesiog absurdiška. – Ji gyva ir sveika. Paprasčiausiai dažnai apie tai pagalvoju. Be to, esu skaičiusi keletą tėčio knygų apie gedėjimą ir kaip įvairios šeimos ištveria netektį. Esu nenormali. Beprotė.

– Na, tu tiksliai nusakei tą jausmą. Daugelis žmonių išsigąsta, kai pasakau, kad mama mirusi. Kiti susikremta arba sutrinka ir nusuka kalbą. Iš tikrųjų šnekėtis su tavim geriau negu su psichologe. Tiesą sakant, ji nuobodi moteriškė, sukus apsukus vis tą patį varo, aš pas ją vaikštau tik todėl, kad tėtis nori. Amžinai mane klausia, ką jaučiu ir ką *manau* apie tai, ką jaučiu. Tada aiškina, jog mano jausmai visai pateisinami, nors visą laiką jaučiu potekstę, kad turėčiau pasistengti ir mokytis jausti kitaip. Grynas laiko gaišimas. Visiška nesąmonė. Lygiai tiek pat išminties galėčiau pasisemti iš tualetinio popieriaus ritinėlio.

Jau noriu sakyti, jog ir pati abejoju psichologinės pagalbos nauda netekties atveju, mat jos pagrindą sudaro prielaida, neva esama iš esmės geresnių, veiksmingesnių gedėjimo būdų, – bemaž nežmoniška mintis, kad baisią jauno žmogaus mirtį galima pamiršti, – kai iš kito kambario pašaukia Alisa:

– Labas rytas! – Jos balsas užkimęs po nakties. – Ei, kur jūs pasidėjot? Man čia vienai labai liūdna.

Mudu su Robiu šyptelime ir baigiam pokalbį. Paimame arbatinį, pieno, cukrinę su puodeliais ir einam į svetainę pas Alisą.

5 skyrius

Sarą paimu iš darželio anksčiau negu įprastai. Kol ji manęs nemato, valandžiukę žiūriu į ją pro langą patenkinta, kad ji atrodo visai laiminga. Ji žaidžia plastilinu – viena be galo susikaupusi tapšnoja ir minko lipnią spalvotą masę. Sara mėgsta vienumą, drovisi aplinkinių – visai kaip Reičelė; ir nors džiaugiuosi, jog yra atsargi, nepuola draugauti su nepažįstamais žmonėmis, šiek tiek neramu, kad dėl to jai gali būti sunku ateityje. Juk turės eiti į mokyklą, bendrauti su kitais, nori ar nenori.

Keista, bet Reičelės drovumo niekad nelaikiau trūkumu. Man šis bruožas buvo mielas. Bet aš noriu, kad mano dukters gyvenimas būtų puikus. Noriu, kad visi ją mylėtų. Noriu, kad jai viskas sektųsi kuo lengviau, džiugiau ir sklandžiau.

Iš visų nuolatos girdžiu, jog per daug ją saugau, jog turiu Sarai duoti valią, tegul pati skinasi kelią pasaulyje, bet iš tiesų mylimų žmonių neįmanoma saugoti per daug. Norisi stverti tokiems aiškintojams už rankovės ir sušukti: „Kvailiai, juk aplink vieni pavojai! Gal manote, jums niekas negresia, o žmonėmis galima pasitikėti? Atseit jie geri? Atsimerkit ir apsidairykit!" Bet jie mane palaikytų beprote. Naivūs neišmanėliai, nesuvokiantys, kad pasaulyje pilna žmonių, kurie linki tau blogo, nori pakenkti, ir negaliu atsistebėti, kaip galima būti tokiems akliems.

Būti motina – sunki, prieštaringa, neįmanoma misija. Noriu, kad Sara būtų laiminga, turėtų draugių, juoktųsi ir džiaugtųsi. Nenoriu, kad ji pažintų kaustančią baimę, su kuria gyvenu kiekvieną dieną. Tačiau taip pat noriu, kad būtų atsargi. Įžengtų į šį pavojingą pasaulį budriai išplėtusi akis.

Atidariusi duris įeinu į žaidimų kambarį, sustoju už jos ir laukiu, kol ji atsisuks pajutusi mane. Dievinu akimirką, kai ji mane

išvysta, džiaugsmą jos veidelyje, tai, kaip iškart pamiršta ką veikusi ir puola prie manęs. Aš atsitupiu, prisitraukiu ją ir tvirtai apkabinu. Ji lanko darželį tik dvi popietes per savaitę, trečiadienį ir penktadienį, – man skausmingai ilgas, nuobodžias popietes, – o penktadienio vakarą visada pasiimu ją su palengvėjimu, džiaugdamasi, kad pasibaigė dar viena savaitė, kad keturias ilgas dienas vėl galėsime būti drauge.

Iš tiesų jai nėra reikalo lankyti darželio. Ją leidžiu ten tik todėl, kad manau tai esant reikalinga, ji turi bendrauti su kitais vaikais. Aš nedirbu, – neištverčiau be jos penkias dienas nuo ryto ligi vakaro, – abi su Sara gyvename pas mano tėvus, bet atskirame bute pirmame aukšte. Mūsų butas gražus ir saulėtas. Prieš įsikeliant mama su tėčiu pakeitė kiliminę dangą, nudažė sienas linksma šviesiai geltona spalva. Taip pat įrengė naują virtuvę: baltą, švarią, šiuolaikišką, sujungtą su svetaine, pilna knygų ir žaislų, kur stovi minkšta, patogi sofa ir televizorius. Slankiosios durys atsiveria į plytelėmis grįstą kiemelį, jame tėtis įtaisė smėlio dėžę; čia aš galiu jos neišleisti iš akių, kai važinėjasi triratuku. Abi turime po atskirą miegamąjį, – nors Sara naktį dažniausiai atslenka į mano lovą, – ir mažutį tualetą su vonia, bet be dušo.

Šiandien ją pasiimu anksti, nes rytoj – mūsų metinė kelionė. Vešiuos ją į Džindebainą žiūrėti sniego. Džiaugiuosi kaip vaikas žinodama, kad Sara nesitvers laime pamačiusi sniegą. Jau pavasaris, ir ten žiemos turizmo sezonas bus tikrai pasibaigęs. Bet mes važiuojame ne slidinėti. Esu beviltiška slidininkė ir nejaučiu noro, bent kol kas, leisti Saros mokytis. Tačiau mudvi galime lipdyti sniego senį, svaidytis gniūžtėmis, galbūt – pasivažinėti rogutėmis. Galime prie židinio gurkšnoti karštą šokoladą ir mėgautis šaltuku, mėgautis buvimu dviese, toli nuo mano tėvų.

– Mamyte! – šūkteli ji, pamačiusi mane. Atsistoja, bėga artyn parversdama kėdutę ir apsiveja rankutėmis man kaklą. – Ar mes jau pasirengusios važiuoti?

– Aš taip. O tu?

– Ar sudėjai mano daiktus?

– Aha.

– Meškiuką įdėjai?

– Žinoma.

– O seneliai?

Ji žino, kaip mano tėvams norisi būti su ja, ir man pasidaro liūdna, kad tokia maža ji jau nerimauja dėl jų.

– Šį savaitgalį ir jie linksmai gyvens. Atvažiuoja draugai vakarieniauti, taigi nenuobodžiaus.

– Tikrai? – nušvinta ji. – Ar jie džiaugiasi?

– Labai. Beveik kaip mes.

Pasilenkusi pakeliu ją, surenku jos maišelius ir einu prie mašinos. Iš Sidnėjaus išvažiuojame greitai ir lengvai, penktadienio vakaro spūstims per ankstus metas. Sara važiuoja tylėdama. Žiūri pro langą čiulpdama nykštį, rami, lyg paskendusi transe. Automobilyje ji visada tokia, o kai buvo visai mažutė, važiavimas geriausiai ją užmigdydavo ir numaldydavo verkiančią.

Plentu važiuoju atsargiai, laikausi nuo kitų kuo toliau prisiminusi tėčio pamokymus, kaip vairuoti saugiai. Tėtis mane atkalbinėjo nuo kelionės. „Keliai bus baisūs, – sakė jis. – Išlindę visi blogiausi vairuotojai, idiotai ir maniakai, lakstantys savaitgaliais kaip be galvos. O tu nepratusi važinėti tokiomis sąlygomis, – griežtai kalbėjo jis. – Nebūk kvaila." Bet jo akyse ašaros ir dreba rankos.

Suprantu jo baimę: keliuose kasdien žūsta žmonės. Viena klaidelė, neapsižiūrėjimas, išsiblaškymo akimirka – ir tu gali

papulti po viena iš daugybės šiuo plentu lekiančių puspriekabių. Žaibiškai nutrūksta dar dvi gyvybės. Sunaikinama jau ir taip nukraujavusi šeima. Tėčiui ir mamai nebebūtų jokios prasmės gyventi. Būtų per didelis smūgis netekti antros dukters, vienintelės anūkės, o jie žino, geriau už daugelį, kad kartais įvyksta ir neįsivaizduojamų dalykų. Jie žino, kad košmarai gali tapti tikrove ir tikrai tampa.

Taigi dėl tėvų mano akys prilipusios prie asfalto, rankos tvirtai gniaužia vairą, protas budrus. Tik bijodama tėvo susilaikau nenuspaudusi akceleratoriaus iki galo.

6 skyrius

– Ne ne ne ne! Tik ne Kofs Harboras. Nė už ką, – prieštarauja Alisa. – Ten klaiku, pilna storulių. Ir jokių gerų restoranų.

– Pilna storulių? – Robis kraipo galvą. – Kartais, Alisa, esi tokia pasipūtusi ragana.

– Tačiau tai tiesa. Kofs Harboras skylė. Be to, jei nori pasideginti pliaže, Kofsas ir šiaip netinka. Ten niekur tiesiai neprieisi prie vandens. Tarp namų ir paplūdimio nutiestas geležinkelis. Mėšlas, patikėkit. Mano tėvai *dievino* tą miestelį, taigi baisesnės charakteristikos nereikia.

Alisa man taip nieko doro ir nepapasakojo apie savo tėvus, ir aš neįsivaizduoju jos santykių su jais. Kai kada atrodo, jog ji nekenčia jų, nes vis šaiposi – iš jų skurdo, netikusio skonio, kvailumo, ir man baisu, kad ji gali būti tokia žiauri savo kūnui ir kraujui, žmonėms, kurie ją užaugino ir tikriausiai myli. Bet kai kada apie motiną ji kalba tiesiog su apčiuopiama meile ir susižavėjimu.

Kada nors ją smulkiau paklausinėsiu. Kada nors, tikiuosi, su jais susipažinsiu.

Trise bandome organizuoti savaitgalio išvyką. Aš džiugiai svajoju apie žavias dienas plaukiojant, valgant ir kalbantis. Bet mes nesutariame, kur geriausia važiuoti, nes pinigų turime nedaug, o Alisa labai išranki.

Jaučiuosi šiek tiek kalta, nes mano tėvai turi namą Mėlynuosiuose kalnuose, kur kartais praleidžia savaitgalį. Namas puikus, šiuolaikiškas, šviesaus medžio ir nerūdijančio plieno, atviro išplanavimo, su nuostabia kalnų panorama. Jį projektuodamas tėtis panaudojo visus savo mėgstamiausius interjero elementus. Taigi namas patogus ir stilingas, visur grynos tiesios linijos, o svarbiausia – daugybė šviesos ir oro. Yra baseinas ir teniso aikštelė, todėl visada rasi ką veikti. Namas stovi penkių akrų sklype už tankaus spygliuočių miško.

Tėvai su džiaugsmu leistų mums jame pabūti, dažnai siūlo savaitgalį nusivežti ten draugų, ir žinau, kaip jie džiaugtųsi galvodami, kad man tuose namuose smagu. Nuostabi vieta ir tikriausiai puikiai praleistume laiką, o svarbiausia – už dyką. Bet vargu ar ištverčiau. Po Reičelės mirties ten lankiausi vos vieną kartą, praėjus keletui mėnesių nuo tos baisios dienos; mama su tėčiu tebebuvo priblokšti ir vis dar elgėsi kaip pasiklydusios sielos. Buvo neįtikėtinai skaudu gyventi tuose namuose be Reičelės, – jos nebuvimas tarsi koks piktas vakuumas išsiurbė iš jų visą grožį ir džiaugsmą, – ir aš ten daugiau negrįžau.

Per mokyklines atostogas mes išvažiuodavom iš Melburno ir vasarnamyje praleisdavom vieną arba dvi savaites. Toji tyki, jauki vieta tiko Reičelei skambinti. Reičelės koncertinis rojalis visad užėmė name pagrindinę vietą; Reičelei grojant, su tėvais verandoje gurkšnodavom arbatą ir klausydavomės muzikos.

Taip sėdėdavom kas vakarą, pakerėti muzikos ir kalnų grožio, beveik nesikalbėdami, tik retkarčiais susižvelgdami ir nusišypsodami, kad mums taip sekasi, kad taip gražiai, turtingai ir lengvai gyvename.

Name nebuvo nei radijo, nei televizoriaus, jokių kitokių pramogų, be muzikos, tačiau buvo stalo žaidimų: žodžių loto, šachmatai, milžiniškos dėlionės. Dienos slinkdavo lėtai, – kai esi toli nuo kasdienio gyvenimo darbų, laikas nesvarbus, – ir mes su meile džiaugdavomės vienas kitu. Niekas apie tai nekalbėdavo, bet buvo akivaizdu iš elgesio, iš įnirtingų teniso dvikovų, iš to, kaip tardavomės, ką gaminti vakarienės ir katra pora tai darys, kaip rūpestingai taisydavom valgį ir pasigardžiuodami lėtai valgydavom, kaip pavakarieniavę eidavom pasivaikščioti, o kelyje juokdavomės ir pasakodavome prisiminimus, – visa tai be žodžių liudijo, kad mūsų ketvertas laimingas ir dėkingas, nes yra tokia laiminga, jungiama tarpusavio meilės, tiesiog išrinktoji šeima.

Taigi, nors kalnų namas aiškiai būtų tinkamiausias, apie jį neužsimenu. Pasiūlau patraukti į pietus.

– Bet pietuose šaltas vanduo. Noriu į šiaurę, kur vanduo šiltesnis, – zirzia Alisa.

– Nepajusi jokio skirtumo. Be to, pietuose ramiau. Ir pigiau. – Robis pasižiūri į mane su šypsena, juokais išverčia akis šaipydamasis iš Alisos irzlumo. – Nuostabi mintis, Katrina.

– Ei! – Alisa žiūri į mane, į Robį. – Mačiau, kaip susižvelgėt. Atrodo, už akių pasikalbat, ką? Gal net apie mane? – Ji šypsosi, bet balsas kietas, žvilgsnis šaltas. – Nepamirškit – aš čia svarbiausia. Jūs be manęs nulis. Jei ne aš, ir dabar vienas kito nepažintumėt.

– Nutilk, Alisa. – Robis užverčia akis, pakelia tuščią puodelį. – Noriu dar kavos. Būk gera šeimininkė ir atnešk mums.

Alisa prisikiša prie Robio veido, ir aš neįsivaizduoju, ką ji darys. Atrodo supykusi. Galbūt ims šaukti, o gal lieps jam nešdintis, net baisu, kad neįkąstų. Bet ji pabučiuoja jį įkišdama liežuvį, tada, taip pat staigiai atsitraukusi, surenka tuščius puodelius ir atsistoja.

– Dar kavos? O tau arbatos, Katrina? – Ji linksmai šypsosi.

– Ačiū, būtų neblogai.

Robis išlydi ją susižavėjusiu, apstulbusiu žvilgsniu, ir man aišku, kad jis dėl jos pametęs galvą.

– Ar ji rimtai kalbėjo? – klausiu.

Jis atsisuka nustebęs, lyg būtų pamiršęs, kad esu.

– Rimtai? Apie tai, kad ji čia svarbiausia? – Jis linkteli. – O taip. Labai rimtai. Žinok, Alisa baisi narcisistė. Pati tikriausia. Jai rūpi tik ji pati.

Pamanau, Robis šiaip sau sušnekėjo. Juk jis ją myli, taigi negali tikrai tuo tikėti. Alisa turi savanaudiškumo, tą ir pati pastebėjau. Na ir kas? Bet ji gali būti ir be galo gera, dosni. Be to, nuostabiai moka klausytis ir parodyti, kad esi jai brangus.

– Bet vis tiek ją myli? – nusijuokiu.

– Ji kaip narkotikai, niekad negana, – liūdnai atsako jis, staiga surimtėjęs. – Lyg ir žinau, kad ji man netinkama, žinau, kad niekad nebūsiu su ja laimingas, bet negaliu susilaikyti. Kad ir kaip ji su manim elgtųsi, vis tiek grįžtu. – Jis gūžteli ir nusigręžia. – Aš jau įpratęs kaip į narkotikus. Įpratęs į Alisą.

– Bet ką ji... – Noriu paklausti, ką gi ji padarė, kodėl, jo manymu, jam netinkama, bet Alisa grįžta nešina garuojančiais puodeliais.

Ir mes, kvatodami, pamiršę ankstesnį nesmagumą, toliau planuojam savo savaitgalį. Pamirštu Robio žodžius, nieko nebeketinu jo klausti. Na, Alisa turi šiokių tokių trūkumų. Kas jų

neturi? Aš per daug laiminga, kad kvaršinčiau dėl to sau galvą. Man per daug smagu, ir aš nesiklausau sąmonėje tyliai perspėjančio balso.

7 skyrius

– O kas toliau buvo? – Karlė palinko prie manęs smalsiai išpūtusi akis. – Klausyk, negalima nutraukti tokioj vietoj.

Tačiau tarpdury išdygo Reičelė. Susiglamžiusia pižama, raudonom dėmėm išmuštu veidu. Matyt, verkė.

– Reiče, kas yra?

– Ir vėl blogas sapnas.

– Na, eikš čia, pasėdėk su mumis.

Kaltai nusišypsau Karlei. Pasakojau jai apie aną naktį, naktį, kurią praleidau su savo vaikinu Viliu. Mudu bučiavomės, glamonėjomės per plauką nuo sekso. Karlė reikalavo tikslios ataskaitos.

Karlė buvo geriausia mano draugė. Rėksminga, gan stačiokiška mergaitė, labiau garsėjanti gudrumu ir arklišku humoru negu mokykliniais laimėjimais. Kai ji atėjo į mūsų mokyklą, abi iš pirmo žvilgsnio pajutom priešiškumą: man buvo grasus Karlės neva vulgarumas, o ji, pasak jos, mane laikė pasipūtusia turtinga snargle. Manau, širdyje mus abi išgąsdino tai, kas tuo metu abiem atrodė milžiniškas skirtumas tarp mūsų.

Mes susidraugavome stovykloje po septintos klasės: baisi šalčio, drėgmės, alkio ir nepatogumų savaitė, per kurią turėjome „ieškoti savęs“. Mudviem su Karle buvo pavesta gaminti valgyt (neabejotinai mokytojų sąmokslas mums suvesti – šioje stovykloje turėjo susitaikyti visi priešai), ir, kas vakarą nerda-

mosi iš kailio, kad pataisytume ką nors valgomo iš itin skurdaus pasirinkimo produktų, kęsdamos nepabaigiamus ir labai garsius bendraklasių skundus, tapome geromis draugėmis. Man patiko Karlės mokėjimas iš visko pasijuokti, o nepasitenkinimą sutikti didele gero humoro doze. Vėliau Karlė man prisipažino, kad jai padarė įspūdį mano atkaklumas, žūtbūtinis ryžtas išsiversti su tuo, ką turėjom. Jai patiko, kad aš nenukabinau nosies, kas vakarą stengiausi pagamint žmonišką valgį, nors abi žinojom, jog tai neįmanoma.

Reičelė atsisėdo ant grindų šalia manęs, aš apkabinau jai pečius.

– Vėl tasai sapnas? – paklausiau.

– Taip.

– Reičelė vis sapnuoja tokį baisų sapną, – paaiškinau Karlei. – Ji regi mergaitę, kuri atrodo kažkur labai matyta, mergaitė jai šypsosi, todėl ji eina artyn.

– Kuo arčiau, tuo mergaitės veidas rodosi pažįstamesnis, – ėmė pasakoti Reičelė. – Iš pradžių džiaugiuosi ją matydama. Jaučiu tokią didelę meilę, lyg ją iš kažkur pažinočiau. Bet artindamasi prie jos pradedu manyti, kad gal ši mergaitė nėra tokia draugiška, kaip atrodo, kad ji kažkuo labai negera. O kai atsistoju priešais ją, pamatau, kad iš tikrųjų ten aš, ji mano veidu, ir tada suprantu, ką tai reiškia. Šitaip išvysti savo veidą... Vadinasi, aš mirsiu, ir staiga išsigąstu... noriu nusigręžti, pabėgti nuo tos mergaitės... bet ji nusišypso tokia baisia, pikta šypsena. Bandau bėgti, bet ji kvatoja ir kvatoja, o aš, aišku, negaliu pabėgti. Tada pabundu. – Reičelė pakėlė akis į Karlę, gūžtelėjo. – Dievaži, šiurpu. Žinau, klausytis nėra taip baisu, bet aš tikrai žinau, kad mirsiu. Ši mergaitė, ši mano antrininkė, yra kažkokia mirties pasiuntinė.

– Tikrai klaikus sapnas, – pritarė Karlė. – Nesistebiu, kad tau baisu.

– Gulkis į mano lovą, – sakau Reičelei. – Pasistenk užmigti. Rytoj tau generalinė repeticija. Turi išsimiegoti.

Reičelė įlipo į mano lovą. Aš ją apkloščiau, pabučiavau kakton ir vėl atsisėdau ant grindų šalia Karlės.

– Na? – kumštelėjo ji man. – Pasakok.

Aš papurčiau galvą.

– Ne, – šnipštelėjau. – Palauk, kol užmigs Reičelė.

– Žinau, apie ką šnekatės, – ramiai tarė Reičelė lovoje. – Žinau, kad kalbatės apie berniukus ir visa kita. Girdėjau ateidama. Dėl manęs šnekėkitės. Man neįdomu. Tikrai. Aš net nesiklausysiu.

Karlė kilstelėjo antakius tarsi sakydama: „Matai? Nereikia jaudintis."

– Pažadi? – tariau. – Pažadi nesiklausyti, Reičele?

– Man akys pačios merkiasi, – atsakė Reičelė. – Miegosiu jums nespėjus ištarti nė dviejų žodžių. Be to, man nesvarbu, ką tu veiki su tuo Viliu. Patikėk. Bjauru visa tai.

Ir taip aš Karlei išklojau, kas nutiko tarp manęs ir Vilio. Išklojau kone viską paskubomis ir tyliai, kad Reičelė negirdėtų. Na, nupasakojau jai fizinius dalykus, bet praleidau, ką mudu kalbėjomės. Nesakiau, kaip juokėmės nustebę ir nudžiugę, kaip kuždėjome švelnius žodžius ir prisiekėme ištikimybę. Meilės žodžiai, kuriuos kits kitam kalbėjome, buvo daug šventesni už fizinius veiksmus, todėl juos paslėpiau širdyje.

Kitą dieną mudvi su Karle po repeticijos laukėme Reičelės. Neseniai pradėjusios gerti kavą, nieko taip nemėgom, kaip kokioje kavinaitėje iki begalybės sėdėti su kapučino puodeliu – žiopsoti į lankytojus, apkalbėti drauges. Gurkšnoti kavą atrodė toks solidus užsiėmimas, bet kartu saugus ir malonus, ne taip kaip

kitos suaugusiųjų pramogos, kurių pradėjome ieškoti: vakarėliai, alkoholis ir berniukai. Nereikėjo slapukauti, nebūdavo ko stebinti, prieš ką apsimetinėti. Galėdavom būti savimi.

Mes nusivedėm Reičelę į kavinę, ir ji ėmė tauškėti, kaip jaudinasi prieš koncertą. Kiti muzikantai esą fantastiški, visi vienodai interpretuoja kūrinį. Man patiko šnekėtis apie koncertą, nes buvo įdomu, nes muziką mėgau ir supratau, ir visad džiaugdavausi, kai Reičelė atgydavo, pasidarydavo šneki. Bet netrukus pamačiau, kad Karlei nuobodu, jos akys klaidžioja, pirštai nekantriai barbena į staliuką.

– Klausyk, Karle, – tariau, – mes tau turbūt įvarėm mirtiną nuobodulį?

– O Dieve, atsiprašau... – Reičelė pridėjo delną prie užraudusio skruosto. – Pradėjau ir niekaip negaliu užbaigti, ar ne? Bet kad labai įdomu. Gerai, pakalbėkim apie ką kita.

Karlė tik krestelėjo galvą ir paklausė:

– Kada judvi turite grįžti namo?

– Niekas tiksliai nenustatė. – Pažvelgiau į Reičelę, gūžtelėjau. – Tačiau tau dar reikės skambinti, tiesa?

Reičelė dirstelėjo į laikrodį.

– Taip. Bet dabar tik truputis po keturių. Laiko per akis.

– Ar žinai Džeiką, Rosą ir jų grupę? – Karlė žiūrėjo į mane, ir iš jos šypsenos supratau ją turint planą, į kurį įeina dalykų, netinkamų Reičelei.

– Aha. – Buvau apie juos girdėjusi. Jie iš berniukų mokyklos, mokosi aukštesnėje klasėje negu mudvi su Karle. Jų grupė garsėjo kaip padūkėliai ir buvo labai populiari.

– Šį vakarą jie daro repeticiją. Apleistoje daržinėje. Na, maniau, bus paprasčiausia repeticija, bet iš tikrųjų – labiau vakarėlis. Atrodo, bus nemažai liaudies. Garantuotai susirinks visi vienuo-

liktokai ir dvyliktokai. Žodžiu, muzika, alus ir taip toliau. Turėtų būt linksma.

Aš papurčiau galvą.

– Abejoju. Tik ne šiandien.

– O kodėl ne? – prabilo Reičelė. – Labai noriu pasiklausyti tos grupės.

– Reiče, ten bus vyresnės klasės. Jie gers ir šiaip... Jausies ne savo vietoj.

– Jeigu bus muzika, nesijausiu.

– Ne, eikim namo.

– Oi, Keite, būk gera, nesispyriok! Mes tik nueisim, pasiklausysim grupės ir grįšim namo. Žinau, laikai mane dideliu kūdikiu, bet aš tokia nesu. Man irgi reikia pramogų. Kelias savaites turėsiu skambinti kiauras dienas. Jų muzika mane įkvėps. Prašau...

Reičelė skyrėsi nuo bendraamžių. Jai, atrodo, nereikėjo draugių, ne taip kaip kitoms paauglėms. Tai nereiškia, kad ji buvo šalta ar nemylėjo žmonių, nieko panašaus. Ką mylėjo, mylėjo iš visos širdies. Tačiau buvo drovi. Kompanijoje jausdavosi nesmagiai, varžydavosi, klaikiai nemokėjo plepėt apie viską ir apie nieką. Jeigu žmonių būryje kas nors tiesiogiai ją užkalbindavo, ji užrausdavo, imdavo mikčioti, springdama kažką pasakoti, bet paskui nutildavo ir vėl užsisklęsdavo aiškiai parodydama, kad daugiau nenori būti šnekinama. Sėdėdavo tokia tyki ir nekalbi, jog tiems, kurie jos gerai nepažinojo, galėjo pasirodyti atšiauri ir abejinga. Bet jei sugebėdavai ją įtraukti į pokalbį, jei priversdavai užsimiršti, nustebdavai, kiek daug ji pastebi. Buvo ne pagal amžių įžvalgi, jautri ir išmintinga. Kone kiekvienas, kas su ja susipažinęs nepatingėdavo pažvelgti giliau, imdavo ja žavėtis. Nepažinojau kito žmogaus, kuris neturėtų nė lašo klastos, pavydo ar godulio; ją vienintelę galėčiau palyginti su angelu.

Reičelei taip netiko veržtis į tokį vakarą, kad aš apstulbau. Žinoma, džiaugiausi, jog ji jaučiasi laisvai ir kalbasi su Karle, patiko, jog nori į vakarėlį. Pamaniau, tai ženklas, kad ji išlenda iš savo kiauto, ir nudžiugau. Norėjau, kad ji nors kiek prasiblaškytų. Iki tol niekad nebuvo maištavusi, ir aš nė kiek nebijojau ją galint pakliūt į kokią bėdą, todėl nemačiau reikalo spyriotis ir neleisti. Ji norėjo ten eiti, norėjo pasiklausyti muzikos, ir aš tikrai nemačiau nieko blogo.

Tada, aišku, nežinojau, kad šis paprastutis sprendimas bus toks pragaištingas. Kai atsitinka kas nors blogo, įvyksta tragedija, žmonės visada gręžiojasi atgal norėdami įžvelgti lemtingą tašką – tą laiko atkarpėlę, kuri išjudino lemtinguosius įvykius. Kartais sunku nustatyti tikslų laiką ar įvykį, konkretų sprendimą, kuris būtų galėjęs užkirsti kelią tragedijai...

– Gerai jau, – gūžtelėjau. – Nematau priežasties, kodėl negalėtum eiti.

Taigi ši akimirka, šis atsainus sprendimas nulėmė Reičelės likimą, jos mirtį.

8 skyrius

Vivjena bando nuslėpti, bet matau – ji nustemba, kai pranešu savaitgalį išvažiuojanti su Alisa ir Robiu. Išeidama į darbą mane tvirtai apkabina.

– Smagiai pasibūk, panele, – sako ji.

Nutarėme patraukti į pietus mano mašina, naujuoju pežo, nes jis greičiausias ir patogiausias. Išvažiuojame iš Sidnėjaus penktadienio rytą. Mudvi su Alisa turim būti mokykloje, bet dvyliktokams mokytojai gan atlaidūs ir apie pamokų praleidimą gal nė

neužsimins. Dėl visa ko pasiėmiau „Hamletą" ir ketinu dar kartą perskaityti kaitindamasi pliaže. Robis pasiėmė restorane retai gaunamą laisvą savaitgalį. Vairuoja jis, nes tik jam nereikia laikytis 80 kilometrų greičio apribojimo. Visi trys susijaudinę ir gerai nusiteikę, tad kone visas keturias valandas kelio į Merimbulą kvatojame ir juokaujame.

Išsinuomojome seną dviejų miegamųjų medinį namą paplūdimyje. Jį radome internete ir, nors buvo įdėta kelios vidaus nuotraukos, virtuvės ir valgomojo, nelabai įsivaizduojame, ką rasime. Todėl, kai atvažiavę pamatom žavingą baltai nutinkuotą namuką su medine veranda paplūdimio pusėj, apsidžiaugiam ir nusiraminam.

Puolam į vidų, lakstom juokdamiesi ir šūkaudami.

– Svajonių namas!

– Dieve, pažiūrėk į tą didžiulę seną vonią!

– Pažiūrėk, koks vaizdas! Kiekvienam kambary girdėti vandenynas. Tai bent! Tiesiog pasaka.

– Ei, ateikit pažiūrėt miegamųjų! Kokios lovos... Neįtikėtina.

Užsitraukę maudymukus lekiam į pliažą. Šokam tiesiai vandenin net nepabandę, kokio šaltumo, ir neriam po bangomis. Vanduo ledinis, bet aš per daug laiminga, apsvaigusi nuo gyvenimo, draugystės ir jaunystės jaudulio, žinojimo, kad manęs laukia net trys begėdiško džiaugsmo dienos, todėl šaltumas nė motais. Alisa su Robiu taškosi, glėbesčiuojasi ir kvatoja. Alisa klupinėdama bėga nuo jo. Jis ją sugauna, ji ištrūksta, bet nuo peties nuslysta siaura maudymuko petnešėlė, apnuogindama krūtį. Ji dar smarkiau kvatoja, žvygauja kaip įsišėlęs vaikas ir pati nutraukia kitą petnešėlę, kad liktų nuoga visa krūtinė. Tada suima krūtis delnais, kilsteli ir suspaudžia spenelius, nukreipdama į Robį.

– Bum bum, tu negyvas!

– Ooo... Aaaa... – dejuoja Robis ir, griebdamasis už krūtinės, aukštielninkas griūva į vandenį.

Alisa atsisuka ir nusitaiko speneliais į mane.

– Ne ne, – juokiuosi. – Prašau pasigailėti.

Akies krašteliu pamatau judant – ateina pusamžis vyriškis ir moteris. Jie žengia įbedę akis į tolį, veiduose sustingęs pasmerkimas ir pasidygėjimas.

Pasekusi mano žvilgsnį, juos išvysta ir Alisa. Linksma kvatoklės išraiška virsta pykčio grimasa. Staiga ji atsigręžia tiesiai į einančią porą. Užkišusi ranką už nugaros trūkteli liemenėlės raištelius ir ją nusitraukia, kita ranka nusismaukia bikinio kelnaites, išlipa iš jų ir pakelia galvą. Žiūri į porą nuoga ir įžūli, šypsodama šalta, akiplėšiška šypsena.

Vyriškis su moterimi nusiskubina užraudoniję, piktai bambėdami ir kraipydami galvą.

Alisa nulydi juos akimis, paskui užvertusi galvą ima kvatoti.

Tą vakarą puotaujame iš baro atsinešta kepta žuvimi su bulvytėmis. Bulvytės traškios, žuvis šviežia ir gardi, visi trys prisikemšame pilvus. Prisivalgę išsitiesiam svetainėje ant sofos ir tingiai šnekučiuojamės.

– Dieve, kaip nekenčiu tokių žmonių, – nei iš šio, nei iš to sako Alisa.

– Kokių?

– Tokių siaurapročių, sustabarėjusių provincialų, kokius šiandien sutikom pliaže.

– Siaurapročių? Tikrai? Spėjai taip tiksliai juos įvertinti? – paklausė Robis, smalsiai žiūrėdamas į ją. – Nors matei gal penkias sekundes?

– Taip. Manau, kad spėjau. Nykus gyvenimėlis, prastai nukirpti plaukai ir siaubingos drapanos. Be to, stori ir šlykštūs. Tokie

žmonės balsuoja už konservatorius ir nekenčia gėjų. Tokie žmonės mėgsta sakyti: „Ji gera mergaitė, nors juodukė. Tačiau turbūt nedrįsčiau pasikviesti jos vakarienės“, – užbaigia Alisa, mėgdžiodama palaidą australišką tartį.

Aš juokiuosi iš Alisos piktumo manydama, kad ji juokauja. Bet Robis nesijuokia. Žiūri į Alisą rimtu veidu ir purto galvą.

– Kai kada tu esi tokia bjaurybė.

– Gal ir taip, bet aš tikriausiai neklystu dėl jų. – Ji baksteli pirštu jo pusėn. – O tu tiesiog visiems esi per geras.

– Ne, nesu. O tu neteisi. Tu tik...

Alisa pertraukia jį garsiai nusižiovaudama ir rąžydamasi.

– Gal ir neteisi. Ir kas iš to? Visas pasaulis neteisus, Robi. Ir, patikėk, aš pažįstu tokius žmones. Pažįstu šitą tipą. Jie visai kaip mano tėvai. Liūdni. Pagiežingi. Bjaurūs. Jie perka ne sviestą, o margariną ir be galo lygina savo kvailas drapanas. Ir visada susirūpinę, ką visi kiti veikia, nes jų pačių apgailėtinas gyvenimas toks nuobodus. Iš akių matau. Iš už šimto mylių užuodžiu jų smarvę. – Ji atsistoja, vėl pasirąžo; atsismaukus marškinėliams, švysteli įrudęs pilvas, žiedas bamboje. – O dabar eisiu miegot. Kažkodėl žvėriškai pavargau.

Ji pasiunčia mums oro bučinį ir išeina. Abu su Robiu šypsodamiesi klausomės, kaip Alisa bambėdama nusirengia, girdime, kaip sugirgžda lova jai atsigulant.

– Ko nors neiškrėskit be manęs! – staiga sušunka ji. – Labanakt, vaikučiai. Būkite geri.

– Labanakt, Alisa.

– Gal nori pasėdėti lauke? Verandoje? – po valandėlės klausia Robis.

– Žinoma.

Iš jo išraiškos, kai stato kėdes, ir kad laukia, kol atsisėsiu, suprantu, jog jį kažkas slegia.

– Noriu kai ko paklausti, – taria jis.

– Klausk.

Jis atsidūsta.

– Nekenčiu užduoti tokių klausimų. Ir suprasiu, jeigu nenorėsi atsakyti. Gali liepti man atsiknist.

– Puiku, – juokiuosi aš. – Atsiknisk.

– Bet pirma leisk paklausti.

– Atsiprašau, klausk.

Prieš prabildamas jis grįžteli į namą.

– Ar Alisa tau niekad nesipasakojo? Apie mane? Na, ar nesakė, ką man jaučia?

– Žinok, ne.

– Tikrai? – Robis žiūri į mane tarsi laukdamas, kad pasakysiu ką nors daugiau.

Tiesa tai, kad, kai būname dviese, Alisa labai retai užsimena apie jį. Na, žinoma, jeigu planuojame ką nors veikti, ji kalba apie jį praktiškai, bet iš tiesų nė karto nešnekėjo apie savo jausmus jam. Sykį paklausiau, ar myli jį, ar laiko jį savo mylimuoju, bet ji tik nusijuokė, papurtė galvą ir pasakė netinkanti į mylimąsias. Ir nors akivaizdu, kad Robio jausmai Alisai ne tokie atsainūs, – jis aiškiai apžavėtas, – visada maniau, jog jausmas abipusis.

Bet Robis manęs neklausinėtų, jei žinotų, kokia iš tikrųjų jo padėtis. Neabejotinai iš ryšio su Alisa jis tikisi daugiau, negu ji ketina duoti. Ūmiai mane pagauna noras liepti jam gintis, sukietinti savo širdį ir elgtis su Alisa taip, kaip ji elgiasi su juo, pasiieškoti kitos merginos, jeigu nori ko nors rimto. Bet nieko nesakau, negaliu. Juk iš tikrųjų neturiu supratimo, ką Alisa mano apie savo santykius su Robiu, – galbūt myli jį, tik nenori prisipažinti, galbūt bijo nukentėti, – todėl nesijaučiu turinti teisę patarti ar įspėti, kai žinau ne daugiau už jį.

– Robi, aš ją pažįstu tik trys mėnesiai, – sakau.

– Bet judvi tapote tokios artimos, tiek laiko praleidžiate dviese, – taria jis. – Tikriausiai nutuoki, ką ji mano. Net jei nieko nepasako tiesiai.

– Bet ji išvis apie tai nekalba. Patikėk. Ir ne, aš tikrai žinau ne daugiau už tave. – Pasižiūriu į jį suglumusi. – Be to, ar nesakei, kad Alisa tau netinkama? Lyginai ją su narkotikais. Aš maniau... – Stabteliu ieškodama žodžių. – Hm... nežinau, kaip pasakyti... Maniau, kad žiūri į ją atvirom akim?

– Turbūt labiau atvira širdimi, – liūdnai šypteli jis. – Kartais elgiuosi protingai ir džiaugiuosi tuo, ką ji siūlo. Kartais galvoju tik apie tai, kas tarp mūsų bloga, ir įrodinėju sau, jog rimti santykiai su Alisa tik padarys mane nelaimingą. Ar bent apsimetu įrodinėjąs. Iš tikrųjų noriu iš jos daugiau. – Jis atsidūsta. – Atleisk, neturėjau tavęs taip tardyti. Baisus nuobodumas, kai žmonės bando kalbėtis apie savo santykius su trečiais asmenimis, ar ne? Dieve, tikrai nepyk. Nepakenčiu, jei su manim kas taip elgiasi.

– Liaukis atsiprašinėti. Man nė kiek nenuobodu. Tik aš neturiu atsakymų.

– Gal man eiti pas vieną tų žmonių, kurie moka spėti ateitį. Kaip jie vadinami?

– Aiškiaregiai?

– O taip, aiškiaregiai.

– Kodėl imi ir nepasiklausi Alisos? Pakalbėk su ja rimtai ir liepk, kad pasakytų, ko nori.

– Mėginau. Visą laiką klausiu, ką ji jaučia man, ko nori. Bet ji tikra klausimų vengimo meistrė, tikriausiai pastebėjai? Pasakau, kad myliu ją, bet ji nusijuokia ir pakeičia temą. Jei šneku per daug rimtai, supyksta ir liepia užsičiaupti.

– Gal tau reikia būti tiesesniam? – Aš nusišypsau, uždedu

delną jam ant kelio ir meiliai spusteliu. – Paklausk ją, ar nori tekėti už tavęs, prigimdyti tau vaikų bei gyventi kartu ilgai ir laimingai, – juokauju aš.

– Liūdniausia, kad aš noriu ją vesti. Tikrai vesčiau, susilaukčiau su ja šešių žavingų vaikučių, nupirkčiau namą, susirasčiau kokį nuobodų darbą ir visą gyvenimą juos išlaikyčiau. Visą būrį. Nė akimirkos nedvejodamas. Aš ją myliu, – vėl atsidūsta jis. – Juk kitos tokios nėra, tiesa? Gražuolė, smagi, protinga... ir trykšta gyvenimo energija. Ji turi tiek entuziazmo. Nuobodžiausią dalyką pasaulyje moka paversti nuotykiu. Paprastą dieną – švente. Kiekvienas kitas šalia jos atrodo nuobodybė.

– Cha, ačiū.

– Velnias. Atleisk. Tavęs neturėjau galvoje.

– Nieko, aš pajuokavau. Bet, atrodo, tu tikrai įsimylėjęs.

– Taip, apgailėtinai, juokingai įsimylėjęs. Merginą, kuri bijo įsipareigoti.

Kažin ar jis teisus. Visada maniau, kad jei žmogus sako bijąs įsipareigoti, iš tikrųjų tik stengiasi patogiai atsikratyti nepageidaujamų santykių. Tai tik būdas ką nors pamesti suverčiant kaltę sau, o ne vargšui, kuris pametamas. „Aš kalta, ne tu, tiesiog negaliu įsipareigoti" yra kur kas lengviau praryti negu: „Ei, tu man nelabai patinki. Atia!" Tačiau dėl Alisos jis gal ir tiesą sako: ji tikrai kažko turi, kažko slapto ir uždaro, ir ši jos pusė, nepaisant viso jos tariamo nuoširdumo ir atvirumo, lieka neprieinama.

– Ar ji taip sakė? – klausiu.

Robis užsigalvojęs žiūri į paplūdimį.

– Robi?

– Atsiprašau? – atitoksta jis. – Ko klausei?

– Ar Alisa tikrai tau sakė bijanti įsipareigoti? Ar tik tu taip manai?

– Šitaip ji nesakė. Dieve... – juokiasi jis. – Manai, Alisa galėtų taip pasakyti? Ne. Ji to nesakė, bet aišku kaip dieną, gal ne?

– Nežinau. Nežinau, kaip galima būti tikram tokiais atvejais.

– Na, dėl jos mamos ir viso kito, – sako jis. – Jos tikrosios mamos. Taip atstumta ji turbūt nepasitiki meile.

– Jos *tikrosios* mamos? Kaip suprasti?

– O kad tave... Ji tau nesakė?

– Ne, – purtau galvą. – Alisa įvaikinta ar kaip?

– Aha. Kipšas, turbūt neturėčiau daugiau šnekėti. Turbūt reikėtų laukti, kol ji pati tau pasakys.

– Ir taip beveik pasakei. Tikroji mama jos atsisakė ir ji buvo įvaikinta. Jau žinau, kad ji nemėgsta ją įvaikinusių žmonių. Bent manau, kad juos ji vadina savo tėvais, tiesa?

– Aha. Jos tikroji, biologinė motina vadinama Džodžo.

– Džodžo?

– Taip. Hipiškas „Džoanos" pakaitalas. Ji beviltiška sena narkomanė. Savanaudiškesnės moters paieškojusi nerastum. Bet Alisa ją myli. Nors ji buvo taip nusivažiavusi, kad nepajėgė prižiūrėti Alisos ir jos broliuko, kai tie buvo maži.

– Broliuko? Ji turi brolį?

– Aha.

– Brolį... Tai bent! Nežinojau. Nė sykio net neužsiminė apie jį. Kuo jis vardu?

Robis susiraukęs purto galvą.

– Kad ir nežinau. Alisa negali apie jį kalbėti. Nervinasi, širsta. Tik vadina jį broliuku. Žinau, jis susipykęs su įstatymu, įkliuvo dėl kažko rimto, bet nelabai žinau. Turbūt narkomanas kaip ir motinėlė.

Mane pritrenkė žinia, kad Alisa turi brolį, kad buvo įvaikinta, kad jos paslaptys ne mažesnės už mano. Mudvi su Alisa turime

daug daugiau bendra, negu įsivaizdavau. Abi norėtume pamiršti savo praeitį, ir staiga suvokiu – šis sutapimas toks nepaprastas, jog į jį galima žiūrėti kaip į ženklą. Ženklą, kad mums su Alisa buvo lemta susitikti, lemta susidraugauti.

– Kaip liūdna, – sakau.

– Aha.

– Gyvenimas kartais tikrai užknisa, – sakau. – Vargšė Alisa.

Iš tiesų turiu galvoje „vargšai mes". Visiems trims kliuvo baisybių: nužudymas, vėžys, motinos išdavystė, ir pirmą kartą apima pagunda papasakoti Robiui apie Reičelę. Noriu ne užuojautos, o kad manim patikėtų, – tai svarbiausia tragediją išgyvenusiam žmogui. Aš galiu pasakyti suprantanti ir tikrai suprantu juos, tačiau Robiui ir Alisai, nieko nežinantiems apie mano praeitį, tie žodžiai gali pasirodyti tušti. Raminami, bet nieko nereiškiantys laimės kūdikio žodžiai.

Vis dėlto bijau, kad ryte galiu pasigailėti savo atlapaširdiškumo. Ir nieko nesakau.

Kitą dieną pabundu vėlai; nors atsiguliau vidury nakties, jaučiuosi pailsėjusi ir laiminga. Pro langą srūva saulė tiesiai ant mano lovos, aš guliu apsiklojusi tik paklode, mėgaudamasi saulės šiluma. Girdžiu duslų vandenyno grumenimą, girdžiu, kaip savo miegamajame juokdamiesi tyliai šneka Robis ir Alisa.

Atsikėlusi užsimetu chalatą ir einu į virtuvę. Namas užlietas saulės, akimirką ji mane apakina, aš mirksiu sustojusi, kol akys apsipranta.

Užsiplikiusi puodelį arbatos išsinešu į verandą. Užsiremiu ant turėklų ir žiūriu į bangas. Vanduo gražus, šviesios turkio spalvos, vilnelės švelniai dūžta į krantą. Abiem delnais suspau-

dusi puodelį nulipu nuo verandos ir pasileidžiu prie vandens. Išgėrusi arbatą pastatau tuščią puodelį ant smėlio, atsigręžiu į namą, apsidairau į abi paplūdimio puses, ar niekas nežiūri. Tada atsirišu chalatą ir, palikusi ant žemės, lekiu į vandenį; nubridusi giliau neriu.

Vanduo toks ramus, kad galiu ramiai plūduriuoti ant nugaros ir lengvai, lygiai plaukioti palei krantą laisvuoju stiliumi. Prisiplaukiojusi, pavargusi, bet ir atsigaivinusi išlipu iš vandens, apsivelku chalatą ir grįžtu namo.

– Katrina? – pašaukia Alisa, kai įeinu. – Ką veiki?

Pasuku į jų kambarį, sustoju tarpdury. Robis su Alisa sėdi lovoje supynę kojas. Mane išvydęs, Robis užsitraukia antklodę ir droviai šypteli. Gūžtelėjusi linksmai jiems nusišypsau.

– Nuostabus rytas. Nuostabus, – prabylu. – Plaukiojau, vanduo geras. Eikit maudytis. Aš padarysiu pusryčius. Gal norit Benedikto kiaušinių?

– Tu mane nupenėsi su visais savo gardumynais. – Alisa nusižiovauja, pasirąžo. – Būsiu stora kaip mano pabaisos įtėviai. – Ji kilsteli antakius žiūrėdama į mane. – Jeigu jau kalbėsime apie juos...

– Taip, – burbteliu ir kažkodėl susigėstu; lyg būčiau užklupta darant ką nederamo. Gal dėl to, kaip Alisa į mane žiūri, – tarsi supykusi motina, laukianti, kad vaikas prisipažintų padaręs nusižengimą, apie kurį ji jau žino. – Robis man papasakojo... na, kad esi įvaikinta. Ir kad turi brolį. Tikiuosi, nepyksi, jog sužinojau.

Tačiau šalta išraiška dingo, net nežinau, ar nebūsiu jos tik įsivaizdavusi. Ji abejingai gūžteli, vėl nusižiovauja.

– Ne tokia jau didelė paslaptis. Tik vis neprisiruošiau tau pasakyti. Be to, nieko įdomaus. Neverta burnos aušinti.

Robis suraukia kaktą, vos pastebimai suspaudžia lūpas. Atsidūsta.

– Na, žinoma, menkniekis. Kaip ir visa kita, ar ne, Ali? Nieko. Nieko nieko nieko. Tavo mėgstamiausias žodis.

– Klausyk, Robi, – sako Alisa kietu ir šaltu balsu, piktu veidu, – jeigu tau nepatinka, kaip aš žiūriu į savo gyvenimą, jei smerki mano požiūrį į viską, ką tada čia veiki? A, Robi? Ką vis dėlto čia veiki?

– Aš nesmerkiu tavo požiūrio. To nesakiau. Tik, manau, kvailystė, kad atmeti viską, kas liūdna, tarsi nieko nereikštų. Tai kažkoks pozavimas. Savotiška gynyba... ir turbūt nesveikas dalykas.

– Ką? – Ji žiūri į jį negalėdama patikėti. Išlipusi iš lovos atsistoja šalia. Įsisprendžia į šonus. Apsivilkusi baltais naktiniais, kukliais ir dailučiais, beveik vaikiškais. Skruostus išmuša raudonos dėmės. Akys dega pykčiu. Atrodo skaisti, graži ir pavojinga, nuo jos neįmanoma atitraukti akių. Linguodama galvą, ji liūdnai šypteli. – Ką čia dabar šneki, Robi? Apie ką tu šneki?

– Apie tave, Alisa. Apie tavo šeimą. Motiną ir brolį. Aš net nežinau tavo brolio vardo. Katrina nežinojo, kad išvis turi brolį. Nemanai, kad visa tai keista? Tu niekad apie jį nekalbi. Niekad nekalbi nei apie savo tėvus, nei apie vaikystę. Apie nieką nekalbi.

– Ir kodėl turėčiau kalbėti, Robi? Ar tik todėl, jog tau atrodo reikalinga? Ir ką jau nori sužinoti? Koks purvas tave taip domina? A? Jau žinai, kad Džodžo narkomanė, vartoja heroiną. Jau žinai, kad buvau įvaikinta. Apie brolį nekalbu, nes jo beveik nematau. Jis beveik nepasiekiamas, tiesa? Nekalbu apie jį, nes mes neaugome kartu, jį įsivaikino kažkokie idiotai, jo gyvenimas buvo sumautas, o dabar jis kalėjime, aišku? Nekalbu apie jį, nes tokie žmonės kaip tu negali suprasti, ką jis iškentėjo.

Stoviu ir žiūriu į juos. Negaliu išeiti, negaliu nesiklausyti. Alisa turi paslapčių. Ir aš turiu paslapčių. Priešingai Robiui, man patiktų, kad viskas liktų kaip buvę. Noriu jam pasakyti, kad atstotų nuo jos, baigtų šitas kalbas, leistų Alisai išsaugoti savo paslaptis, jeigu ji taip nori, tačiau ne mano reikalas.

Apsisuku eiti, bet Alisa mane pašaukia vardu.

– Nepabėk.

Jos tonas šaltas, griežtas. Aš pykteliu. Prabylu irgi šaltai:

– Aš ir nebėgu. Einu daryt pusryčių. Išalkau.

– Noriu išgirsti tavo nuomonę, – sako ji lyg niekur nieko. – Ar nemanai, jog turiu teisę pati spręsti, apie ką man kalbėti ar nekalbėti? O gal negerai ką nors slėpti? – Ji dėbteli į Robį, tada atsisukusi į mane kilsteli antakius. – Galbūt draugai privalo viską atvirai išskloti? Viską, kas kada nors atsitiko?

– Ne, – tyliai atsakau. – Žinoma, ne. – Aišku, gali turėti paslapčių, pamanau, aš ir pati jų turiu. Turėk sau savo paslaptis, jeigu tiktai man galima jas išsaugoti. Palaidokime jas abi ir stenkimės pamiršti, ir niekad o niekad jų neminėkime. Niekad...

Man nespėjus ko nors pridurti įsiterpia Robis:

– Nepainiokim čia Katrinos. Ji niekuo dėta.

– Cha, bet stovi ir klausosi.

– Nesiklausau, – sakau staiga pasijutusi kalta ir susigėsdama. – Aš jau norėjau eiti. Pati paklausei mano nuomonės. – Nutylu, kol nepradėjau verkšlenti kaip užsiaikštijęs vaikas. – Na, gerai, – gūžteliu. – Aš noriu valgyt. Einu ruošti pusryčių.

Išeinu į virtuvę, bet krūpteliu išsigandusi, kai už nugaros garsiai trinkteli durys. Girdžiu, kaip Robis šaukia, Alisa piktai atsikerta. Skaudu, kad Alisa man tokia negera, ir truputį gėda už neva klausymąsi. Paimu iš šaldytuvo kiaušinių, šoninės, citriną, česnako laiškų, sviesto, sudedu ant stalo ir piktai užtrenkiu dureles.

Pirmiausia pataisau olandiško padažo. Kiaušinių trynius rūpestingai atskiriu nuo baltymų. Tebegirdžiu už sienos Robio ir Alisos balsus. Tylesnius ir ramesnius, turbūt juodu jau taikosi. Viena ranka prispaudusi dubenį prie pilvo, imu plakti trynius, vis greičiau ir greičiau. Nejučia nusišypsau. Mes susibarėm, pamaniau, iš tikrųjų susibarėm. Pirmą kartą.

Visai taip, kaip pasitaiko draugams.

9 skyrius

Džindebainą pasiekiam prieš penkias. Džindebainas man labai patinka: lėtas, ramus tempas, vėsus, gaivus oras ir žavus dirbtinis ežeras. Nuo tada, kai čia lankydavaus maža, jis tapo kur kas modernesnis, – pagrindinėje gatvėje išsirikiavę puošnūs restoranai, – bet vis tiek kažkoks mieguistas, kaimiškas. Turbūt dėl plačių gatvių, lėto eismo, šiokio tokio vangumo atslūgus žiemos sezono įkarščiui.

Aš užsisakiau namuką prie ežero motelyje, neišradingai pavadintame „Paežerės nameliai", bet kai atvažiavusi apsidairau, lieku patenkinta. Viduje jau šilta, – savininkas, laukdamas mūsų, maloniai įjungė šildymą, – o lauke yra veranda į ežero pusę, kur, pamanau, galėsime pusryčiauti, jeigu nebus šalta. Virtuvėlė švari, su tikra krosnimi ir orkaite, lovos minkštos, patogios.

– Bet kurgi sniegas? – klausia Sara, pripuolusi prie lango.

– Nėra, kačiuk. Bet rytoj specialiu traukiniu pakilsim į kalną ir pamatysim daugybę sniego.

– Ar traukinys stebuklingas?

– Turbūt, – atsakau.

– Stebuklingas sniego traukinys?

– Kaip tik toks, – linkteliu.

– Galima pažaisti lauke?

– Tik neilgai. Jau temsta.

Padedu Sarai apsivilkti kailinukais, apsiauti guminiais, ir ji išlekia džiaugdamasi nauja vieta.

– Be mamytės neik prie vandens, – primenu jai.

Iš bagažinės atsinešu pirkinius: pieną, arbatžoles, cukrų, dribsnius. Matau Sarą pro virtuvės langą. Iškraudama produktus ir taisydama vakarienę žvilgčioju, kaip ji kapsto lazdele žemę linksmai prodainiu sau kažką šnekėdama. Atsivežiau bazilikų, česnakų, kedro riešutų ir viso kito, ko reikia „Pesto“ padažui prie makaronų. Dar atsivežiau salotų gūželę ir avokadą, taip pat saldaus itališko acto.

Sarą visada valgydinu tuo pačiu, ką valgau pati, todėl jos skonis gan subtilus ir ji mėgsta aštrius valgius. Mes visad valgome kartu.

Padariusi padažą, pataisiusi salotų ir užkaitusi didelį arbatinį, užsivelku striukę ir einu laukan. Atsisėdusi verandoje žiūriu, kaip Sara žaidžia.

– Mamyte? – po valandėlės pašaukia ji, neatsitraukdama nuo žaidimo.

– Ko, kačiuk?

– Mamyte, ar tu laiminga?

– Žinoma, taip. – Mane nustebina jos balso rimtumas. – Aš turiu tave, todėl esu labai labai laiminga. Esu laimingiausia mamytė pasaulyje. Pati žinai.

– Žinau, – rimtai linkteli ji. – Žinau, kad esi laiminga dėl manęs. Bet ar tau ne liūdna, kad neturi tėčio?

– Bet aš turiu tėtį. Tavo senelis yra mano tėtis.

Ji patyli, galvoja. Pakelia akis į mane. Veidukas susikaupęs, antakiai suraukti.

– Aš kalbu apie tėtį man, va kaip. Ar tau ne liūdna, kad neturi tėčio man?

– Truputį liūdna. – Norisi prieiti prie Saros, paimti ją ant rankų, priglausti, pakutenti ir apipilti bučiniais. Mielai išvengčiau šitokių pokalbių: per daug sudėtinga, per daug skaudu tokiai mažai mergytei. Bet iš patirties žinau, kad ji nori gauti atsakymus į tokius klausimus, todėl kamantinės tol, kol aš patenkinsiu jos smalsumą. – Man labai stinga tavo tėčio, norėčiau, kad jis nebūtų miręs. Tačiau tu man suteiki tiek laimės, kad aš dažniau laiminga negu liūdna.

– Tikrai? – Ji nedrąsiai, bet su palengvėjimu nusišypso.

– Taip. Tikrai. Žinoma.

Ir galvoju, ar iš tikrųjų. Laimę taip sunku apibūdinti. Būna valandėlių, kai aš iš tiesų laiminga, valandėlių su Sara, kai pamirštu, kas esu ir kas atsitiko, valandėlių, kai galiu visiškai pamiršti praeitį ir džiaugtis dabartimi. Bet manyje nusėdęs sunkumas, gilus liūdesys, nusivylimas gyvenimo kaprizais, kurio sunku atsikratyti, sunku nepaisyti. Pasitaiko tarpsnių, kai dienos ir savaitės praeina tarsi nejučia, lyg manęs nebūtų ar gyvenčiau valdoma automatiškai. Retkarčiais jaučiuosi, lyg būčiau robotas, užprogramuotas tik prižiūrėti Sarą, atsakingas už sklandų jos būvį, bet nesugebantis nieko trokšti sau. Dabar didžiausia mano viltis susijusi su Sara. Jeigu jai viskas bus gerai, jeigu ji galės gyventi be tragedijų ir sielvarto, aš būsiu patenkinta. Tačiau Saros gerovė yra daugiausia, ko drįstu tikėtis sau, vienintelis emocinis įnašas į gyvenimą, kurį drįstu daryti.

10 skyrius

– Vadinasi, tave pamatysime penktadienį? – klausia mama.

– Taip.

Jau noriu atsisveikinti ir padėti ragelį, kai ji priduria:

– Kodėl neatsiveži draugės? Kodėl nepasikvieti Alisos? Labai norėtume su ja susipažinti.

Abejoju, ar mama su tėčiu tikrai nori, kad Alisa atvažiuotų: atrodo, jų nebedžiugina joks bendravimas. Sunku juoktis, šypsotis ir plepėti, kai galvoje tik vaiko mirtis, – dalykas, apie kurį kalbėdamas atbaidysi žmones. Bet aš dėkinga, kad ji stengiasi dėl manęs, kad nori man kuo normalesnio gyvenimo ir pati trokšta prisidėti prie to normalumo, dalyvauti jame.

Vis ketindavau pakviesti Alisą, pristatyti tėvams, bet visada atsisakydavau sumanymo. Mama su tėčiu tokie liūdni, tokie tylūs, kad žmonės kartais nežino, kaip elgtis. O aš dar nepapasakojau Alisai apie Reičelę. Ji nieko nežino. Tad jai tikriausiai bus nejaukus jų begalinis rimtumas, nemokėjimas laisvai juoktis.

– Nežinau, mama, – sakau. – Ji tikriausiai neturės laiko.

– Oi, būk gera, brangioji. Bent jau pakviesk. Žinau, mes neįdomūs, žinau, kad jai gal bus vienas vargas, bet būtų baisiai malonu išvysti šviežią veidą. Tavo tėvui būtų didelis džiaugsmas matyti, kad esi laiminga draugaudama su bendraamže.

Mama taip retai mane ko nors prašo ir, atrodo, taip nuoširdžiai nori, kad ją atsivežčiau, jog sutinku pakviesti Alisą. Pažadu kitą dieną paskambinti, ar ji atvažiuos. Mat mamai reikią laiko apsirūpinti produktais.

Alisa sutinka, labai norinti važiuoti, ir juokdamasi sako laukusi, kada aš pakviesiu.

Pirmą vakarą pas tėvus neišvengiamai paminimas Reičelės vardas. Bet aš sugebu pasukti kalbą, taigi išvengiu nesmagios

būtinybės papasakoti Alisai, kas įvyko, mamai su tėčiu žiūrint į mane keistais žvilgsniais. Jiems tikrai atrodytų nesuprantama, kodėl iki tol Alisai nieko nesakiau.

Bet žinau turėsianti jai papasakoti. Niekaip neištempsime viso savaitgalio, kad vėl nebūtų paminėta Reičelė. Taigi kai mudvi su Alisa, pasakiusios tėvams labanakt, lipame į antrą aukštą gultis, aš ją paprašau užeit į mano kambarį.

– Ko? – krizendama šnibžda ji. – Gal ten turi narkotikų slėptuvę?

– Noriu tau kai ką pasakyti.

Alisa išpučia akis, aiškiai nustebinta mano rimto balso.

– Gerai, – sutinka. – Tik pirma užeisiu į tualetą. Aš tuoj.

Jai grįžus susėdame ant mano lovos viena priešais kitą sukryžiavusios kojas.

– Aš turėjau seserį, – ramiai sakau. – Reičelę. Ji buvo nužudyta.

Alisa susiraukusi palinksta artyn.

– Ką pasakei?

Aš tyliu. Žinau, ji išgirdo, tik jai reikia suvokti šią žinią. Visada taip, kai kam nors pasakai. Visada sunku iš karto patikėti.

– Pasakok, – pagaliau taria ji.

Tyliai kūkčiodama, aš pradedu pasakoti. Viską Alisai iškloju. Visą istoriją nuo pat tos valandėlės, kai Karlė, Reičelė ir aš buvome kavinukėje, kai nutariau, kad Reičelė gali eiti su mumis į vakarėlį. Verkiu prisiminusi siaubą, bet ir iš palengvėjimo, kad pagaliau kam nors tai pasakoju, ir aš kalbu, kalbu ir vėl verkiu. Alisa bent sykį tiktai klausosi. Nieko nesako, neklausia, bet nenuima delno nuo mano kelio.

– O Dieve... – taria ji, kai baigiu pasakoti. – Vargšelė... Vargšai tėvai... Kodėl man iki tol nieko nesakei? O Dieve! Vargšė Reičelė!

– Taip, vargšė Reičelė. Vargšai mama su tėčiu. Baisus dalykas. Viskas žlugo.

Alisa apkabina mane, aš verkiu. Paskui, kai lieku be jėgų, o galvą taip įsiskausta, kad nebegaliu šnekėti, kai laikrodis šalia lovos švytinčia rodykle parodo antrą valandą nakties, ji mane paguldo, pati atsigula greta ir glosto man galvą, kol užmiegu.

Rytą pabudusi išvystu Alisą stovinčią su garuojančiu puodeliu arbatos.

– Atnešiau atsigert. – Ji pastato puodelį ir atsisėda ant lovos. – Ar išsimiegojai?

Alisa apsirengusi. Plaukų galiukai šlapi, užuodžiu jos citrusinio šampūno kvapą, taigi ji jau nusimaudžiusi. Atsisėdu jausdamasi nevalyva ir pavargusi, linkteliu. Paimu puodelį ir siurbteliu arbatos. Ji karšta, stipri ir saldi, tikra atgaiva perdžiūvusiai mano burnai.

– Kaip jauties? – paklausiu išgėrusi pusę puodelio, atsipeikėjusi tiek, kad galiu kalbėti. – Kada atsikėlei? Tikriausiai esi be jėgų.

– Ne, jaučiuosi puikiai. Atsikėliau anksti ir su Helena verandoje papusryčiavom.

Stebiuosi, kad Alisa pradėjo vadinti mano mamą vardu, šiaip tėvai pageidauja būti ponuojami.

– Mes kalbėjomės apie Reičelę, – sako Alisa.

– Ooo... – Aš priblokšta. Neįsivaizduoju, ką jos galėjo viena kitai sakyti. Mama paprastai taip nenori kalbėtis su svetimais žmonėmis apie Reičelę, taip bijo paversti jos gyvenimą ir mirtį paprasta istorija. – Ar... Noriu pasakyti... kaip mama jautėsi? Ar ji... ar ir ji šnekėjo?

– Ar šnekėjo? Dievuliau, Katrina, ji šnekėjo neatsikvėpdama. Manau, jai kaip tik šito stigo. Manau, jai tai buvo... hm, kaip tas žodis... katarsis, štai! Helena žavi, narsi, stipri moteris, bet jai rei-

kia... Nežinau... jai tikrai reikia išsilieti. Akivaizdu, kad kol kas ji visa tai savyje gniaužė... ilgai tramdė pagiežą ir kančią. Nesuprask manęs neteisingai – šis rytas mums abiem buvo baisiai sunkus, jaudinantis. Mes ir juokėmės, ir verkėme apsikabinusios. Taip įsiaudrinom, kad net įsipylėm į kavą romo. Žinok, tik šį rytą ji iki galo atsivėrė, papasakojo man viską... dalykus, kurių tikriausiai dar niekam nesakė. – Alisa pakreipia galvą ir svajingai šypsosi. – O aš jai suteikiau naują perspektyvą. Padėjau į viską kitaip pažvelgti. Atlaidžiau įvertinti visą padėtį. Supranti, manau, tikrai jai padėjau. Tikrai padėjau atsikratyti kai kurio šlamšto, taip ilgai laikyto savyje.

– Šlamšto? – klausiu suirzusi, nors nežinau ko. – Koks jau tas šlamštas?

– Oo... – Alisa sumirksi, piktokai pasižiūri į mane. – Ar viskas gerai? Tu juk nepyksti, ką? Tiesiog taip atsitiko. Aš net neprisimenu, katra pirmoji užsiminėm apie Reičelę. Turbūt vis dėlto aš... Bet juk negalėjau sėdėti su Helena nieko nesakydama apie ją. Jaučiausi nei šiaip, nei taip, tarsi apsimelavusi ar ką. Bet kai tik ištariau Reičelės vardą, viskas. Helenos negalėjai nutildyti.

Mane siutina, kad Alisa vadina mamą Helena. Skamba savanaudiškai, per daug familiariai, o aš pasijuntu tarsi atskirta.

– Eisiu pažiūrėt, ar ji tikrai gerai jaučiasi, – sakau atsidusdama, nusimetu antklodę ir, vengdama Alisos akių, apsivelku chalatą. – Reičelei mirus, ji išmoko puikiai slėpti savo tikruosius jausmus. Jei gerai jos nepažįsti, nesuprasi, ką iš tiesų mano. Ir kartais būna juokingai mandagi. Iki visiško savęs paneigimo.

Išeinu nedavusi Alisai progos dar ko nors pasakyti. Žinau esanti šiurkšti ir gal pernelyg viską sureikšminu, bet manau, jog Alisa viską ne taip suprato, – neabejoju, kad jeigu jos ir šnekėjosi apie Reičelę, mama dabar susigraudinusi ir liūdna. O Alisos

laikysena tarsi keistai patenkinta. Per daug atsaini, per daug familiari ir todėl truputį nenuoširdi.

Mamą randu virtuvėje. Stovi prie darbastalio vidury kambario, minko tešlą; miltais apibarstytas suolas ir išteptas skruostas. Ji niūniuoja.

– Čia tu, brangioji... – Ji nusišypso, prideda miltuotą ranką prie širdies. – Išgąsdinai.

– Kaip jauties? – Vogčiomis žiūriu į ją.

– O, labai... savotiškai. – Ji pakelia ranką ir išsiblaškiusi brūkšteli per lūpas palikdama baltą miltų ruoželį. Akyse sublizga ašaros, pamanau, kad pravirks, bet ji nusišypso. – Iš tikrųjų jaučiuosi visai gerai. Šį rytą su Alisa nuostabiai pasišnekėjom. Gerai, nuoširdžiai pasikalbėjom apie Reičelę. Buvo... na... tikras palengvėjimas viską išsakyti. – Ji nusijuokia, papurto galvą. – Brangioji, aš keikiausi kaip jūreivis. Kad būtum girdėjusi. Tiems vargšams vyrukams turbūt tebekaista ausys. Aš net romo išgėriau, kaip tikras jūrų vilkas.

– Vargšams vyrukams? Kas tie vargšai?

– Iš tikrųjų net ne vyrukai, o vaikinukai. Berniukai, kurie nužudė Reičelę. Neminėsiu jų vardų, dar negaliu būti tokia atlaidi. Bet Alisa pasakė, kad jie turbūt labai blogai gyveno, mums gal net sunku įsivaizduoti. Jie turbūt buvo labai nuskriausti gyvenimo. Labai sutrikę. Labai pikti, įširdę ant pasaulio. Niekad neturėjo jokių galimybių. Jokių sąlygų. Buvo mušami. Apleisti. Kaip pabrėžė Alisa, žmonės, kurie padaro tokius baisius nusikaltimus, paprastai patys patyrę daug skriaudų. – Ji gūžteli. – Nežinau kodėl, bet kai šitaip pradėjau galvoti apie tai, pasidarė truputį geriau. Ėmė atrodyti, jog jie nužudė Reičelę ne todėl, kad buvo baisūs, žiaurūs žvėrys, o iš nuoskaudos ir išgąsčio. Ir patys tapo aukomis. Visuomenės aukomis. Iš dalies.

– Ir tau pasidarė geriau? – Nežinau, kodėl nejaučiu palengvėjimo. Kažkokia svetima ir gėdinga mano esybės dalis nusivylusi, kad radau ją tokią patenkintą. Ko gera, truputį pavydžiu, kad mamai pasitaisė nuotaika pašnekėjus su Alisa, o ne su manim. Ir aš neketinu pritarti jos užuojautai, kurią ji pajuto tiems bernams. Man jie ir toliau lieka visiški žvėrys. Mielai palikčiau juos degti pragare visą amžinybę. – Nebeskaudu?

– Nebeskaudu? Na, žinoma, skaudu, vaikeli. Mano duktė nužudyta. Tačiau vis tiek taip gera... pripažinti, kiek manyje buvo aklo pykčio. Ir šiek tiek jo išleisti. – Gūžtelėjusi ji puola įnirtingai minkyti tešlą. – Tiesiog nuostabu atsikratyti pykčio.

– Oo... Na, turbūt tikrai gera. – Nusisukusi einu prie arbatinio, susirandu cukrų, puodelį, į arbatinuką įberiu arbatžolių. Niekad nesu girdėjusi motinos keikiantis. Niekad. Bemaž aštuoniolika metų. Ir, užuot džiaugusis, kad jai pagaliau bent kiek atlėgo šis natūralus pyktis, užuot su malonumu žiūrėjusi, kaip ji šiek tiek apsiramina, aš beveik verkiu. Jaučiu nuoskaudą. Šitiek kartų mėginau ją prakalbinti apie Reičelę, kad ji nors kiek išlietų savo pyktį, išsirėktų ir išsiverktų, iškeiktų pasaulio neteisybę. Tačiau ji visada lyg akmeninė, tokia stoiška, taip sučiaupusi lūpas ir taip nelinkusi pasiduoti emocijoms.

Kur man niekad nepasisekdavo, pavyko Alisai – lengvai ir greitai.

Aš tyliai įsipilu arbatos ir jau noriu eiti iš virtuvės, grįžt į miegamąjį ir ją išgerti liūdnoj vienumoj, kai prisiartina mama. Atsistojusi tiesiai prieš mane, spusteli man petį.

– Puiki mergaitė ta tavo Alisa. Labai džiaugiuos, kad ją atsivežei.

– Taip, puiki, – linkteliu dirbtinai nusišypsodama.

– Ir ji aiškiai tave dievina, – sako mama. – Nesiliovė tavęs gyrusi. Kokia laimė, kad judvi susidraugavot.

Tada ji pasilenkia, pabučiuoja man į skruostą šypsodama giedriausia, nuoširdžiausia šypsena, kokią tik esu regėjusi po Reičelės mirties. Mama plačiai išskečia rankas, aš padedu arbatos puodelį ir ją apkabinu. Stovim apsikabinusios ilgai ilgai, o kai pasileidžiam, Alisai nebejaučiu jokio pykčio. Ji padarė mamą laimingą, todėl, užuot vaikiškai pavyduliavusi, turėčiau būti dėkinga. Esu neprotinga, savanaudė ir smulkmeniška. Lipdama aukštyn pasižadu ateityje Alisai būti geresnė ir supratingesnė. Juk jos ketinimai visada patys geriausi. Ji gera draugė: švelni ir dosni, visada geranoriška.

11 skyrius

Eidamos į vakarėlį užsukam pas Karlę. Ji nusivilko uniformą, užsimovė platėjančius džinsus, apsitempė rausvais marškinėliais ir įsispyrė į bekulnes auksinės spalvos basutes. Pasiūlė ir mums kuo nors persirengti, bet mudvi su Reičele nutarėm likti uniformuotos.

– Ilgai juk nebūsim, – priminiau joms, griežtai žiūrėdama į Reičelę. – Tik valandą, daugiausia pusantros.

– Žinoma, – linktelėjo Reičelė. – Mes tik pasisveikinsim. Pasiklausysim grupės. Ir atgal.

Abi su Reičele pasileidom plaukus. Reičelės buvo ilgi, tiesūs ir auksiniai, mano tamsūs ir garbanoti. Nusirišom mokyklinius kaklaraiščius, išsitraukėm palaidinukes, kad apranga atrodytų laisvesnio stiliaus. Tik negalėjom pakeisti sijonukų ilgio. Tamsiai žalios vilnos sijonai buvo gerokai žemiau kelių – aiškus privačios mergaičių mokyklos ženklas.

Pasiskolinom iš Karlės lūpų dažų. Aš pasidažiau tamsiai vyšnine spalva, gražiai tinkančia prie tamsių plaukų ir odos, Reičelė

pasitepė šviesiai rausvais, derančiais prie jos šviesaus gymio. Karlė lūpas nusidažė ryškiai rožine spalva, kaip marškinėlių.

Išsiėmusi iš mokyklinio krepšio mobiliuką, Karlė jį išjungė. Nusviedė ant lovos.

– Jeigu nenori, kad tėvai skambinėtų. – Pažvelgusi į mus gūžtelėjo. – Palikit ir jūs. Rytoj atnešiu į mokyklą.

Abi su Reičele išsitraukėm mobiliuosius telefonus, išjungėm ir palikom ant Karlės lovos.

Pasipurškusios brangiai atrodančiais Karlės motinos kvepalais – tualetinis staliukas net lūžo nuo flakonėlių – iškeliavome. Nuo Karlės namų iki daržinės nebuvo labai toli, todėl nutarėm eiti pėsčios. Gal po penkių minučių, per kurias tingiai aptarinėjom, kurie pakelės namai patinka, o kurie ne, Karlė iš kuprinėlės išsitraukė pusbutelį.

– Palaukit. – Ji sustojo, atsuko jį ir patraukė didelį gurkšnį. Iš to, kaip jai ištryško ašaros ir ji ėmė žiopčioti, supratom, kad gurkštelėjo ne vandens.

– Kas čia? – paklausiau.

– Degtinė. – Karlė atkišo man butelį. – Su trupučiu limonado. Nori?

Pašaipiai papurčiau galvą, bet butelį paėmiau. Reikėjo žinoti, kad Karlė neis į vakarėlį nepasiėmusi alkoholio. Ji pirmoji mūsų mokykloje pradėjo gerti. Ji visad pirmiausia prisimindavo, jog reikia nusipirkti gėrimo, ir prireikus paprašydavo ką nors iš vyresniųjų, kad nupirktų.

Pridėjau butelį prie lūpų, atsargiai paragavau. Stipru. Beveik gryna degtinė.

– Dieve mano, Karle, tikra mirtis, – pasakiau grąžindama butelį.

– O tu, Reičele? – Karlė pasiūlė butelį Reičelei ir klausiamai kilstelėjo antakius. Reičelė pažvelgė į mane tarsi prašydama leidimo.

– Žinoma, – gūžtelėjau aš. – Tačiau tau nepatiks. Pirmą kartą ragaujant alkoholio skonis kaip benzino.

Reičelė siurbtelėjo, bet, kaip ir tikėjausi, papūtė lūpas susiraukdama iš pasibjaurėjimo.

– Fui, kokia bjaurastis.

– Tai tik priemonė tikslui pasiekti. – Karlė papurtė galvą ir atstūmė butelį, kai Reičelė norėjo jį atiduoti. – Dar patrauk. Kuo daugiau gersi, tuo bus lengviau. Padės atsipalaiduoti, gerai praleisti laiką.

Reičelė paklausė Karlės – dar trūktelėjo iš butelio.

– Ne taip jau ir blogai, – tarė vyptelėdama. – Bet vis tiek normalus limonadas labiau patinka.

Karlė nusijuokė.

– Normalus limonadas tau nepadės taip pasilinksminti kaip šitas daiktas. Patikėk.

Nesuprantu, kodėl nesijaudinau dėl to, ką geria Reičelė. Nežinau, kodėl labiau ja nesusirūpinau, nesekiau, kaip ji geria, ir nepasistengiau, kad liktų palyginti blaivi. Turbūt degtinė man pačiai iškart trenkė į galvą – visoms trims. Eidamos butelį dažnokai leidom per rankas; pojūčiams apsipratus su alkoholiu, jo skonis pasitaisė ir mes ėmėm gerti didesniais gurkšniais. Buteliui ištuštėjus, Karlė sustojo.

– Pala. – Ji pasidėjo kuprinę ant žemės ir atsitūpė prie jos. Išėmė didelį stiklinį butelį ir pasuko, kad pamatytume etiketę. „Stolichnaya Vodka“. – Juk nemanėt, kad leisiu išsekti atsargoms? – Ji išsišiepė pakėlusi galvą. – Dabar reikės gerti gryną. Limonado nebėr. – Ji pripylė pusbutelį, iš kurio pirma gėrėme, ir atkišo Reičelei. – Tu pradėk. Bus kaip ugnis, bet priprasi.

Reičelė paėmė butelį, gurkštelėjo. Kai nurijo, mudvi su Karle ėmėm juoktis iš jos išraiškos.

Kelyje užtrukom beveik keturiasdešimt minučių ir atėjom gerokai įkaušusios. Reičelė raudonais skruostais buvo išsišiepus lig ausų. Atrodė tokia gražutė, tokia tyra ir jauna.

– Kaip jautiesi? – Paėmiau jai už rankos. – Normaliai?

Mes dar buvom lauke, bet girdėjome muziką, labiausiai bosinę gitarą, balsus ir kvatojimą – jaunimas linksminosi. Jaunimas be suaugusiųjų.

Reičelė pažiūrėjo į mane taip pat išsišiepusi ir linktelėjo. Ėmė judėti muzikos ritmu, linguodama klubais. Pakėlusi antakius užvertė galvą tarsi norėdama geriau įsiklausyti.

– Einam. – Karlė stumtelėjo mus pirmyn. – Juk nestovėsim visą vakarą. Kad ir kaip judvi myliu, ėjau tokį kelią ne tam, kad kabėčiau čia su jumis.

Kol ėjom prie durų, man toptelėjo, kad aš nesu rimtai apgalvojusi šito žygio. Mes ketinom užtrukti valandą. Ketinom Reičelę pristatyti namo penktą, kad turėtų laiko pagroti. Bet pas Karlę užgaišom geras dešimt minučių, keturiasdešimt minučių ėjome. Matydama, kaip Reičelė žengia į vidų džiaugsmo ir lūkesčio sklidinu veidu, ritmingai judėdama pagal muziką, supratau, kad neišvengiamai nusivėlinsime grįžti.

Ir dar supratau, kad grįšime mamai ir tėčiui jau parvažiavus namo; turėsime aiškintis, turėsime nemalonumų. Didelių nemalonumų.

Bet aš buvau jauna, įkaušusi, girdėjau muziką, mačiau, kaip bendraamžiai kvatodami šoka, ir tą valandėlę tiesiog nesukau sau galvos.

12 skyrius

Alisa eina priekyje. Vos per du žingsnius, bet vis tiek sunku įtraukti ją į pokalbį, vis tiek aišku, kad ji nenusiteikusi šnekėtis. Nemanau, kad nelaiminga, supykusi ar nuliūdusi, toli gražu ne, – jos nuotaika puiki, ji spinduliuoja energiją, grožį ir jaunystę, aiškiai patenkinta, kad tokį puikų rudens vakarą eina pasivaikščioti, ir mėgaujasi paskutine šiluma.

Bet kartais ji tampa užsidariusi ir susimąsčiusi. Mudu su Robiu pakankamai ją pažįstame, todėl nesijaudiname, kad ji gali būti dėl ko nors susikrimtusi ar užsigavusi, suprantame, kad jai kai kada labiau patinka patylėti. Sykį net nutiko toks humoras. Mudu su juo karštai šnekėjomės apie muziką, nuo roko iki operos, kai pamatėm, kad Alisa ant sofos miega. Neįsivaizdavom, kada ji užmigo. Mes turbūt prašnekėjom kelias valandas. „Manau, Katrina, ji pavargo nuo mūsų nepabaigiamų kalbų, – juokdamasis pasakė Robis. – Turbūt per daug plepam. Jai mirtinai nuobodu.“ Ir jis veikiausiai neklydo. Mudu su Robiu niekad nepristingam šnekos – mūsų pokalbiai, nuo knygų iki sporto, aplinkos ir politikos, gali trukti valandų valandas.

Iš tiesų mudu su Robiu tiek daug kalbamės ir taip gerai sutariame, kad aš pradėjau nerimauti, ar neerzinam Alisos. Pamaniau, ji gal net pavydi. Bet kai paklausiau, ar ji nenorėtų, kad mažiau kalbėčiausi su Robiu, kad laikyčiaus nuo jo atokiau, ji papurtė galvą klausiamai žvelgdama į mane.

– Kodėl? Man patinka, kad jūs sutariate. Du mano mylimiausi žmonės pasaulyje. Žavu, kad turite tiek kalbos. Tada aš galiu patylėti.

– Oi, gerai. Bijojau, kad nepamanytum... nepamanytum, jog aš kliudau... nepradėtum pavydėti.

– Pavydėti? – nustebo Alisa. – Aš niekad nepavydžiu. Nei žmogaus, nei daikto. Galiu drąsiai sakyti, kad man šis jausmas nepažįstamas. – Ji gūžtelėjo. – Jei nori žinoti, pavydas man atrodo kvailas, bergždžias dalykas.

Penktadienio vakaras, po kelių savaičių prasideda egzaminai, turbūt reikia sėdėti namie ir kartoti medžiagą. Tačiau visą savaitę stropiai mokiausi, o Robis su Alisa maldavo mane važiuoti kartu. Žinau, egzaminai svarbu, bet šiuo metu draugystė su Alisa ir Robiu svarbiau. Smagiai praleisti savaitgalį, gyventi gyvenimą, kurį tiek laiko buvau sau uždraudusi, šiandien atrodo ne tik svarbu. Gyvybiškai būtina.

Mes su Robiu šnekamės apie slidinėjimą. Robis, labai mėgstantis slides, pasiūlo žiemą trise nuvažiuoti ten, kur yra sniego.

– Kad man nelabai sekasi, – sakau. – Ko gera, tik trukdyčiau, sugadinčiau jums atostogas.

– Aš tave išmokysiu, – taria Robis. – Išvažiuosi asas.

– Koks pasitikėjimas! – juokiuosi. – Tu net nežinai, kokia aš beviltiška. Išmokyti mane gerai slidinėti – beveik stebuklas.

– Bet mane jis išmokė, – sako Alisa; atsisukusi ji sulėtina žingsnį, kad galėtų eiti kartu. Įsiterpia tarp manęs ir Robio. – Kai pernai nuvažiavom į kalnus, nemokėjau net stovėti ant slidžių, bet po savaitės slidinėjau kaip čempionė. – Ji įsikimba Robiui į parankę ir nusišypso jam. – O tu slidinėdamas atrodai toks seksualus... – Alisa dirsteli į mane. – Kai slidinėja, jis toks savimi pasitikintis ir valdingas. Toks be galo mielas.

Robis staiga sustoja, susiraukęs pasižiūri į Alisą.

– Sakai, mielas? Negali būti. Kai ten buvom, man taip neatrodė.

Alisa nusijuokia priglusdama prie Robio.

– Kvaileli, matyt, manęs nesupranti.

Robis neatsiliepia į Alisos meilumą įprastu būdu, irzliai papurto galvą.

– Atėjom, – burbteli atsikabindamas nuo Alisos ir žengdamas į priekį. Mosteli į baro duris, virš kurių kabo iškaba „Iš Afrikos".

Jis atidaro duris ir mudvi su Alisa praleidžia pirmas. Žengdama vidun šypteliu jam. Jis irgi nusišypso, bet šypsena nepasiekia akių. Iš sukaustytos jo laikysenos aišku, kad susikrimtęs ar supykęs, o gal ir toks, ir toks.

Viduje tamsu, šviečia tik mažos sieninės lempelės ir žvakės ant staliukų. Po kurio laiko, akims apsipratus, matau, jog sienos tamsiai raudonos, o ant kiekvienos kėdės guli ryškių spalvų marokiško stiliaus pagalvėlė.

Padavėja pasisveikinusi nuveda mus prie staliuko kertėje.

– Einu paimti gėrimų, – sako Robis.

– Puiki mintis, – pagiria Alisa. – Man butelį šampano.

– Visą butelį? – išpučia akis Robis. – Nebijai padauginti?

– Ne, – atkerta Alisa. – Manau, kad butelis bus kaip tik. Ačiū.

Robis kraipo galvą, žiūri į mane.

– Katrina?

– Ačiū, citrininio limonado.

Alisa užverčia akis.

– „Ačiū, citrininio limonado", – plonyčiu balseliu mėgdžioja ji mane. – Pavyzdinga panelė alkoholio negeria.

– Aš negaliu, Alisa. Esu nepilnametė. Ir neturiu tapatybės kortelės.

– Katrina, tu neprivalai teisintis, – sako Robis. – Aš irgi išgersiu ko nors gaivaus. Rytoj futbolas. Alisa viena gers alkoholį.

– Oooi, – atsidūsta Alisa. – Jau kaip su jumis smagu... Pasisekė.

Robis susiraukia, sučiaupia lūpas, akys šaltos; nusisukęs eina prie baro.

Alisa nulydi jį žvilgsniu.

– Manau, jis ant manęs supyko, – taria gūžtelėjusi. Ir ima žvalgytis atvirai apžiūrinėdama lankytojus. Atrodo rami ir linksma, visiškai abejinga aiškiam Robio nepasitenkinimui.

Aš atsigręžiu į Robį, prie baro laukiantį gėrimų. Jis žiūri tiesiai tuščiu veidu. Toks nelaimingas.

– O kas yra? – sakau. – Ko jis staiga taip supyko?

– Na, manau, kalbomis apie kelionę į kalnus jam kai ką priminiau. Kai ten buvome, jam šiek tiek pagadinau nuotaiką. Aš susipažinau su tokiu slidinėjimo instruktoriumi. Praleidau su juo tik vieną naktį. Robiui nepatiko.

– Susipažinai? Tik vieną naktį? Ką čia šneki?

Alisa į mane nežiūri. Ji įbedusi akis į porą prie gretimo staliuko.

– Šneku, kaip buvo. – Atsidususi toliau kalba aiškiu, šaltu balsu, lyg aš būčiau priekurtė ar nepajėgčiau suprasti. – Vos vieną naktį. Su kitu vyru. Jo kambaryje. Tikiuosi, smulkmenų tau nereikia? Robis supyko. Atrodo, jis kažkodėl laiko mane savo nuosavybe.

Mane taip pritrenkė Alisos prisipažinimas, kad nesugalvoju, ką sakyti, valandėlę sėdžiu kaip kvaiša prisidengusi delnu burną. Ir pirma supratau, jog Alisa į savo santykius su Robiu žiūri lengvabūdiškai, žinojau – jis jai rūpi daug mažiau negu ji jam. Kad išvykusi su Robiu iš tikrųjų praleido naktį su kitu vyriškiu, tiesiog nesuvokiama. Arba tai buvo baisus tyčinis žiaurumas, arba, nė kiek ne geriau, – įrodymas, jog Alisa kažkodėl nepajėgia įsivaizduoti, kaip Robis jaučiasi dėl tokio jos elgesio.

Nespėjus man suvaikyti minčių ir pasakyti ko nors protingo, Alisa pašoka mojuodama rankomis.

– Benai! – šūkteli puldama prie poros, į kurią ji prieš tai kelias minutes spoksojo. – Benai Djuberi! Čia tikrai tu. Neapsipažinau.

Žiūrėjau, žiūrėjau, paskui išgirdau kalbant. Iš kelių žodžių galutinai supratau, jog tai tu.

Alisa taip garsiai šneka, kad restorane trumpam visi nutyla, klausosi sužiurę į ją. Benas ir priešais jį sėdinti mergina, aukšta, plona, ilgais palaidais raudonais plaukais ir blyškia oda, tylėdami žiurkso į besiartinančią Alisą. Benas apstulbęs, kone išsigandęs.

– Alisa... – Jis atsistoja, atkiša ranką lyg ir pasisveikinti, bet ji nepaiso šio mosto ir jį apkabina. Ilgai bučiuoja į lūpas. Kai atsitraukia, Beno skruostai paraudę, jis sutrikęs ir susigėdęs. – Tai bent! Ką tu čia veiki? – klausia jis amerikietišku akcentu.

– Vakarieniauju, ką gi dar. Kaip ir tu, kvaileli. – Alisa ima Benui už rankos ir atsisuka į mūsų staliuką kaip tik tą akimirką, kai Robis grįžta su gėrimais. – Robi, Katrina, čia Benas. Benas Djuberis, mano pirma tikroji meilė.

Benas žvilgteli Alisai per petį į savo kompanionę, bando kažką sakyti, bet Alisa, atsukusi nugarą Beno draugei, tempia jį už rankovės.

– Eikš prie mūsų staliuko, – sako ji. – Eikš. Visi galime sėdėti kartu.

– Oi, nemanau... – Benas žiūri į savo merginą. – Mudu su Filipa...

Alisa apsisuka ant kulno ir taria Filipai:

– Labas, aš Alisa. – Paleidusi Beną duoda ranką Filipai. Jiedvi pasisveikina. Alisa šiltai šypsosi. Filipa linkteli nedrąsiai šyptelėdama.

– Ateisit prie mūsų, gerai? – kviečia Alisa. – Nors truputį pasėdėkit. Mes su Benu kaži kiek metų nesimatėme. Turim daug pasipasakoti.

Filipa su Benu sutinka pasėdėti su mumis; kol jie renkasi daiktus, Robis žiūri į mane suirzęs ir negalėdamas patikėti. Pa-

davėja padeda pristumti jų staliuką prie mūsų, kad užtektų vietos penkiems.

Alisa, visiškai nepastebėdama, kaip visiems nesmagu, linksmai sau tauškia, o mes visi tyliai, varžydamiesi siurbčiojam savo gėrimus. Alisa pasakoja apie vasarą, kai susipažino su Benu. Jai ėmus postringauti, kaip gera buvę turėti amerikietį vaikiną ir kaip patikusi jo amerikietiška tartis, Benas sutrikęs gailiai pažvelgia į Filipą.

– Užsisakom valgyt, – staiga pasiūlo Alisa. – Aš tuoj mirsiu iš bado. – Ji nusišypso Robiui. – Tu mums užsakysi, Robi, gerai? Esi buvęs čia ne kartą, žinai, kas skanu.

– Oi ne... – Filipa purto galvą ir išgąstingai žiūri į Beną. – Mes verčiau grįšime į savo vietą.

– Nekvailiokit. – Alisa pasilenkia per stalą, uždeda delną Filipai ant rankos. – Mums taip smagu su jumis. Prašau, pavalgykim kartu. Žinok, kol jūsų nepamačiau, mūsų trijulė neturėjom kur dėtis iš nuobodulio. Iš tiesų mes mirtinai vienas kitam įkyrėję. – Alisa kvatoja atlošusi galvą. – Mes tiek laiko išbūnam kartu, kad vos bepakenčiam vienas kitą.

Alisa juokiasi, bet visi kiti tyli. Žiopsau į servetėlę ant kelių ir bandau paslėpti liepsnojančius skruostus. Jaučiuosi pažeminta ir įskaudinta. Nežinau, Alisa kalba rimtai ar tik taip juokauja, bet vis tiek užgavo. Aš tokia laiminga susipažinusi su ja ir Robiu, taip džiaugiuosi artima ir nekasdieniška draugyste su jais, kad Alisos žodžiai – jos panieka ir abejingumas tam, ką aš taip branginu, – įžeidžia ir verčia pasijusti juokinga.

Neabejoju, kad ir Robis įskaudintas, todėl nedrįstu į jį pažvelgti. Būtų nepakeliama jo akyse išvysti savo skausmo ir pažeminimo atspindį.

– Na, žinoma, pavalgysim su jumis, – sako Benas. – Mums labai smagu. – Jo balsas per daug garsus ir linksmas. – Tiesa, Filipa?

– Ir garbė Dievui. Nuostabu. – Alisa kvatodama tvoja plaštaka į stalą. Jos butelis tuščias, ji apgirtusi: skruostai įraudę, akys blizga – ir ji visiškai nejaučia įtampos prie stalo. – Nagi, šitam vakarėliui reikia daugiau gėrimų. Robi, mes mirštam iš troškulio. Ką tu pasiūlytum?

– Hm, aš vėl pasiimsiu kolos, – atsako Robis ir šypsodamas žiūri į Beną su Filipa. Jo šypsena sustingusi, nenuoširdi. – O jūs ko norėsite?

– Dar vandens? – Filipa pakelia tuščią ąsotį. – Jeigu galima?

– Benas gers alaus, – sako Alisa ir kumštelėdama nusijuokia. – Ar ne, Benai? Ką? Neapsijuoksi?

– Tai jau ne, – linkteli jis. – Kodėl gi neišgėrus alučio?

– Ir dar šampano, – nežiūrėdama Robiui į akis liepia Alisa. – Butelį.

– Gal man padėsi atnešti, Katrina? – klausia Robis stodamasis.

– Aišku. – Keldamasi žiūriu į Alisą. Mums atėjus ji visą laiką taip keistai karinga, bijau, kad eidama prie baro su Robiu nesukelčiau dar vieno pykčio protrūkio. Bet ji palinkusi prie Filipos ir į mus nežiūri.

Mudu su Robiu tylėdami kėblinam baro link. Priėję atsiremiam, Robis atsisuka į mūsų stalą.

– Velnio Alisa, – sako žiūrėdamas tenai. – Šįvakar ji kažką sumąstė. Viskas baigsis ašaromis.

– Ką nori tuo pasakyti? – Jaučiu, kaip baimė suspaudžia skrandį. Nenoriu, kad atsitiktų kas nors nemalonaus. Nenoriu, kad Alisa negražiai elgtųsi, būtų žiauri. Nenoriu, kad Alisa išsiskirtų su Robiu ar iškrėstų ką nors tokio siaubingo, jog turėčiau suabejoti, ar toliau draugauti su ja. Baisu net pagalvoti, kad visa tai gali nutrūkti, ir aš iš paskutiniųjų stengiuos nepasiduoti panikai nuo minties, kokia būtų mano ateitis be draugystės su Robiu

ir Alisa, – nepakeliamai vieniša, nyki ir liūdna. – Klausyk, pavakarieniaukim, ir vedam ją iš čia. Parvežam namo ir paguldom.

Robis žiūri į mane.

– Tu jos tokios dar nesi mačiusi, tiesa?

– Tokios? Nežinau. Nemačiau, jei turi galvoj, kad ji tyčia stengiasi įskaudinti.

Jis papurto galvą.

– Šiandien kitaip. Jau keletą kartų ji buvo tokia. Tikrai keista. Ir baisu. Pati save žudo. Šįvakar ji nepasiekiama. Nieko neklausys. Nei tavęs, nei manęs, nei Beno ar Filipos. Lažinuos iš milijono dolerių, kad šįvakar ji norės pasirodyt visu gražumu. Į savo žaidimą įtrauks ir Filipą su Benu, pamatysi. – Jis liūdnai nusijuokia. – Kai ji tokia, jai sunku atsispirti.

Nelabai aišku, ko Robis taip nerimauja, ne visai suprantu jo žodžius, bet vis tiek baugu.

– Tada grįžkim ir nors kiek pasilinksminkim. Pašokim, ar ką. Juk mes galime ją pagloboti, tiesa? Pasistengti, kad nieko blogo neatsitiktų.

– Tavim dėtas, maučiau, kol nevėlu. Ir pats dingčiau, bet kas nors turi pasirūpinti, kad ji gyva pasiektų namus. Alisa girta arba išgėrusi narkotikų, arba jai neaiški psichozė.

Užsikvempusi ant stalo, Alisa karštai kažką kalba Filipai. Ši tarsi gindamasi sukryžiavo rankas ant krūtinės ir atšlijo nuo Alisos. Nesišypso.

Pasiėmę gėrimus pasukam prie stalo. Filipa pašoka. Nuleidusi galvą išskuba į tualetą.

– Kas Filipai? – klausiu Beną. Mes pastatom gėrimus.

– Aš... – Jis žiūri į Alisą. – Manau, jai...

– Ji pasiuto, nes aš jai kai ką papasakojau apie mudu su Benu, – juokiasi Alisa. – Po galais, Benai. Šį kartą užsirovei ant tikros mimozos. Jei norėjai visiškai nepanašios į mane, tau pavyko.

Benas nedrąsiai juokiasi. Negaliu patikėti, kad jis sėdi kaip molis, nesiveja Filipos paklausti, gal jai negera, ir jau noriu pasisiūlyti pati nueit ir pažiūrėt, kaip ten ji, bet atsistoja Robis.

– Aš pamiršau vandenį, – taria ir grįžta prie baro.

Tada pamatau, kodėl Benas neskuba vytis Filipos. Robiui nuėjus, Alisa pakiša ranką pastalėn. Uždeda ant Beno šlaunies – aukštai – ir ima glostyti.

Aš staigiai stojuosi. Alisa šypsosi man, bet jos šypsena be jokios šilumos: neabejoju, jog ji žino, ką aš pamačiau, ir džiaugiasi.

– Einu į tualetą. – Taip nerangiai puolu iš už stalo, kad kėdė čiūžteli per grindis.

– Velnias, – burbteliu, bet spėju pastverti kėdę, kol neapvirto. – Velnias.

– Nusiramink, Katrina, – sako Alisa. – Kas tau daros? Atrodai, lyg būtum pamačiusi vaiduoklį.

Atsitiesusi žiūriu į ją, paskui į Beną. Šis bent jau turi padorumo susigėsti.

– Einu į tualetą, – pranešu kuo šalčiau ir ramiau. – Pažiūrėti, kaip jaučiasi Filipa.

Alisa abejingai kilsteli antakius, aš nusisukusi išeinu. Eidama galvoju, ar Robis grįžęs pamatys, ką mačiau aš, o jei ne, ar bent įtars, kad vyksta kažkas itin negero. Nelabai noriu, kad Robis pamatytų Alisos ranką Beno sterblėj – graudu įsivaizduoti jo nuoskaudą ir pažeminimą, be to, nenoriu, kad vakaras baigtųsi drama, ašaromis ir skaudžiais priekaištais. Tačiau Alisa Robį žemina, o jis to nenusipelnė, todėl aš beveik noriu pamatyti, kaip Robis šeria jai per veidą ir visam laikui ją pameta. Ir vis dėlto manyje rusena mažytė ir juokinga (bet atkakli) viltis, kad įvyks stebuklas ir viskas baigsis gerai. Alisa atsitokės, liausis kvailioti, atsiprašys. Visi trys galėsime grįžti namo laimingi ir juokdamiesi kaip visada.

Bet netgi jei Robis pamatys, kaip Alisa glosto Benui šlaunį, nebūtinai jų santykiai nutrūks. Juk aš ką tik sužinojau, kad Alisa su kažkuo užsiėmė seksu, kai juodu buvo išvažiavę į kalnus, tačiau jie juk neišsiskyrė. Tikrai neįsivaizduoju, kiek dar Robis pakęs Alisos žaidimus, bet man neramu ir gerokai liūdna pagalvojus, kad mano draugystė su Alisa gali nepataisomai iširti. Šįvakar ji tokia negera, tyčia tokia žiauri ir man, ir Robiui, – ir Filipai, – tad vargu ar begalėsiu ja pasitikėti. Bent jau nebe taip aklai, nebe taip pasiaukojamai. Šiuo metu nė nežinau, ar ji man bepatinka.

Tualete viena kabina uždara, joje turbūt pasislėpė Filipa.

– Filipa! – Tyliai pabarbenu į duris.

Jokio atsako, bet pajuntu, kad viduje tapo tyliau.

– Filipa, čia Katrina. Aš tik norėjau paklausti, kaip jauties.

– Katrina? – Matau, šešėlis po durų apačia sujuda, ir ji atšauna duris, atidaro. – Oi gerai, čia tu. Išsigandau, kad gal Alisa.

Jos akys paraudusios, skruostai išpilti raudonom dėmėm. Turbūt verkė.

– Viskas gerai? – klausiu.

– Taip. – Ji užsidengia burną delnu, nuleidžia akis. Susitvardžiusi pakelia galvą ir nusišypso. – Ačiū, viskas puiku. – Nusiplovusi rankas pasižiūri į veidrodį. – Ir ką gi jie ten veikia? – klausia.

– Ai, šnekasi, laukia valgio, ir tiek. Viskas gerai? – Aš nežinau, ką ji matė, nežinau, ar labai nusiminusi.

Ji neatsako, bet šypsodamasi taria:

– Taigi Alisa su Benu dar neužsiima seksu ant stalo?

– Ką?

Juokdamasi ji nusisuka, prieš veidrodį pasitaiso plaukus.

– Žinok, man nė kiek neįdomu, jeigu jie taip daro. Benas nenaudėlis. Aš jo beveik nepažįstu. Mes tik antrą kartą matomės.

– Tikrai? Vadinasi, jis nėra tavo mylimasis?

– Jokiu būdu, – purto ji galvą. – Manai, visai neturiu proto?

Aš išsišiepiu nusiraminusi ir prajuokinta.

Ji irgi nusišypso, tada užverčia galvą ir smagiai nusikvatoja į lubas. Garsiai ir linksmai, su palengvėjimu, lyg būtų ilgai tramdžiusi tą juoką, ir aš suvokiu, kad kabinoje ji nėmaž neverkė.

– Alisa uždėjo ranką Benui ant šlaunies. Jis manė, kad aš nematau. Ji žinojo, kad pamačiau... Nemoku pasakyti, kaip nesmagu buvo ten sėdėti ir dalyvauti jos psichopatiniame žaidimėlyje. Tikras siurrealizmas... Reikėjo ką nors pasakyti. Bet tokioje padėtyje greitosiomis nesugalvoju nieko sąmojingo ar protingo. Tam reikia ypatingo charakterio, tam tikro šmaikštumo, kurio aš neturiu. – Patylėjusi ji rimtai pasižiūri į mane. – Kas jai yra? Alisai? Atleisk, žinau, ji tavo draugė, bet kodėl grabalioja kažkokį nevykėlį, kuris atėjęs vakarieniauti su kita mergina? Ir kurių galų ji taip daro turėdama tokį žavų vaikiną kaip tasai Robis? Juk jie pora, ar ne? Šiaip nesuprastum. Ypač kai ji taip uoliai flirtuoja su Benu. Tačiau jis atrodo tikrai mielas. Robis, ne Benas. Benas toks pat mielas kaip gličių rupūžių pilna vonia.

– Taip, Robis mielas. Nuostabus, – skubiai pritariu. – Ir aš pati nesuprantu. Nesuprantu, kas šiandien Alisai darosi. Dievaži, paprastai ji ne tokia. Paprastai nėra tokia baisi. – Tai sakydama jaučiu, kad mano žodžiai tušti ir melagingi. Taip, iki tol nemačiau, kad Alisa elgtųsi taip bjauriai, bet iš dalies jaučiu, jog nuo mūsų pažinties pradžios ji darosi vis blogesnė. Kuo daugiau ją matau, tuo labiau regiu tą bjaurumą. Gūžteliu. – Atsiprašau. Ji tikrai nemaloni. Niekuo nepateisinamai.

– Nemaloni? – Filipa žiūri į mane negalėdama patikėti. – Nemaloni? Atleisk, Katrina, tokio elgesio negalima pavadinti nemaloniu. Nemalonus esti karštas vakarų vėjas arba... arba kai žmogus

prastai nusiteikęs. Šituo žodžiu aš niekaip neapibūdinčiau tavo draugės. Tikslesnis žodis būtų „žiauri“. Arba „piktavalė“. Arba „pagedusi“. Tinka ir visi trys žodžiai.

Nors jau esu linkusi manyti, kad Filipa gal neklysta dėl Alisos, pajuntu ir šiokį tokį susierzinimą. Vis dėlto Alisa – mano draugė, Filipai nedera taip griežtai ir taip greitai jos pasmerkti.

– Ne tokia jau ji bloga, – tariu. – Turi ir puikių savybių. Panorėjusi gali būti nepaprastai gera ir žavi. Ir labai smagi.

– Adolfas Hitleris irgi mokėjo toks būti. – Ji rimtai žiūri į mane. – Nenoriu tavęs užgauti. Žinau, neturėčiau taip kalbėti, amžinai prisidarau bėdos šitokiom kalbom. Bet galiu lažintis iš milijono dolerių, jog tavo draugė turi kažkokią psichologinę problemą. Žinau, pagalvosi, ką čia skiedžiu, kuo save laikau taip sakydama, bet mano tėvai psichologai, turi savo kabinetą, o aš universitete studijuoju psichologiją, taigi šį tą nutuokiu.

– Kąąą? – nutęsiu daug labiau nustebusi ir įsižeidusi, negu iš tikrųjų jaučiuosi. – Psichologinę problemą? Nemanau.

– Taip sakau tik todėl, kad tu atrodai tikrai simpatiška. – Filipa gūžteli. – Ir, mano nuomone, dar nesi jos perpratusi.

– Labai abejoju, ar su žmogum pabuvus vos penkias minutes galima nustatyti jo psichologinę problemą.

– Na, iš tiesų pusantros valandos. – Ji pasilenkia prie veidrodžio, apžiūri veidą. – Atleisk, tikriausiai tave erzinu. Bet judu su Robiu atrodote tokie geri. O Alisa atrodo... nežinau... turbūt kaip žmogus, turintis rimtų psichikos bėdų.

Jau noriu ginčytis, pasakyti Filipai, kad ji juokinga, kad Alisa galbūt keistuolė ir šiek tiek savanaudė, tačiau tikrai ne ligonė. Ne kokia nors psichopatė. O mudu su Robiu nesame patiklūs kvaileliai.

Tačiau girgžteli tualeto durys, atsidaro ir tarpdury išdygsta Alisa.

– Ką čia dabar veikiate? – klausia ji ir eina į kabiną. Neužsidariusi durų pasikelia sijoną, nusismaukia kelnaites ir atsisėdusi ant klozeto nė kiek nesigėdydama garsiai paleidžia čiurkšlę. – Pradeda nešti valgį. Toks gardumas, kad, jeigu nepaskubėsite, gali ir nelikti. – Atsistojusi nuleidžia vandenį, eina plautis rankų, bet veidrodyje pasižiūri į Filipą, tada į mane. Nusišypso. – Ir žinot ką? Po to žygiuosim pas mane. Daryti margaritos kokteilių. Ir surūkysim žolės suktinę. Jau nutarta.

Grįžtame prie stalo, vakarieniaujame. Valgis, kaip sakė Alisa, tikrai gardus. Alisa visą dėmesį skiria Filipai, netikėtai susidomėjusi visko ją klausinėja. Filipa mandagi, bet atsakinėja į Alisos klausimus kuo trumpiau, nieko neaiškindama ir neskatindama pokalbio, su lengva šypsenėle vogčiomis dirsčiodama į mane.

Išskyrus tai, kad Filipa labai šaltai elgiasi su Benu, vakarienė vyksta sklandžiai, daugiau jokių incidentų, o kai išėję iš restorano patraukiam Alisos namų link, nustembu suvokusi, kad mano nerimas išsisklaidė. Iš tiesų jaučiuosi visai rami, beveik linksma. Gatvėse daugybė žmonių, eina juokdamiesi ir šnekėdami, tvyro užkrečiamas jaudulys. Penktadienio vakaras, visi kupini lūkesčio ir džiugesio, visur jaunimas – gerai atrodantis, madingai apsirengęs, klegantis ir kvatojantis. Na, Alisa išgėrė ir bjaurokai elgiasi. Ir kas iš to? Būna blogesnių dalykų. Ne pasaulio pabaiga.

Užsukam į gėrimų parduotuvę, nusiperkame kokteiliams tekilos, o krautuvėlėje ant gatvės kampo – maišelį citrinų. Alisos bute visi smagiai darbuojamės: ieškome kokteiliams stiklinių, spaudžiame citrinų sunką, maišome saldžiai kartų gėralą. Alisa paleidžia kažkokią muziką, ir mes, susigrūdę ankštoje virtuvytėje, garsiai dainuojam jai pritardami. Staiga visiems pasidaro taip linksma, taip gera šioje kompanijoje, ir aš trumpam pamirštu Alisos elgesį. Pamirštu savo baimę, kad vakaras gali baigtis apgailėtinai.

– Pažaiskime, – pasiūlo Alisa, kai kiekvienas pasiimam po didžiulį šaltutėlį kokteilį. Savojo gerti neketinu, bet laižau, kad Alisa nepyktų, o kai ji nemato, išpilu. Ketinu likti blaivutėlė. Budri.

– Gerai, – sutinku ir šypsodama žvilgteliu į Robį. Mano šypsena sako: „Žiūrėk, viskas bus puiku. Visi šauniai praleisim vakarą, ir tiek."

Robis atsako nedrąsia šypsena, dar abejodamas.

– „Tiesa ar užduotis". – Trindama rankas iš susijaudinimo, Alisa veda visus į svetainę. – Pirmyn! Dievinu šitą žaidimą. Šiuo būdu gali geriausiai pažinti žmones.

Suėję paskui ją susėdam ant grindų aplink kavos stalelį rytietiškai sukryžiavę kojas. Kažkuris išjungia muziką.

– Aš pirma? – Alisa kyšteli Robiui liežuvį. – Dabar gali klausinėti. Mat įsivaizduoji, kad puikiai mane pažįsti. Gali paaiškėti šis tas įdomaus.

– Tiesa ar užduotis? – klausia Robis.

– Tiesa.

Robis gurkšteli kokteilio ir valandėlę mąsto. Rimtai pažvelgia į Alisą.

– Ar tu kada nors gailiesi? Ką nors pasakiusi ar padariusi?

Alisa ilgai žiūri į jį.

– Dieve mano, Robi. Maniau, žaisim, kad būtų įdomu. – Ji atsidūsta. – Gailėtis... hm... duok pagalvoti. – Ji ryžtingai papurto galvą. – Ne. Niekada. Aš dėl nieko nesigailiu. Tegul gailisi nevykėliai ir bailiai. Nesu nei tokia, nei tokia. Gerai, Robi, ačiū už nuobodų klausimą. – Šypsodamasi ji nužvelgia visus. – Ką man toliau parinkti? – Ir ji pažvelgia į Beną. – Taigi Benas. Gal man padėsi išlaikyti žaidimo lygį. Kad būtų nešvankus ir įdomus, koks ir turi būti. Tiesa ar užduotis? Greičiau atsakyk, kol neužmigau.

– Tiesa.

– Gerai. To ir tikėjausi. Todėl jau turiu paruošusi klausimą. – Alisa palinksta jo pusėn. – Taigi, Benai, kur buvo įdomiausia užsiimti seksu? Ir turi sakyti tiesą, antraip skirsiu tau užduotį. Tikrai nelengvą.

Benas, nervingai juokdamasis, spokso į savo gėrimą.

– Aaa... na, turbūt kartą prieš porą metų. Kai pirmą sykį atvykau į Australiją. Susipažinau su tokia pašėlusia mergiote. Ji nepripažino jokio atsisakymo. Nė už ką. Tik ne ji. Dieve mano, jos kūnas buvo fantastiškas, todėl ir aš neketinau sakyti „ne". Taigi vieną vakarą esam vieno draugo namuose, ji mane nusitempia į jo tėvų miegamąjį. Ir, žinokit, pradedam dulkintis jų lovoje, bet paskui grįžta tėvai, tada mes neriam į drabužinę, na, tokią kaip kambarys, o ten... na, gera, tamsu, jauku, taigi toliau darom, ką pradėjom lovoj. – Jis nutyla, pažvelgia į Alisą ir išsišiepia, skruostai parausta. Alisa irgi žiūri į jį su šypsena, padrąsinamai, ir staiga visiems tampa aišku, kad jis pasakoja apie Alisą. Robis taip pat žiūri į Beną, jo veidas be jokios išraiškos, bet matau, kaip ranka, gulinti ant grindų šalia kojos, susigniaužia į kumštį, gyslos išpampsta. Mane ir vėl apima panika, begalinis troškimas, kad viskas imtų ir sustotų. Atsivyniotų atgal. Į pradžią. Vis dėlto vakaras baigsis siaubingai. Gerai Robis sakė.

Tačiau Benas tiesos visiškai neslepia, ir aš suabejoju, ar jis žino, kad Alisa su Robiu pora. Kai Alisa visą vakarą taip elgiasi, jis galėjo pamanyti, jog ji neturi vaikino.

– Ir tai ne viskas, – toliau kalba Benas. – Įdomiausia buvo, kai...

– Ačiū, Benai, – pertraukia jį Robis garsiu, šaltu ir kandžiu balsu. – Ačiū ir už tiek. Iš tiesų manom, kad išgirdom pakankamai. Ir ačiū Alisai už tokį protingą klausimą. Buvo taip įdomu, taip smagu klausytis. Iki tol nesupratau, bet dabar matau, kad bet kokio žaidimo sėkmė – nešvankios sekso istorijos. Puiku. Ačiū, Benai. Pasistengsiu, kai ateis mano eilė... na, būti toks pat storžievis.

Benas, raudonas kaip burokas, ėmė piktai siurbti pro šiaudelį kokteilį, Filipa, sumišusi ir pasibaisėjusi, kikeno į saują.

– Mano eilė, mano eilė, – sakau apsimestinai linksmai. Viltingai žvelgiu į Filipą tikėdamasi, kad ji man padės viską užglaistyti. – Filipa, tiesa ar užduotis?

– Tiesa, – paslaugiai atsako Filipa. – Mėgstu tiesą. O šiaip patinka klausimai. Jie dažnai daugiau pasako apie klausėją negu apie klausiamąjį, ar jums taip neatrodo?

Šypsausi Filipai dėkinga už jos tauškėjimą. Bet man sunku sugalvoti klausimą jai, ir aš valandėlę tyliu.

– Katrina, – nusijuokia Alisa, – tu net klausimo neturi, ką? Leisk man pabandyti. Dar vieną kartą. Aš tave paklausiu.

– Tačiau tu jau uždavei klausimą, – įsiterpė Robis. – Tegul Katrina bando.

– Mes ir taip žaidžiam ne pagal taisykles. Iš tikrųjų dabar turėtų būti Beno eilė. Todėl nesvarbu, tiesa? – sako Alisa. Jau aišku, kad girta. Kalba lėtai, stropiai tardama kiekvieną žodį, bet vis tiek liežuvis pinasi. – O nuo kada, Robi, taip uoliai laikaisi taisyklių? Nuo kada pasidarei toks nuobodus ir tik gadini visiems malonumą?

– Gadinu malonumą? – nusišaipo Robis. – Čia nelabai yra ko gadinti, Alisa.

Alisa jo nesiklauso, atsisuka į mane.

– Tiesa ar užduotis?

– Tiesa, – atsakau juokdamasi. – Žinoma. Įsivaizduoju tavo užduotis, todėl nenoriu šiąnakt lėkti nuoga Oksfordo gatve.

– Tie-sa, – lėtai iškošia Alisa, tarsi gardžiuodamasi žodžiu. – Tikrai to nori? Tikrai manai, kad galėsi atsakyti visiškai atvirai?

– Manau, taip. Bandyk.

– Gerai. – Ir ji smalsiai įsispitrėja į mane. – Taigi ar širdies gilumoje džiaugeisi? Džiaugeisi jos atsikračiusi? Savo tobulos sesers? Ar slapčia džiaugeisi, kai ji buvo nužudyta?

Staiga viską regiu tarsi sulėtintame filme ir per miglą. Girdžiu, kaip Robis piktai įtraukia oro ir liepia Alisai nustot kvailiojus. Jaučiu, kad Filipa žiūri į mane susirūpinusi, nesuprasdama, kas čia darosi, ar Alisa kalba rimtai. Ranka pajuntu Filipos delną, nerimą jos prisilietime...

Bet matau tik Alisą. Jos akis. Šaltas, skvarbias, tokiais dideliais vyzdžiais, jog regiu tik juodumą. Kietą kaip ledas. Gilią, negailestingą juodumą.

13 skyrius

Pabundu anksti, dar su tamsa. Naktį Sara paliko savo lovą ir įlipo į manąją, jos šiltas kūnelis prisiglaudęs prie manęs. Galva ant mano pagalvės, o aš guliu prie pat krašto, taigi daugiau kaip pusė lovos tuščia.

Išsirangau iš patalo lėtai ir atsargiai, kad jos nepažadinčiau, griebiu nuo kėdės, kur vakar numečiau, savo storą vilnonį megztinį. Jis šaltas. Einu į svetainę ir uždegu dujas. Nedidelį kambarį jos užlieja jaukia auksine šviesa ir kaipmat įšildo. Užsiplikau arbatos, atsinešu į svetainę ir susiriečiu sofos kamputyje.

Pradėjau anksti pabusti, kai Sara buvo mažutė, ir nuo tada nebegaliu ilgai miegoti. Kartais šiuo ankstyvu metu, kol Sara tebemiega, aš valau butą arba ruošiuosi dienai: darau Sarai pietus, tvarkau drabužėlius, bet dažniausiai sėdžiu gurkšnodama arbatą, mėgaudamasi vien sau skirtu laiku. Nieko ypatingo negalvoju, puikiai išmokau negalvoti. Stengiuosi nekurti bergždžių neaiškios ateities planų, maža to – vengiu prisiminti praeitį. Taigi pasiekiu kone meditacijos būseną: smegenys tuščios, mintys sutelktos tik į

arbatos skonį arba alsavimą. Ir dažnai, kai apie septintą pabudusi Sara ateina pas mane susivėlusi, šilta ir kvepianti miegu, nustembu, kad taip greitai prabėgo dvi ar daugiau valandų.

Bet šį rytą siurbčiodama arbatą neišsėdžiu net valandos. Mane jaudina būsima diena, nekantriai laukiu, kaip Sara išvys sniegą, laukiu, kaip ji spygaus iš laimės važinėdamasi rogutėmis, lipdydama sniego senį. Noriu, kad ji greičiau pabustų ir lauktų dienos su manimi, todėl šeštą valandą atsistoju ir paruošiu mėgstamus Saros pusryčius: prancūziškų skrebučių su bananų griežinėliais ir klevų sirupu, didelį puodelį karšto šokolado. Padengusi stalą einu jos žadinti.

– Ar jau važiuosim, kur sniegas, mamyte? – vos atsimerkusi klausia Sara. Atsisėda iškart žvali ir nekantri. – Jau laikas?

– Dar ne. – Prisėdu ant lovos, apkabinu ją. – Bet aš prikepiau prancūziškų skrebučių, visą kalną, ir išviriau karšto šokolado. Tikiuosi, kad išalkai.

– Niam niam! – Ji nuspiria antklodę, šoka iš lovos ir išbėga iš miegamojo palikusi mane.

Svetainėje randu ją jau klūpančią ant kėdės ir kemšančią per abu žandus.

– Mamyte, valgysi? – klausia ji pilna burna. – Užteks ir tau.

– Turbūt. – Atsisėdu priešais ją, paimu skrebutį nuo padėklo vidury stalo ir įsidedu į lėkštę. – Iš tikrųjų užtektų dešimčiai žmonių.

– Nemanau, – rimtai sako Sara, purtydama galvą. – Aš labai alkana. Šiandien man reikia dešimties skrebučių. Jie mano mylimylimiausi.

Ir ji, užsigerdama karštu šokoladu, tikrai sušlamščia baisią krūvą. Privalgiusi tuoj pat lipa nuo kėdės.

– Einu ruoštis, – sako. – Mūsų laukia labai svarbi diena.

Juokiuosi, kad ji, norėdama kalbėti kaip suaugusi, pasisavino vieną mano frazių.

– Tikrai labai svarbi diena. Tačiau turime marias laiko. Saulė dar nepatekėjusi.

– Aš noriu susiruošti pirma. Pralenkti saulę.

14 skyrius

Ir vėl girdžiu. Beldimą. Tylų, bet atkaklų. Kad ir kas belstų, tai daro beveik penkiolika minučių, aš jau pavargau bandydama to beldimo nepaisyti, man bloga nuo apsimetinėjimo, jog manęs nėra namie.

Einu prie durų, bet neatidarau.

– Eikit sau. Jau vidurnaktis. Eikit iš čia.

– Katrina, čia aš, Robis. – Jo balsas toks savas ir šiltas, toks susirūpinęs, kad aš vėl vos neapsipilu ašaromis. – Ir Filipa. Įsileisk mus.

– Alisa yra?

– Ne.

Atsidususi atitraukiu automatinį užraktą. Apsisuku ir nueinu koridoriumi jų nepasitikusi, palikusi patiems atsidaryti duris. Žinau, jų norai kuo geriausi, jie dėl manęs jaudinasi, bet mane nukamavo vakaro įvykiai, ašaros, ir aš noriu būti viena. Ne, ne miegoti, miego nematysiu, o užsidariusi kentėti.

Einu į svetainę ir atsisėdu ant sofos, kur tūnojau susirietusi pastarąjį pusvalandį.

Filipa su Robiu atsisėda ant sofos priešais mane.

– Alisa mums papasakojo, – švelniai taria Robis. – Apie tavo seserį. Reičelę.

Linkteliu. Jei prašneksiu, vėl pravirksiu, todėl tyliu.

– Gal nori, kad aš išeičiau? – Filipa žvilgteli į Robį, į mane. – Katrina, aš tik norėjau pasižiūrėti, kaip tu jautiesi. Norėjau įsitikinti, kad tu namie. Bet neketinu kištis.

Pakeliu akis į Filipą, gūžteliu – ji atrodo baisiai. Išbalusi, po akimis tamsūs ratilai. Ir kažkokia įtari, sakytum šio vakaro įvykiai būtų ją pribloškę.

Vėl gūžteliu. Man nesvarbu, yra ji ar jos nėra, tačiau staiga baisiai apsidžiaugiu, kad Vivjena šį savaitgalį išvažiavusi ir viso to nemato.

– Gal padaryti arbatos? – klausia Filipa, patenkinta, kad sugalvojo naudingą užsiėmimą.

– Mielai išgerčiau. – Robis dėkingai šypsosi Filipai. – O tu, Katrina?

– Žinoma, – sakau. – Bet aš...

– Ji mėgsta tikrą arbatą, – paaiškina Robis Filipai. – Arbatinukas ir arbatžolės ant lentynos šalia virdulio.

– Na, kaip? – Filipai išėjus, Robis uždeda ranką man ant kelio.

Bandau šyptelėti.

– Koks sumautas vakaras... Reikėjo tavęs paklausyti. Kaip ir sakei, man reikėjo iškart eiti namo. – Palinkusi prie jo sušnibždu: – Filipa mano, kad Alisai kažkas negerai. Ji tau sakė? Kažkas su psichika...

– Gal, o gal ir ne, – gūžteli Robis. – Norint viską galima suversti psichikai. Sakyti, kad jai koks nors asmenybės sutrikimas, kaltinti vaikystę. Tačiau koks skirtumas? Tokių dalykų nepataisysi. Galbūt Alisa tiesiog yra netikęs žmogus.

Jis atsilošia, atsidūsta, nuleidžia akis, nuo džinsų nuima siūlelį. Atrodo pavargęs ir labai labai liūdnas.

– O tu, Robi? Kaip tu jauties? – klausiu. – Atrodai nekaip.

– Nekaip ir jaučiuos. – Jo akys, ir taip paraudusios, staiga pritvinksta ašarų, jis piktai papurto galvą tarsi norėdamas jų atsikratyti. – Visiškai šlykštus vakaras, ar ne? – karčiai nusijuokia jis.

– Taip. – Daugiau nėr ko sakyti. Grįžta Filipa, mes gurkšnojam arbatą – tyliai, nesišnekėdami, kiekvienas paskendęs savo mintyse, prislėgtas savo liūdesio ir nuovargio.

Kol baigiam arbatą, pasidaro jau ketvirta ryto, ir aš prikalbinu Robį su Filipa miegoti pas mane. Robiui atnešu antklodę ir pagalvę, kad atsigultų ant sofos, o Filipai pasiūlau miegoti dviese. Vakaras ir naktis buvo tokie sunkūs, mudvi su Filipa taip nusikamavome, kad gulim šalia, po viena antklode, nejausdamos jokio drovumo. Iš tiesų man gera, kad ji kartu. Prieš migdantis Filipa šypsodamasi spusteli man ranką.

– Saldžių sapnų, – taria.

– Ačiū. – Aš užsimerkiu. – Manau, taip ir bus.

Kai pabundu, kambarys užlietas saulės, Filipos nėra. Bet už sienos girdžiu tylius balsus, jos ir Robio. Apsidžiaugiu, kad jie tebėra čia, kad man nereikės vienai pasitikti dienos. Aš užsimerkiu ir vėl užmiegu.

Pabudusi antrą kartą matau, jog saulė tolokai pasislinkusi nuo lango, iš jos šviesos suprantu, kad pavakarys. Nebegirdžiu nei Robio, nei Filipos, tik per televiziją tyliai zirzena juokas ir muzika. Atsikėlusi einu į svetainę.

Filipa sėdi ant sofos, žiūri kažkokį nespalvotą filmą, man įėjus pakelia galvą.

– Labas, Katrina. Laukiu, kol pabusi. Mes su Robiu nežinojom, norėsi būti viena ar ne. Ir jam reikėjo į darbą. Bet žadėjo ateiti vėliau. Kaip savijauta?

– Gera. – Šypsodamasi atsisėdu šalia jos. – Ačiū, kad pasilikai. Tu tokia gera.

– Oi, menkniekis. – Paėmusi pultelį, ji pritildo televizorių. – Valgyt nori?

– Taip, – linkteliu. – Tikrai noriu.

– Gerai. Buvau krautuvėj, galiu padaryt salotų, sočios mišrainės: pomidorai, itališkas vytintas kumpis, šparagai, virti kiaušiniai ir taip toliau, be to, nupirkau šviežios duonos. Norėtum? Padaryti?

– Oi... Oho! Taip, prašau. Bet jeigu pati nori. Tu neprivalai vargti. Man viskas gerai. Tikrai. Bet jeigu tu nori... salotos būtų nuostabu.

– Tvarka. – Filipa pašoka. – Mat aš išbadėjusi kaip vilkas.

Pasisiūlau Filipai padėti, bet ji atsisako, paaiškina virtuvėje nepakenčianti padėjėjų. Taigi aš murksau ant kėdės ir žiūriu, kaip ji dirba, paskui išsinešam valgyt į balkoną. Valgom greitai, stačiais kąsniais. Laimė, nekalbam nei apie vakar vakarą, nei apie Reičelę, bet Filipa ir taip kaip šnekutis, beveik nenutyla. Jai dvidešimt treji metai, įstojo į psichologijos magistrantūrą universitete. Ji pasakoja apie savo mokslus, kaip įdomu studijuoti žmonių mąstymą ir kiek dar daug mes nesuprantame apie žmogaus protą.

– Negaliu patikėti, jog tau tik septyniolika, – taria ji. – Atrodai kur kas vyresnė ir rimtesnė už daugumą septyniolikmečių.

– Visi taip sako. – Aš šypsausi, bet nesakau kodėl. Nesakau, kas mane privertė taip greit suaugti.

Ji man pasakoja apie savo broliuką Miką, vienos grupės, jau pradedančios įsitvirtinti Sidnėjaus muzikos pasaulyje, būgnininką.

– Penktadienio vakare jie gros „Rūsyje". Nori eit pasiklausyti? Su manimi? Būtų smagu, jeigu norėtum. Baisiai mėgstu pristatyti juos publikai. Iš tiesų nuostabi grupė.

Man nespėjus atsakyti, nespėjus net pagalvoti, ar norėčiau pasiklausyti tos grupės, pasigirsta beldimas.

– Robis. – Filipa padeda šakutę, atsisuka į duris. – Jis ketino po darbo užsukti.

Einu prie durų. Jau noriu atidaryti, kai vėl ima belsti. Garsiau ir atkakliau. Ir staiga suprantu, kad ten ne Robis. Jis nebūtų toks nekantrus.

Bet jau vėlu slėptis, apsimesti, kad manęs nėra namie, – jau atitraukiau užraktą ir durys atsiveria. Alisa.

Rankose didžiulė raudonų rožių puokštė, Alisa apsivilkusi švariais baltais marškinėliais. Be makiažo, plaukai tvarkingai surišti. Akys paraudusios, lyg būtų verkusi, bet šiaip tokia jauna, gaivi ir tyra, jog sunku atpažinti vakarykštę Alisą. Matant ją dabar beveik neįmanoma įsivaizduoti, kad ji galėtų būti tokia klastinga, kad galėtų taip įskaudinti.

– Atleisk, Katrina. – Jos lūpos suvirpa, akys paplūsta ašarom. – Labai labai atsiprašau. Pati nesuprantu, kas man užėjo.

Ji įteikia gėles, aš paimu, bet nieko nesakau.

– Kartais... pati nesuprantu. – Ji verkia užsidengusi delnais veidą, pečiai krūpčioja. – Mane tarsi kas apsėda. Suima toks... toks pyktis. Tarsi... Man atrodo, lyg visi... nežinau... visi mane smerkia, ar ką. Žinau, nesąmonė... manyti, jog jie smerkia mane už tai, ką padarysiu... ką žinau padarysianti... Smerkia, nors dar nepadariau... ir tada jaučiu, kad turiu tai padaryti... juos išbandyti... pažiūrėti, ar tikrai jiems rūpiu... Žinau, neteisinga... nėra ko tikėtis, kad jie susitaikys su tuo... bet negaliu... supranti, žinau, kad kažką iškrėsiu ar pasakysiu ką nors baisaus... bet negaliu susilaikyti, negaliu... paskui noriu... Atrodo, tarsi kažkokia pragaištinga jėga verčia mane... pulti žmones... kurie mane myli.

Ir aš jaučiu, kaip sklaidosi kietas pykčio gumulas.

– Eime. – Paimu jai už rankos ir švelniai įtraukiu vidun.

Atnešu Alisai lėkštę, ji atsisėda su manim ir Filipa balkone, mes kartu valgome. Iš pradžių Filipa budri ir šalta, įtariai stebi Alisą. Bet Alisa vėl kaip visada atvira, nuoširdi, miela ir be galo, be krašto atsiprašinėja už aną vakarą. Juokiasi iš savęs, pašiepia savo elgesį taip tiesiai, su tokiu geru humoru, – atgailauja nužemintai, bet kartu beprotiškai juokingai, – kad neatleisti neįmanoma. Po kiek laiko matau, jog ir Filipa atlyžta, nors ir nepasitikėdama Alisa, pasiduoda jos žavesiui. Prisivalgiusios mes dar ilgai sėdim balkone šnekėdamos, juokaudamos ir grįžtam vidun tik tada, kai saulė užlenda už horizonto ir pasidaro nemaloniai žvarbu.

– Išsinuomokim kokių filmų. Užsisakykim picų, – siūlo Alisa.

– Kad nežinau, – sakau. – Rytoj pirmadienis. Mokykla. Man reikia išsimiegoti.

– Nesėdėsim iki vėlumos, – nenusileidžia Alisa. – Bet aš dar nenoriu, kad ši diena baigtųsi. Per daug smagu. Nenoriu šįvakar grįžti ir būti viena. – Ji žengia prie Filipos, suima jos ranką abiem delnais. – Gerai, Filipa? Leisk man įrodyti, kad iš tikrųjų nesu tokia bjaurybė, kokią tu matei vakar. Aš eisiu parnešti filmų. Ir, jeigu norite, tailandiško maisto. Jums nereikės nieko daryti. Ir neišleisite nė cento. Aš vaišinu. Gerai? – Ji maldaujamai žiūri į mus. – Gerai? Dėl manęs?

Filipa šypsodamasi žvelgia į mane.

– Kaip Katrina nuspręs. Čia jos namai. Ją tikriausiai pykina nuo mūsų.

– Atrodo neblogai, – gūžteliu aš. – Sunku patikėti, bet ir vėl noriu valgyt. Visai gera priešais televizorių kramsnoti vegetarišką maistą.

Susiradusios netoliese esančio tailandiško restorano valgiaraštį išsirenkam patiekalus. Ir Filipa, ir aš veržiamės eiti su Alisa, padėti jai parnešti dėžučių, bet ji mūsų pagalbos atsisako, atseit norinti, kad visas darbas būtų jos vienos, ir išeina.

Mudvi su Filipa pėdinam į virtuvę suplauti pietų lėkščių.

– Juk ji nėra tokia beprotė, kokia ją laikei, ką? – klausiu.

Filipa, sumerkusi rankas į vandenį, nepakelia akių.

– Ji moka būti labai miela. Labai žavi.

– Taip. – Aš žaismingai kumšteliu jai alkūne. – Tačiau tu neatsakei į mano klausimą. Aš pasakiau „beprotė".

Jaučiuosi lyg ir išduodanti Alisą, kurią laikau artima drauge, nes apšneku ją su beveik nepažįstamu žmogumi. Bet Filipa tokia praktiška ir sąžininga, tokia įžvalgi ir protinga, kad man negali nerūpėti jos požiūris. Man ji patinka. Be abejo, baisiai intelektuali, bet kartu ir nuoširdi, smagi, įdomi, ir aš labai tikiuosi, kad mes susidraugausime. Aš jau pasitikiu jos protu ir vertinu jos nuomonę.

Filipa atsidūsta, ištraukia rankas iš vandens, nusišluosto į džinsus. Pažvelgusi į mane gūžteli.

– Vis tiek manau, kad ji savotiška beprotė. Nenuspėjama. Mano tėtis sakytų, kad jai reikia „sudėtingos priežiūros".

– Tačiau tai tėvo nuomonė. – Tyliai nusijuokiu norėdama sušvelninti tai, ką dabar pasakysiu. – Ir truputį ciniška, gal ne? Šiek tiek... na, ji juk *žmogus.* Ir ne kasdien taip elgiasi. Tokią ją vakar išvydau pirmą kartą. Be to, ji mano draugė. Ir daugeliu atžvilgių puiki draugė. Patikėk, nesi mačiusi, kokia ji gali būti gera ir švelni. Taigi... nejau turėčiau ją mesti? Mesti ir pabėgti, nes keblu turėti tokią draugę? Manau, kad... na, nelabai gražu šitaip elgtis su žmonėmis.

– Gal tu ir teisi, – šypsodamasi sako Filipa. Ji nustebusi ir nuliūdusi. – Bet toks požiūris labai kilnus.

– Tikrai? – Kiek sutrikusi nuo jos skvarbaus žvilgsnio, imu krauti į spintelę lėkštes ir puodelius. – Matai, aš žinau, kaip jautiesi, kai kiti nenori būti su tavimi, nes per sunku. Po Reičelės nužudymo kasdien tai patirdavau. Net iš geriausių draugių. Jos

visos jaudinosi dėl manęs, labai stengėsi būti geros... bet visiems buvo tokių linksmybių metas. Mes baigėme dešimtą klasę, visur šokiai, vakarėliai ir taip toliau. Visiems rūpėjo išleistuvės. Niekas nenorėjo sėdėti su manim kambaryje ir verkti. Niekas nenorėjo, kad aš ateičiau į vakarėlį jų namuose... nes būtų reikėję rūpintis manimi, globoti mane ir linksminti. Tokia nuobodybė. Ir aš jų nekaltinau. Supratau, kad gadinu joms nuotaiką. Supratau, jog niekas nenori galvoti apie mirtį, žmogžudystę ir tragediją... Bet aš negalėjau negalvoti. Toks buvo mano gyvenimas. – Patraukiu pečiais nustebinta savo pačios žodžių. Iki tol nesu taip mąsčiusi, šios mintys randasi bekalbant. Bet jos atrodo tikros. Ir teisingos. – Tiesiog manau, kad, jeigu draugystė tikra, žmogų reikia branginti, koks yra. Ir kai linksma, ir kai nuobodu. Kai gera ir kai bloga.

– Suprantu. – Filipa ištraukia kaištį, valo kriauklę. – Bet vis tiek nemanau, jog reikia draugauti su žmonėmis, kurie neša į tavo gyvenimą visokį neigiamą šlamštą. Aš to nedaryčiau. – Matau, kaip ji stengiasi kalbėti nuoširdžiai, nepriešiškai. Ji irgi nori, kad mes taptume draugėmis. – Man rodos, turėsime susitarti, kad mūsų nuomonės gali nesutapti.

Pagaliau grįžta Alisa, mes susėdam virtuvėje ir vaišinamės. Maždaug aštuntą, kai visos trys, linksmai kvatodamos, nuruošiam stalą, ateina Robis. Iš pradžių su Alisa laikosi šaltai ir priekaištingai dėbčioja į mudvi su Filipa. Bet mes jį pavalgydinam vaišių likučiais, smagiai šnekinam, ir jis palengva atlyžta, leidžiasi įtraukiamas į pokalbį, net pradeda šypsotis. Alisa jam tokia švelni ir jautri, tokia mylinti ir rūpestinga, jog jis nebegali pykti.

Paskui susėdam svetainėje įjungę vos vieną lempą, visi keturi ramūs ir sotūs. Alisa, parinkusi filmą, eina dėti į grotuvą. Staiga atsisuka.

– Dar noriu pasakyti vieną daiktą. Kol neužmigome. – Ji droviai šypteli ir rodydama į Filipą ir Robį sako: – Pirmiausia noriu, kad visi žinotumėt, – tarp mūsų su Benu naktį nieko neįvyko. Jis išėjo iškart po jūsų. Galiu prisiekti. – Robis nuleidęs galvą tramdo šypseną, bet matau, kad Alisos žodžiai padarė jį laimingą.

Alisa kalba toliau:

– Svarbiausia, vakar aš buvau siaubinga ir noriu oficialiai atsiprašyti. Visus tris. Filipą, Robį, bet labiausiai Katriną. – Ji gailiai žiūri į mane. – Neturėjau vakar to sakyti. Jokiu būdu. Ir nė trupučio netikiu tuo, ką sakiau. Vien todėl, kad, tavim dėta, pati būčiau pamaniusi tokią baisybę, nereiškia, kad tu būtum. Kaip tai vadinama? Atrodo, perkėlimu. Taip, save aš perkėliau į tave. Nedora ir juokinga, ir aš nežmoniškai gailiuosi, o tu kaip gyva nesuprasi, kaip savęs nekenčiu, kam tave įskaudinau. Tu man visada tokia gera. Žinau, nesu verta tavo atleidimo, bet jeigu man atleisi, būsiu laiminga ir dėkinga.

– Oi, dievaži, – sakau vildamasi, kad prieblandoje nematyti, kaip aš paraudau, – sėsk ir tylėk.

– Taip ir padarysiu, – taria ji, nuleidusi akis. Jos balsas dreba, turbūt nuo ašarų. – Aš tik norėjau pasakyti, kaip vertinu tavo draugystę. Neįsivaizduoji, kokia man esi brangi. Neįsivaizduoji.

15 skyrius

Viduje, pasirodo, kur kas tamsiau negu lauke. Tikro apšvietimo nebuvo, tik palubėj karojo elektrinės girliandos, bet jos beveik neišsklaidė tamsos. Beveik nieko negalėjai įžiūrėti, o skardinės sienos drebėjo nuo triukšmo – plyšojo tokia pašėlusi muzikos, kva-

tojimo, šūkavimo ir garsių kalbų kakofonija, jog nesusigaudei, kur eini, ir darėsi baisoka. Mudvi su Reičele trepenom susikibusios.

Karlė drožė pirma, rami ir pasitikinti kaip žuvis vandenyje. Sekdamos paskui ją atsidūrėm prie didžiulės senoviškos vonios, ji buvo pilna alaus ir kolos skardinėlių lede. Karlė ištraukė tris alaus, padavė po skardinėlę man ir Reičelei.

– Kieno čia? – paklausiau.

Karlė papurtė galvą, atseit nieko negirdi.

– Ar galim pasivaišinti? – surikau.

Karlė gūžtelėjo ir apsižvalgė.

– Nematau, kad kas nors neleistų! – savo ruožtu suriko ji išsišiepdama. – Einam šokti.

Karlė žengė į minią, šokančią priešais sceną, ir ėmė kraipyti klubus, linksėdama muzikos ritmu. Ji šoko gerai, laisvai ir lengvai. Iškėlusi skardinėlę pamerkė akį ir sriūbtelėjo gerą gurkšnį, tada pamojo mums ateiti.

Reičelė klausiamai pažiūrėjo į mane, bet aš papurčiau galvą. Šokti dar nenorėjau. Galimas daiktas, čia yra Vilis, rūpėjo jį susirasti. Bet aš paėmiau iš Reičelės alų ir linktelėjau, kad ji gali pasišokti.

Kaip ir skambindama, šokdama Reičelė užsimiršdavo. Dingdavo visas nedrąsumas, ji judėdavo lygiai ir ritmingai, visiškai susiliedama su muzika. Pažvelgė į mane šypsodama laiminga šypsena, ir aš linksmai nusijuokiau. Buvau maloniai apsvaigusi nuo alkoholio, apdujusi nuo triukšmingos minios ir muzikos, nuo mane supančio jaudulio. Tikriausiai Vilis atėjęs. Neabejojau, kad ir jis apsidžiaugs mane pamatęs.

Atsišliejusi į sieną lėtai siurbčiojau alų, nors man visai nepatiko, žiūrėdama, kaip šoka Reičelė ir Karlė. Jau ketinau leistis aplink daržinę ieškoti Vilio, kai staiga pats išdygo prieš mane.

Jis šypsojosi savo nuostabia, gera, plačia balta šypsena ir purtė galvą neva priekaištaudamas, kam atėjau į tokią vietą. Aš irgi jam

nusišypsojau. Nė vienas nepasakėm nė žodžio, tik žengėm artyn ir susiglaudėm; užuodžiau jo kvapą – prieskonių, gal dar šokolado ir silpną prakaito dvelksmą, tada jo lūpos godžiai prigludo prie manųjų.

Glėbesčiuodamiesi mes bučiavomės, Vilis sukišo pirštus į mano plaukų kupetą. Atsilošėm, kad galėtume matyti vienas kito veidą, ir juokdamiesi vėl karštai apsikabinom. Taip džiaugėmės radę kits kitą, mus taip audrino minios šėlsmas ir mudviejų geismas, kad nesiliovėm šypsoti. Net bučiuojantis jaučiau, kaip Vilio lūpos šypso iš laimės.

Jam glaudžiantis prie manęs pajutau jo erekciją – buvo nuostabu, jog ją sukėliau aš, ir dar taip greitai: jis vos mane pamatė, prisilietė, ir kūnas šitaip atsiliepė. Man tarp kojų taip pat saldžiai nusmelkė, ir suvokiau norinti eit su juo iki galo. Mylėtis. Ne šįvakar, bet jau netrukus. Visai netrukus. Ir aš prisispaudžiau prie jo. Tai buvo pažadas.

Kadangi buvau su Viliu, alus pasidarė gardus, staiga apsidžiaugiau, jog daržinėje tamsu, – atrodė taip jauku ir romantiška. Jaučiausi nelyginant kokone ir taip, tarsi minios tirštynėje būtume vienu du.

16 skyrius

Tą vakarą po Alisos atsiprašymo žiūriu televizorių sofos kamputyje susirietusi su pižama, junginėju sau kanalus, kai į duris kažkas pabeldžia.

Iškart dingteli, jog Alisa, ir pagalvoju, gal man pasislėpti: išjungti televizorių, palįsti po antklode ir apsimesti, kad manęs

nėra namie. Ne, aš ant jos nebepykstu, bet esu pavargusi ir man darosi silpna vien nuo minties apie jos neišsenkamą energiją. Bet nesislepiu. Atsidususi išjungiu televizorių ir einu prie durų.

Ne, atėjo ne Alisa – Robis. Šypsodamas atkiša plastikinį kibirėlį šokoladinių ledų, šokoladinio gėrimo pakelį ir plytelę „Tim Tmas".

– Atnešu dovanų. Šokolado, šokolado ir dar šokolado.

Plačiai atidarau duris kviesdama jį vidun.

– Norėjau pasikalbėti. – Robis tebestovi tarpdury ir kaltai žiūri į mane. – Tikiuosi, nesutrukdysiu? Vakar neturėjom kada pasišnekėt akis į akį. O šnekėt yra apie ką. Supranti, aš tikrai norėjau pasikalbėt apie tavo seserį ir visa kita. Ir, aišku, apie Alisą. – Papurtęs galvą greitosiomis beria: – Bet žinau, jog tu tikriausiai nuvargusi ir nori gultis, todėl, jeigu neturi jėgų kalbėtis, pamaniau, padarysiu tau karšto šokoladinio gėrimo ir paguldęs paliksiu ilsėtis, o pats ateisiu kitą kartą. – Jis pasižiūri į mano pižamą. – Tu jau ėjai gultis, ar ne? Atsiprašau. Aš tik...

– Robi, – pertraukiu jį. – Liaukis, užeik. Nesu jau taip pavargusi. Netapau bejėge senučiuke. Be to, pati norėjau su tavim pasikalbėti. – Paimu iš jo ledus ir apsisukusi nueinu koridoriumi. – Ir noriu šitų nelemtų ledų. Tuojau pat.

Mes einam į virtuvę, prisikraunam dubenėlius ledų ir nusinešam į svetainę.

Ledai dieviški. Tamsūs šokoladiniai, gausiai aplaistyti dar tamsesniu šokoladiniu padažu. Juokais išsitepu juo lūpas ir išsišiepiu kaip klounas.

– Kaip skanu, – sakau.

– Labai juokinga, – juokiasi Robis. Šypsena tuoj pat dingsta, jis nudelbia akis į dubenėlį, bet nevalgo, tik knebinėja ledus šaukšteliu.

Aš nusilaižau lūpas, nusišluostau rankove.

– Viskas gerai? – klausiu.

– Aha, – gūžtelėdamas atsako jis. – Atėjau šnekėtis ne apie save, dievaži. – Robis pasižiūri į mane, neramiai susiraukia. – O kaip tu, Katrina? Viskas gerai?

– Taip, puikiai.

– Tu niekad man nesakei apie savo seserį. Visą laiką narsiai tylėjai. O aš amžinai lendu prie tavęs su savo bėdomis. Turėtum... Turiu galvoj... – Jis žiūri į mane staiga įsižeidęs ir piktas, pliaukšteli sau per koją. – Kodėl man nepasakei?

Padedu dubenėlį ant stalo ir atsiklaupiu priešais jį. Nuleidžiu rankas.

– Atleisk, Robi. Žinau, nesakydama tave užgavau. Žinau, gali atrodyti, jog aš tavimi nepasitikėjau ar dar kas nors, bet ne, netiesa. Tikrai.

Robis tylėdamas žiūri į mane, laukia.

– Kai mirė Reičelė, kilo didžiulis, ne – milžiniškas žiniasklaidos dėmesys. Mane spauda tiesiog persekiojo. Mamą su tėčiu – taip pat. Buvo klaiku. Laikraščiai rašė siaubingus dalykus apie mūsų šeimą ir mane, visokius pramanus arba neatpažįstamai iškraipytą tiesą.

Negaliu prisiminti to laiko be pykčio. Žurnalistai kurpė begalines istorijas apie Reičelės tragediją, mano šeima – iš tiesų laiminga ir jungiama tarpusavio meilės – buvo be gailesčio pavaizduota kaip nedarni, savanaudiška, bjauri. Tai prisiminusi apsiverkiu, šniurkščiodama bandau sulaikyti ašaras.

Robis atsisėda šalia manęs ant grindų ir apkabina.

– Tu nieko neprivalai pasakoti. – Jis priblokštas, suprantu, jog jį nuliūdinau ir dabar jis kaltina save dėl mano ašarų. – Nesvarbu. Aš nesuvokiau. Dieve, Katrina, esu visiškas kvailys, nemoku laiku užčiaupti savo plačios srėbtuvės.

Jo žodžiai mane prajuokina, aš nusišluostau ašaras.

– Ne tu mane pravirkdei. Kada tik prisimenu tą laiką, vis verkiu. Aš tik noriu paaiškinti, kodėl nepasakiau.

– Gerai, nereikia, tu neprivalai.

Aš nustumiu jo rankas nuo pečių ir pasisuku, kad matyčiau jo veidą.

– Bet aš noriu ir papasakosiu. Todėl tylėk ir klausykis. Prašau.

Jis prisidengia delnu burną.

– Mano pavardė ne Peterson. Aš Boidel.

Robis išplečia akis atpažinęs pavardę. Aišku, girdėjęs apie mus, prisimena seseris Boidel.

– Taip. Matai, kaip žinai apie mus. Bent jau žinai, kas buvo apie mus rašoma ir kalbama.

– Aš prisimenu pavardę. Daugiau nelabai ką, na, nebent kad tavo sesuo buvo muzikos vunderkindė. Teisingai?

– Taip, buvo.

– Negaliu patikėti. Nežmoniškai sunku suvokti. Tai buvo tavo sesuo? O Dieve, Katrina. Siaubingas įvykis. Tie šunsnukiai... Neįtikėtina.

– Taip. Ir po to žiniasklaida mus išgarsino. Blogąja prasme. Žiaurumu, landumu mus visus padarė dar nelaimingesnius... tarsi ir taip nebūtų buvę nepakeliama. – Aš gūžteliu. – Dar visokie psichologai ir kitokie žinovai be galo aptarinėjo mus, mūsų šeimos gyvenimą. Buvo koktu. Mes jautėmės visiškai... apgulti, sugniuždyti. Tada aš pasikeičiau vardą – iš Keitės Boidel tapau Katrina Peterson ir persikėliau į Sidnėjų. Mama su tėčiu irgi išsikraustė. Bet jie nenorėjo gyventi Sidnėjuje, todėl apsigyveno Niukaslyje. Aš tau nesakiau, nes nebenorėjau būti Keite Boidel. Nenorėjau, kad sužinotum apie mane gerai manęs nepažindamas. Ar nors kiek aišku?

Robis linkteli spustelėdamas man ranką.

– Bet aš norėjau tau papasakoti, Robi. Tikrai norėjau. Daugybę kartų. Ypač kai kalbėdavai apie savo mamą. Tu buvai toks atviras ir aš tikrai norėjau tau įrodyti, kad suprantu, ką jauti.

– Aš ir pamaniau, jog tu labai tiksliai visa tai suvokei. Tarsi būtum viską pergalvojusi, ar ką. – Jis šypteli. – Maniau, kokia ta Katrina superprotinga, superjautri. Iš tikrųjų tai buvo tiesioginė patirtis. Didesnė ir sunkesnė negu kieno kito.

Mudu baigiame ištižusius ledus, ir aš papasakoju Robiui apie tą naktį, kai Reičelė buvo nužudyta. Kaip ir pasakodama Alisai, kūkčioju ir kūkčioju, iš nevilties daužau kumščiais grindis. Jis man atneša dar ledų ir laiko už rankos, ir švelniai klausinėja visokių dalykų. Verkia su manimi, mudu šluostom vienas kitam ašaras juokdamiesi iš bendro graudulio, šniurkščiojančių nosių ir paraudusių akių.

Vidurnaktį Robiui pasakau, kad pavargau ir noriu miego. Bet kai jis pasišauna išeiti, paprašau pasilikti. Permiegoti su manimi. Be sekso, bičiuliškai. Aš nenoriu būti viena, man reikia jaukumo ir žmogaus artumo. Ir jis sutinka, mielai pasiliksiąs, džiaugiasi pakviestas.

Duodu Robiui atliekamą dantų šepetuką, ir mes kartu valomės dantis paeiliui spjaudydami į praustuvę. Tai, kad mudu drauge verkėme ir taip atidengėme kits kitam savo esybę, mudu labai suartino, padėjo jaustis laisvai.

Mes gulime aukštielninki po antklodėmis. Miegamajame tamsu, klausausi Robio alsavimo ir lepinuosi jo kūno šiluma.

– Šiaip jau nemiegočiau su kitos merginos mylimuoju, – sakau. – Supranti, nors mes nieko nedarome, truputį keista, ar ne? Tačiau kažkodėl visos tos normalios taisyklės Alisai tarsi negalioja.

– Todėl, kad pati Alisa nesilaiko nė vienos vadinamųjų normalių taisyklių. Ji nepaiso jokių suvaržymų, tai kurių galų kas

nors jų turi paisyti dėl jos? Tokia jau Alisa. Ilgiau pabuvęs su ja ir pats imsi netikusiai elgtis. Taigi pirmyn, – nusijuokia jis. – O kaip anas vakaras su Benu ir Filipa? Ir ką Alisa pasakė apie tavo seserį, kaip flirtavo su Benu? Argi ji gerbia nors vieną žmogų? Vadinasi, ir mes turime teisę nors kiek būti negeri, tiesa?

– Taip. Ne. Nežinau. Be to, vargu ar mes jau taip blogai elgiamės. Šiąnakt miegodami kartu. Jeigu nieko neužgaunam, visai nesvarbu. – Tamsoje papurtau galvą. – Ir negali būti svarbu. Mes draugai, rūpinamės vienas kitu nekenkdami Alisai. Net jeigu ji žinotų, kažin ar pyktų.

– Ir dar kaip pyktų. Bet ne dėl kokios nors normalios priežasties. Ne todėl, kad iš meilės man negalėtų įsivaizduoti mano artumo su kokia kita mergina. Ji pyktų, kad pati nedalyvauja. Pyktų, kad nevaldo mūsų kaip marionečių.

Nieko nesakau, nes man nepatinka mintis, esą Alisa man turi ne mažesnę galią kaip Robiui. Suprantu, Robis jaučiasi jos kontroliuojamas, bet vis dėlto ją myli ir taikstosi su visokiomis jos nesąmonėmis. Jis pasirengęs prisistatyti, kada tik Alisai jo įsireikia. Bet aš tesu Alisos draugė ir mano jausmų nedarko geismas, nesu jos beprotiškai įsimylėjusi. Tačiau šiąnakt nenoriu to sakyti. Nenoriu sakyti nieko, kas dar labiau nuliūdintų Robį.

– Beje, tu pasakei „mylimuoju“, – prabyla jis. – Pasakei, kad aš – Alisos mylimasis. – Robis nusijuokia – šaltai, karčiai. – Bet juk nesu, tiesa? Esu tik vaikėzas, kuriuo ji naudojasi užėjus ūpui. Tesu ištikimas šunytis, kurį ji gali vaikyti ir skriausti kada ir kaip panorėjusi.

– Jeigu tu taip jautiesi, Robi...

– Taip, – pertraukia jis mane. – Kaip tik taip ir jaučiuosi, – priduria piktai ir liūdnai. – Taip yra. Ir aš nuolat save įtikinėju, kad ji bloga, nebereikia su ja matytis. Bet paskui išgirstu jos balsą arba

pamatau ją, ir... – Jis užsikerta ir valandėlę tyli tramdydamas save. Sunkiai atsidūsta. – Žinai, ką? – sušnibžda. – Žinai, kas keisčiausia?

– Kas?

– Mano tėtis su kažkuo matosi. Su moterimi, kurią sutiko vieną vakarą kažkokiame pobūvyje. Velniava. Nepatikėsi, bet ji vardu Reičelė.

– Kuo jau taip keista? Paplitęs vardas. Po sesers mirties teko susidurti su kaži kiek Reičelių.

– Ne tai keista. Šiaip sau prisiminiau tą vardą. Bet, matai, tėtis laimingas, kai susipažino su ja. Iš tikrųjų laimingas. Toks, koks buvo prieš mamai susergant.

– Betgi puiku, Robi. Ar esi ją matęs? Graži?

– Ne, nesu. Nenoriu jos pažinti. Nenoriu nieko apie ją žinoti.

– Oo... – Valandėlę tyliu. – Tau atrodo, kad jis išduoda mamą, ar kaip?

– Nieko panašaus. Mama mirusi. Ji norėtų, kad tėtis būtų laimingas.

– Tai kas yra? – nesusigaudau. – Kodėl nesidžiaugi dėl jo?

– Pavydžiu. – Jo balse skamba pasidygėjimas savimi. – Kaip niekinga pavydėti. Žinau, turiu būti laimingas, jis tikrai džiaugtųsi dėl manęs. Bet man galvoje tik viena mintis: kaip jam pavyko įsimylėti ir pradėti šitą nuostabų romaną, kai man Alisa kasdien drasko širdį? Kaip jis gali būti toks laimingas? Juk jau senas. *Aš* turėčiau džiaugtis nepaprasta meile. Ne jis. Tai žemina. Negaliu jo matyti, negaliu žiūrėti į apsalusią iš meilės jo fizionomiją.

– Ak Robi... – Gerai, kad jis nemato mano šypsenos.

– Matai? Esu niekšas. Esu blogas. Nusipelniau tokio Alisos elgesio.

Neištvėrusi imu kvatotis. Robis tyli, ir aš, jausdama, kad juoktis nedera, kvatoju dar smarkiau. Bandau nustoti, bandau save

sutramdyti, bet jau nesvarbu, nes staiga ir Robis prapliumpa juokais. Mes taip juokiamės, kad dreba lova, tada nusispiriam antklodes ir toliau raitomės iš juoko. Kvatojam, kol įskausta pilvą, nebeatgaunam kvapo ir vos nepaspringstam iš juoko. Kai nutylame, mano veidas šlapias nuo ašarų.

– Nieko, – sakau, – jeigu nesi blogas, negali būti ir geras.

– Ką? Norint būti geram reikia būti blogam? Kvailystė. Visiška nesąmonė.

– Taip, visiška, – tyliai susijuokiu. – Norėjau pasakyti, kad jeigu matai savyje blogį ir jo nekenti, ir stengiesi jį išguiti, jau gerai. Nėra tobulai gerų žmonių. Bent aš taip manau. Stengtis būti geram ar bent stengtis nebūti blogam – turbūt ir yra arčiausiai tobulybės.

– Gal tu ir teisi, – sako jis.

– Gal.

Mudu nutylame. Ramiai gulime. Girdžiu, kaip Robis pradeda lygiau alsuoti. Užsimerkiu.

– Tu tokia šauni, Katrina. – Robio balsas tykus, mieguistas.

– Ir tu toks šaunus, Robi.

– O, kad būčiau tave sutikęs seniau. Kol nepažinojau Alisos, – taria jis, patamsyje suspausdamas man ranką. – Būtume galėję... būtume buvę... – Jis taip ir neužbaigia sakinio.

– Taip, – ištariu pusiausnūda. – Žinau.

17 skyrius

– Nuostabūs, tiesa? – sako Filipa, rydama akimis brolio grupę. Ji švyti iš pasididžiavimo ir kraipo pečius muzikos ritmu.

– Fantastiški, – linkteliu išsišiepdama lig ausų.

Ir tikrai jie fantastiški. Visi puikūs muzikantai, repertuaras gerai surepetuotas. Jie groja etninio atspalvio roką, kuris šiaip jau man labai patiktų, bet klaikiai skauda galvą ir aš tik svajoju atsidurti namie, lovoje. Filipa mane pasiėmė iš namų. Ji taip džiaugėsi būsimu vakaru, kad man širdis neleido jos nuvilti. Tikėjausi, kad galvos skausmas palengvės, bet tik dar labiau įsismarkavo. Filipa pasistengė gauti staliuką arčiausiai scenos, tad muzika pernelyg garsi, skausmingai daužanti smegenis.

Filipos brolis Mikas – grupės būgnininkas. Jis labai gražus, bet šaltas, atsainus, per visą vakarą nė nešyptelėjo. Blyškaus veido kaip ir Filipa, poilgiais juodais plaukais, krentančiais ant akių. Kartkartėm sugaunu jį klausiamai žiūrint į mūsų staliuką: turbūt spėlioja, su kuo Filipa sėdi.

Muzikantams padarius pertrauką, Mikas prieina.

– Labas, Fipa, – taria paliesdamas Filipai petį. Į mane pasižiūri nelabai draugiškai. Nusišypsau, bet jis nusuka akis į Filipą.

– Labas. – Filipa paima jam už rankos. – Čia Katrina. Prisimeni, pasakojau apie ją?

– Aha. – Mikas linkteli nesiteikdamas šyptelėti ir vos vos dirsteli į mane. – Labas.

Aš nenusiteikusi taikstytis su tokiu nedraugiškumu ir nelinkusi nertis iš kailio, kad jį sužavėčiau.

– Labas, – metu lygiai taip pat šaltai ir nusisukusi abejingai dairausi po barą.

– Katrinai skauda galvą, – sako Filipa. Nustebusi pakeliu į ją akis ir susiraukiu. Aš jai nesiskundžiau, todėl neįsivaizduoju, iš kur ji žino, be to, truputį pikta, nes jai atrodo, kad mano susierzinimą reikia kaip nors pateisinti. Jos brolis elgiasi netašytai. Aš tik atsiliepiu. Filipa palinksta prie manęs ir šiltai šypsodamasi paliečia man ranką.

– Jei nori, Mikas gali padėti tau atsikratyti.

– Ko atsikratyti?

– Galvos skausmo, – atsako Mikas, žiūrėdamas į mane. – Jeigu nori.

– Ką? – Papurtau galvą įsitikinusi, kad jis man ketina pasiūlyti narkotikų. – Oi ne, dėkui. – Kilsteliu stiklinę limonado. – Rytoj reikės mokytis. Egzaminai.

– Kvailute, jis turi galvoj ne narkotikus, jeigu taip manai. – Filipa juokiasi atspėjusi mano mintis. – Mikas galvos skausmą įveikia masažu. Tikrai padeda. Stebuklingai. Pabandyk.

Įsivaizduoju, kaip šis keistai nedraugiškas vyrukas masažuoja man pečius, liečia mano odą, ir vos neimu juoktis – tokia kvaila atrodo ši mintis. Papurtau galvą.

– Ne. Praeis, bet vis tiek ačiū.

Bet, nespėjus susigaudyti, kas vyksta, ar pasitraukti, Mikas jau atsisėda priešais ir suima abi mano rankas. Tada paima nuo stalo vieną ir, laikydamas kitos rankos pirštais, ima spaudyti minkštimą tarp nykščio ir smiliaus, sukdamas mažyčius ratukus. Nykščiu brauko per plaštakos viršų aukštyn žemyn.

Jau noriu, ciniškai juokdamasi iš tokių gydymo metodų, ištraukti ranką, bet Mikas smarkiau ją suspaudžia ir sako:

– Dar ne. – Jis nusišypso. – Dar nepradėjo veikti.

Jo šypsena visiškai, neatpažįstamai pasikeitusi. Ji nušviečia visą veidą: pirma buvo rūškanas, apniukęs ir atšiaurus, dabar šiltas, atviras, švelnus. Šypsena plati, dantys tiesūs, balti, akys gilios, rudos, beprotiškai ilgomis blakstienomis. Gražus. Nepaprastai. Ir staiga suvokiu gražesnio vaikino nemačiusi.

Negaliu patikėti, bet smilkinius nebe taip spaudžia. Sakytum su kiekvienu ratiliuku, įspaudžiamu į mano odą, jis traukia skausmą lauk, naikina jį. Stebiu jo veidą, kol jis susikaupęs dirba savo

darbą. Į mane nebežiūri, nebesijuokia – įsmeigęs į ranką rimtą, įdėmų žvilgsnį.

Staiga skaudžiai sužnybia odą tarp nykščio ir smiliaus.

– Oi! – Jis paleidžia mano ranką. – Skaudėjo.

Bet jis tik žiūri į mane ir laukia. Aš nusišypsau.

– Praėjo. – Paliečiu smilkinį, netikėdama pakraipau galvą. – Nė kiek nebeskauda.

– Stebuklinga, tiesa? – Filipa didžiuodamasi žiūri į Miką, bet jis nenuleidžia akių nuo manęs. Be šypsenos, bet matau, kad jo išraiška šilta ir šiek tiek pašaipi. Jis žiūri į mane taip atkakliai, jog aš sutrinku, širdis ima plakti, skruostus užlieja karštis.

– Taip, iš tiesų. Ačiū. – Nuo jo skvarbių akių nusigręžiu į Filipą.

– Dar išgerkime, – pasiūlau ir skubiai iškliukinu savo stiklinę. Atsistoju. – Dar gersi, Filipa? Ko nors norėtum, Mikai?

– Ne, dėkui, – papurto galvą Filipa.

– Išgersiu alaus, – taria Mikas.

– Bus, – sakau ir einu baro link.

– Palauk! – šūkteli jis. Atsigręžiu. Mikas šypsosi, o aš džiaugiuos, kad stoviu ne per arti ir jis negali girdėti, kaip daužosi mano širdis, nei justi, kaip ima drebėti rankos. – Pasakyk, kad muzikantams. Nereikės mokėti.

– Gerai. – Einu toliau.

– Palauk, – vėl pašaukia jis, jau juokdamasis. – Noriu „VB“, jeigu galima.

– Bus padaryta, – sakau. Ir kuo greičiau pasileidžiu prie baro. Nenorėdama, kad jis mane apžiūrinėtų.

Laukdama gėrimų žvilgčioju per petį į jį. Juodu su Filipa šnekasi sukišę galvas. Linksėdamas jis rodo į sceną, rankomis energingai mėgdžioja būgnininko judesius. Lengviau atsidūstu – jie aiškiai kalbasi apie muziką, o ne stebisi mano keistu elgesiu.

Aš atpažįstu šį jausmą, šį virpulį po krūtine, nervingą jaudulį, užplūdusį, kai Mikas žiūrėjo į mane. Seniai šitaip nesijaučiau. Po Vilio, nuo Reičelės mirties vakaro nė sykio neišdrįsau šitaip galvoti apie jokį vaikiną. Negaliu atsistebėti, kaip kūnas atsiliepia į jo patrauklumą: plaka širdis, virpa rankos, dega veidai, išduodami mano jausmus dar nespėjus pačiai jų suvokti. Sakytum kūnas mane pažintų geriau negu aš pati.

Kai barmenas atneša limonadą, vienu mauku išgeriu pusę stiklinės. Gėrimas šaltas kaip ledas, net gerklę peršti, bet aš ištroškusi. Giliai įkvepiu stengdamasi nusiraminti, kad nereikėtų virpėti, rausti ir mikčioti. Tada, kiek įmanoma save sutramdžiusi, grįžtu prie staliuko.

– Šnekamės apie muziką, – kaltai žvelgdama į mane taria Filipa, kai paduodu gėrimus. – Atleisk.

– Nieko. – Papurčiusi galvą atsisėdu. – Man patinka šnekos apie muziką. Mano šeima... mes kasdien apie tai kalbėdavomės.

Nutylu staiga pristigusi žodžių. Reičelės mirtis, mano istorija jau nebėra paslaptis, tačiau neįstengiu prabilti apie jos mirtį lyg niekur nieko: „O taip. Mano šeima išvien kalbėdavo apie muziką. Na, kol sesuo buvo gyva. Jos mirtis viską sugadino – nuo tada apie muziką mes beveik nebeužsimenam. Bet aš įpratusi prie tokių kalbų, jas dievinu. Taigi šnekėkit į valias."

Filipa, aiškiai pastebėjusi mano sumišimą, keičia temą.

– Kad tu žinotum! – garsiai taria ji. – Niekaip neatspėsi, ką mačiau prieš kelias dienas!

Mikas pasižiūri į ją, kilsteli antakius.

– Karoliną, – sako ji. – Karoliną Heinc.

– Na ir kas? – Jis abejingai gūžteli pečiais.

Nors Filipa neriasi iš kailio – turbūt vis dėl manęs – bandydama prašnekinti Miką apie ką kita, jo nė kiek nedomina tai, kad

Filipa susitiko merginą, vardu Karolina, ir seseriai baigus pasakoti atsisuka į mane.

– Taigi tavo šeima mėgdavo šnekėtis apie muziką. Kodėl „mėgdavo"? Kas pasikeitė?

– Mikai! – subara brolį Filipa. – Nebūk toks nemandagus. Negalima klausinėti tokių dalykų.

– Ką? – nustemba Mikas. – Kokių dalykų? – Jis pasižiūri į mane, kilsteli alaus butelį. – Nejau mano klausimas buvo nemandagus? Tikiuosi, ne. Atsiprašau, jeigu taip.

– Ne, – sakau. – Filipa, nesijaudink. Viskas gerai.

Ir tada nutariu. Aš jiems papasakosiu apie Reičelę; galbūt vieta, laikas ir aplinkybės nėra tinkamiausios, tačiau nėra tokios vietos, kurioje tiktų kalbėti apie mirtį. Bet ji priklauso mano gyvenimui – yra nesibaigianti jo dalis, nuspalvinanti kone viską. Jei apie ją nekalbėsiu ir tuo kažkaip nustumsiu ją į deramą vietą praeityje, ji ten taip ir lindės amžinai – neduodantis ramybės šešėlis. Kai jie baigia kalbėtis ir nutyla, prabylu aš:

– Mano sesuo buvo nužudyta.

Filipa linkteli.

– Gal ir keista, kad kalbu apie tai dabar, – paskubomis aiškinu dėliodama stiklinę iš vietos į vietą, palikdama ant staliuko susikertančius šlapius apskritimus. – Kažkodėl panūdau kalbėti, papasakoti kitiems. Matot, aš tiek laiko bandžiau tai slėpti nuo visų. Visą laiką, kai gyvenu Sidnėjuje. Tačiau dabar, ylai išlindus iš maišo, jaučiu, jog turiu papasakoti. – Šypteliu Filipai. – Savo draugams. Jaučiu, kad draugams privalau papasakoti, kas atsitiko. Ne šiaip įvykis. Nebijau kalbėti pompastiškai ar Naujojo amžiaus stiliumi, tačiau tas įvykis buvo lemtingas. Jis mane pakeitė. Visiškai. – Pasižiūriu į Miką. – Suprasiu, jeigu tu nenorėsi girdėti. Bet aš norėčiau papasakoti Filipai. O tu gali sėdėti ir klausytis.

Jis tylėdamas linkteli.

– Mes nuėjom į vieną vakarėlį.

Pastatau stiklinę, susidedu rankas ant kelių, giliai įkvepiu ir imu pasakoti.

Šį sykį neverkiu ir nedejuoju. Ištrykšta viena kita ašara, bet aš nekantriai jas nubraukiu. Filipa ir Mikas klausosi tyliai, nieko nesakydami. Kai baigiu kalbėti, Filipa atsistoja, apeina staliuką ir tvirtai mane apkabina.

– Ačiū, kad papasakojai, – taria ji.

Pasižiūriu į Miką. Jo akys blizga nuo ašarų. Jis nusišypso man – užjaučiamai ir liūdnai, sumišęs ir nežinodamas, ką sakyti. Tokio atsako ir laukiu, todėl savo ruožtu dėkinga jam nusišypsau.

18 skyrius

– Palauk, – tariau. – Nereikia. Ne dabar, ne čia. Šitaip nenoriu.

– O Dieve... – Vilis nuslydo nuo manęs ir atsisėdo. Patraukė žemyn mano sijoną, kad uždengtų šlaunis ir kelius, pataisė palaidinukę. – Ir aš nenoriu. Nepyk.

Atsisėdau, apkabinau jam kaklą, pabučiavau į lūpas ir nusišypsojau.

– Neatsiprašyk. Nėr už ką. – Apsidairiau. Mes buvom lauke po medžiu. Žemė kieta, su išsišovusiais šaknų gumburais, nusėta akmenėliais ir žvirgždu. Jaučiuosi purvina ir gerokai padauginusi alkoholio. – Man labiau patiktų prarasti skaistybę lovoje. Švarioje, minkštoje lovoje. Ir norėčiau būti blaivi.

– Ir aš, Keite. Tikrai. – Šypsodamas jis uždėjo delną man ant krūtinės. – Kad ir kaip traukia čia pat tave paimti, norėčiau tai

padaryti gražiai. Ir kad abu būtume blaivūs, kad galėtume paskui prisiminti.

– Velnias, kiek valandų? – Paėmiau Vilio riešą, atsukau į save laikrodį, bet buvo per daug tamsu, neįžiūrėjau. – Ar jis nešviečia?

– Šviečia. – Vilis prisikišo riešą prie veido ir paspaudė apšvietimo mygtuką. – Beveik pusė devynių.

– Oi, siaubas. – Atsistojusi nusibraukiau nuo sijono žemes. – Velnias, velnias, velnias... Kaip vėlu. Mes ruošėmės pabūti tik valandą. Na, ir gausim pylos grįžusios namo! Einam. – Paėmiau Viliui už rankos. – Man reikia pasiimti Reičelę. Turime eiti. Tuojau pat.

Viduje Reičelės nebuvo. Dairiausi tarp šokančio jaunimo, bet niekur jos nemačiau. Apėjau grupeles, susispietusias pasieniais. Suradau Karlę, paklausiau, ar nematė, bet Karlė papurtė galvą, gūžtelėjo ir abejingai apsižvalgė. Buvo girta, trynėsi su kažkokiu nematytu bernioku. Reičelė jai mažiausiai rūpėjo.

– Gal lauke, – tarė Vilis, imdamas man už rankos. – Kur nors už durų. Arba prie mašinų.

– Gerai. Aš ieškosiu priešais daržinę, o tu – už jos. Susitiksime ten.

Man pasidarė baisoka. Jau vėlu, tėvai tikrai bus grįžę namo. Nerimaus, kur mes prapuolusios, jaudinsis. Oi, turėsim bėdos... O jeigu Reičelė bus apgirtusi arba jie nors užuos ją gėrus, mums galas. Abi ilgai turėsim kukuoti namie.

Vakare buvo daug dvyliktokų, galinčių vairuoti, todėl priešais daržinę stovėjo daugybė automobilių. Sustatytų eilėmis, kad būtų panašu į tvarkingą aikštelę.

Iš pradžių lauke nieko negirdėjau, bet paskui išgirdau vyriškus balsus. Kvatojimą. Stiklo skimbčiojimą. Pasukau tų garsų link ir priėjau mašiną, apstotą žmonių. Visos durelės buvo atlapotos,

iš salono sklido šviesa. Ant durelių užsikvempę du berniukai. Trečias sėdėjo priekyje. Ketvirtas užpakalyje. Su Reičele.

Reičelės rankoj buvo alaus stiklinė, bet ji vos ją nulaikė suglebusiais pirštais. Galva atremta į sėdynės atlošą, akys prisimerkusios. Ji alsiai juokėsi iš kažko, ką pasakė vienas bernioku.

– Sveikutė, – prabilo jis, man priėjus. – Dar viena šventuolė.

– Labas, – nusišypsojau. – Atėjau pasiimti sesers. – Įkišau galvą į mašiną, pajudinau Reičelei kelį. – Reiče, turim eiti. Jau labai vėlu.

– Keitė... – Reičelė atsimerkė ir išsišiepė. Jai sujudėjus iš stiklinės išsiliejęs alus nubėgo per koją. Ji, regis, nepastebėjo. – Man baisiai smagu. Pasakoju jiems apie savo rečitalį. Visi žada ateiti. Įsivaizduoji?

Nužvelgiau berniokus. Apsirengę stiliumi, kurį mūsų mokyklos mergaitės vadina prasčiokišku: flaneliniais marškiniais ir sportinėmis striukėmis, taigi mokosi valstybinėje mokykloje. Akių nenuleido tik vienas, sėdintis prie vairo. Atrodė gerokai vyresnis už kitus, gal net dvidešimt kelerių metų. Nė akimirkos nepatikėjau, kad kurį nors domintų klasikinė muzika.

– Gerai, – tariau paimdama iš jos alaus stiklinę. – Todėl ir turime eiti. Jeigu dabar neisime namo, nebus jokio rečitalio.

Bandžiau Reičelę ištraukti iš mašinos už rankos. Nepavyko, sėdėjo susmukusi kaip maišas, pati nepasijudino; supratau, kad, jeigu patrauksiu smarkiau, ji išvirs ant žemės ir turėsiu ją vilkti.

– Kaipgi jūs parsirasit namo? – paklausė vaikinas priekyje. Jis buvo įsikandęs cigaretę.

– Pareisim. Netoli, – pamelavau.

Vaikinas nusijuokė.

– Aš vardu Grantas. Ne, jums toli. Nuo čia visur toli. Ir dar vakare. Patamsy.

Gūžtelėjau.

– Reičele! – pašaukiau. – Lipk pagaliau. Mums reikia eiti. Jau vėlu.

Ji tik susijuokė ir truputį pasisuko šonu, bet lipti nė nebandė. Svajingai šypsodama užsimerkė, tarsi ketintų miegoti. Aiškiai girtutėlė.

– Dieve... – tariau piktai žiūrėdama į Grantą, nors žinojau, kad pati esu kalta. Neturėjau jos čia vestis. Neturėjau palikti vienos. – Kiek alaus ji išgėrė?

Grantas nekaltai kilstelėjo antakius.

– Nežinau. Prie manęs – tik vieną stiklinę. Matyt, nepratusi. Šinai? – Jis pasisuko į bernioką užpakalyje, sėdintį šalia Reičelės, aptukusį, nepatrauklų. – Gal žinai, kiek ji išgėrė?

– Neee... – Šinas juokiasi – bjaurus švilpiantis garsas – ir spokso tik į Grantą. Į mane nė nedirsteli. – Iš kur, po galais, galiu žinoti? Gal prisisprogo prieš įlipdama.

– Koks košmaras. – Įsikniaubiu į delnus. – Kaip aš ją pargabensiu namo? – klausiu veikiau save, bet Grantas vis tiek atsakė:

– Mes jus parvešim.

Ėmiau galvoti. Parvesti Reičelę pėsčiomis šiuo metu aiškiai neįmanoma. Reikėtų čia laukti, kol ji išsiblaivys, galbūt kelias valandas, per tą laiką mama su tėčiu puls į paniką. Gal net paskambins policijai. Negalėčiau leisti, kad jie sėdėtų namie susirūpinę, taigi turėčiau pasiskolinti iš ko nors mobiliuką ir jiems pranešti, jog viskas gerai. Bet jie pradėtų tardyti ir užsispirtų mus parvežti. Šito baisiausiai nenorėjau. Pamatę, kur mes esame, kokioje daržinėje, kiek čia alkoholio, cigarečių ir narkotikų, jie pasiustų. Ir, ko gero, iškrėstų ką nors siaubingo, pavyzdžiui, mėgintų vakarėlį nutraukti ir visiems lieptų keliauti namo. Gal net paskambintų policijai, kad atvažiuotų ir jaunimą išvaikytų.

Supratau, jog jie vis tiek pastebės mus gėrus, todėl geriau pačioms parsirasti namo ir nuolankiai sutikti jų rūstybę, negu laukti dar baisesnio dalyko – kad jie čia atvažiuotų.

– Gerai, – tariau. – Ačiū. Neprašyčiau, bet nežinau, ką daryti. Ar jums nebus sunku? Mes gyvenam Tureke.

– Nebus. Ir taip jau ruošėmės važiuoti. Tiesa, Šinai?

– Aha, – nusižvengė Šinas, net pilvas sukretėjo. – Kaip tik norėjom maut iš šito suknisto vakaro.

– Aišku. Ar galima, pasakysiu savo draugui? – paklausiau staiga toptelėjus gerai minčiai. – Gal ir jis važiuotų kartu? Jeigu jūs neprieštarausit. Pavėžėtumėt iki mūsų, iš ten jis jau pats parsirastų.

– Pardon, mergyt. – Grantas pakratė galvą. – Jis netilps. Mes keturi: aš, Šinas, Džeris ir Krisas. Ir jūs, dvi panos. Taigi trys prieky ir trys užpakaly. Visas ekipažas.

– Nebent ji pati sutinka pasilikti. Parvešim jos draugužį su sese, o ją paliksim, – pasakė Šinas juokdamasis, bet nežiūrėdamas į mane ir kalbėdamas, lyg manęs čia nebūtų.

– Užsirauk, Šinai, storas kretine, – metė Grantas taip žiauriai, jog pamaniau Šiną panorėsiant atsikirsti. Bet Šinas kvailai nusiviepė ir spustelėjo Grantui petį. Keistai meiliu judesiu.

– Papasuok rūkyt, gerai?

Grantas pamėtėjo Šinui pakelį cigarečių.

– Na, gerai, – tariau. – Tik įspėsiu jį, kad važiuojam. Neužgaišinsiu. – Papurčiau Reičelei petį. – Reiče, aš tuoj grįšiu. Šitie berniukai mus parveš namo. Gerai, Reiče?

– Parveš namo? – Ji atsimerkė, nepatenkinta patempė lūpą. Vėl užsimerkdama sumurmėjo: – Ar jau reikia važiuoti? Kaip gaila. Man taip linksma.

– Gerai? – atsiklausiau Grantą. – Tuoj grįšiu.

Puoliau atgal į daržinę, iškart radau Vilį. Jis kalbėjosi su būreliu prie užpakalinių durų.

– Nieko, – tarė išvydęs mane. – Va juos klausinėjau, ar nematė Reičelės.

– Viskas gerai, aš ją radau. Gatavutė. Turiu pargabenti namo. Mus parveš.

– Parveš? Kas?

– Kažkoks Grantas. Viskas gerai. Tikrai. Ji sėdi jų mašinoj, vis tiek negaliu jos ištraukti. Girta kaip pėdas. – Nekantriai mostelėjusi ranka pabučiavau jam į skruostą. – Na, bėgu. Bijau, kad ji neapsivemtų, nenualptų ar dar ko nors neatsitiktų.

– Tvarka, važiuoju su jumis.

– Ne, nereikia, būk su draugais. – Nusišypsojau, spustelėjau jam ranką. – Išgerk už mane.

Ir išbėgau laukan.

Berniokai visi sėdėjo automobilyje, laukė manęs. Įsėdau šalia Reičelės, užtrenkiau dureles. Reičelės galva buvo atkragusi, akys užmerktos. Burna pražiota. Kilstelėjau jai smakrą, ir ji susičiaupė. Paliečiau skruostą.

– Reiče, važiuojam namo, – pasakiau. Pasilenkusi užsegiau jai saugos diržą.

Ji prasimerkė, vos vos šyptelėjo.

– Geraiii...

– Gersi alaus? – Šinas per Reičelę atkišo man atidarytą „VB" skardinėlę.

– Oi ne, ačiū. Jau gana.

– Šūdas, – burbtelėjo jis, atkakliai kišdamas man skardinę. – Bent paimk, ką? Tavo garbei atidariau.

Paėmiau skardinėlę, atsargiai pridėjau prie lūpų, suvilgiau jas, bet į burną nesiurbtelėjau. Nebenorėjau alkoholio. Mane

troškino, buvau pavargusi, svajojau apie stiklinę vandens ir minkštą lovą.

– Ačiū. – Bandžiau Šinui nusišypsoti, bet jis jau spėjo nusisukti. – Labai ačiū už pagalbą, – pasakiau Grantui.

– Nėr už ką, a ne?

– O Dieve, labai atsiprašau, kad tokia nemandagi. Aš Keitė. Keitė Boidel.

– Keitė? Gerai. Tvarka.

Savo draugams jis manęs nepristatė, ir aš jau ketinau pati su jais susipažinti: sėdintiesiems priekyje paploti per petį, prisistatyti, paduoti ranką. Tačiau mašinoje buvo labai nejauku, be to, jie patys nerodė jokio draugiškumo – sėdėjo lyg mietą praryję ir spoksojo tiesiai prieš save, todėl nutariau nesivarginti. Vargu ar jiems reikia mano draugystės. Jaučiau, kad tokios ceremonijos jiems tik pasirodytų keistos ir nereikalingos.

Taigi žiūrėjau pro langą į lekiantį kraštovaizdį ir tylėjau. Galvojau, ką sakysiu mamai su tėčiu. Teks iškloti tiesą, niekur nedingsi. Jie kaipmat supras, kad Reičelė girta, gal net turės padėti man įvesti ją vidun. Jie išgirs automobilį vos mums privažiavus. Įsivaizdavau, kaip juodu išpuola laukan: susirūpinęs mamos veidas tampa griežtas ir piktas, jos šaltas tylėjimas iškalbingesnis už bet kokį barimą. Tėtis nusivylęs, iš nuostabos kraipo galvą. „Bet kaip tu galėjai, Katrina? – sakys. – Mes tavim taip pasikliovėme."

Bus baisu, savaitgalis sugadintas, o mudvi su Reičele turėsim atkentėti už netikusį elgesį. Bet aš nesigailėjau. Netgi tada, kai visos linksmybės pasibaigė, laukė tik priekaištai ir pamokslai, krūtinėje tebejaučiau kietą džiaugsmo branduolį, kurio niekas negalėjo atimti. Aš myliu Vilį. Jis myli mane. Ir jis toks nuostabus, toks švelnus ir geras. Saugosiu šitą tikrumo branduolėlį, savo meilės lobį, jis mane šildys ir džiugins, kad ir kas atsitiktų. Kai viena

sėdėsiu savo miegamajame stumdama namų arešto dienas (dėl bausmės neabejojau), prisiminimas, kaip šįvakar buvome kartu, ir ateities viltis padės jas ištverti, netgi įprasmins.

Aš taip užsisvajojau apie Vilį prisimindama jo glamones, be paliovos atkurdama atmintyje šįvakar jo sakytus žodžius, kad ne iš karto pastebėjau, jog vaizdai už lango visiškai nematyti, neturiu supratimo, kur važiuojame.

– Klausyk, Grantai, – tariau. – Nepamiršk, mes gyvename Tureke. Kažin ar šitas kelias geriausias.

– *Nepamiršk, mes gyvename Tureke.*

Tik po valandėlės suvokiau, ką Grantas pasakė, – kad jis tyčiodamasis pamėgdžiojo mane. Nespėjau pagalvot, kodėl taip daro, kai jis, staiga bjauriai nusikvatojęs, pakartojo idiotiškai plonu balsu, kapodamas balsius, pajuokdamas taisyklingą mano tartį:

– Nepamiršk, mes gyvename Tureke. Kai kam pasisekė, a ne? O kai kam nepavyko apsigyventi Tureke. – Jis grėsmingai nusijuokė. – Kai kurie iš mūsų gauna tenkintis Sanšainu ar Veribiu ir panašiai. Tiesa, Šinai?

Šinas nusijuokė. Trumpai, nervingai ir baisiai dirbtinai. Atsisukau į jį su šypsena, bet jis į mane nežiūrėjo. Spoksodamas į kelią pakėlė prie lūpų skardinėlę. Man dingtelėjo, kad, jeigu ne tie riebalai, jo veidas būtų labai gražus: nuostabiai mėlynos akys, puiki oda. Būtų gražuolis, jeigu numestų svorio. Paskui nusistebėjau, kad jo ranka dreba, – jis net nepataikė į burną ir alus nutekėjo per smakrą. Kakta išmušta prakaito, ir man toptelėjo, jog jis bijo. Valandėlę jo net pagailo – įdomu, ko gi jis bijo?

Štai tada supratau, kad mudviem su Reičele gresia pavojus.

Mane nutvilkė baimė. Ji taip sugniaužė gerklę, kad vos galėjau nuryti seilę, skaudžiai suspaudė skrandį, ėmė drebėti rankos, širdis daužėsi. Atšiaurus berniokų tylėjimas, jų vengimas žiūrė-

ti į mane staiga pasidarė kone apčiuopiamas. Stebėjausi, kaip iki tol nepajutau. Beviltiškai stengdamasi pargabenti Reičelę namo elgiausi kvailai, lengvabūdiškai. Maniau, jie tiesiog nemandagūs, gal nė nežino, kaip reikia elgtis, tačiau dabar supratau, kad jų šaltumas kur kas šiurpesnis.

Jie žino, kas bus. Aš nežinau, ką jie suplanavę, kur mus veža, bet jie žino. Jie visi susimokę. Ir galės padaryti ką panorėję. Abi išprievartauti. Nužudyti.

Jie sugirdė Reičelei narkotikų, pamaniau. Ir iškart supratu, jog tai tiesa. Ir man jie bandė sugirdyti narkotikų. Štai kodėl norėjo įsiūlyti savo alaus. Rohipnolis. Buvau girdėjusi apie jį, mokykloje policininkai mus įspėjo: „Visad gerkite tik savo gėrimus. Niekad negerkite to, dėl ko nesat tikri šimtu procentų."

Bet Reičelė... Tokia patikli. Tokia naivi. Ji negalėjo net įsivaizduoti.

Jie vengė žiūrėti į mane ar kalbėti su manimi, kad nepajustų užuojautos.

– Grantai, man baisu, – tariau baimės taip pakeistu balsu, kad jo beveik nepažinau. – Prašau, parvežk mus namo. Prašau.

– Aš jus ir vežu namo, po velnių. Koks nedėkingumas! Mes tik pirma užvažiuosim į vieną vietą. Kai ko sutvarkyti. – Jis dirstelėjo į mane per petį ir šyptelėjo pamerkdamas akį. Žiauri paguodos karikatūra.

Buvo aišku, kad Grantas – jų vadeiva. Elgėsi ramiai ir su pasitikėjimu, vairavo niūniuodamas, alkūnę uždėjęs ant lango rėmo. Kiti vaikėzai atrodė nervingi, įsitempę, o Grantas ne. Kiti garsiai nekalbėjo ir nesižvalgė – ir niekaip neparodė pripažįstantys mano buvimą. Nutariau, jog beprasmiška kreiptis į Grantą. Bet mačiau – kiti berniokai nesijaučia taip tvirtai. Galbūt suprato, kaip negerai elgiasi. Gal jie mūsų pasigailės.

Geriausia tikimybė buvo tai, kad Grantui tiesiog patinka žmones gąsdinti ir šitas pasivažinėjimas tėra toks žaidimas. Piktai pasijuokęs iš mūsų vis dėlto parveš mus namo arba kur nors paliks – sveikas ir gyvas. Tai buvo didžiausia mano viltis, palankiausias įsivaizduojamas scenarijus. Bet mano galvoje sukosi verpetai kitokių vaizdų, šiurpesnių scenarijų, kur kas įtikimesnių variantų, – išžaginimas, kankinimai, nužudymas, – ir staiga jie visi man pasirodė taip siaubingai galimi, jog pravirkau. Kūkčiojimas purtė kūną, rauda dusino. Užsidengiau burną mėgindama sutramdyti verksmą: nenorėjau jų erzinti, nenorėjau pykdyti, bet Grantas atsisukęs dėbtelėjo į mane, papurtė galvą ir caktelėjo liežuviu lyg nusivylęs manimi.

– Kas negerai, princese? Pairo planas? Tėvelio dukrytė negauna ko nori?

– Atsiprašau, – nelogiškai burbtelėjau ir stipriau užspaudžiau delnu sau burną; nusisukusi į langą ėmiau žiūrėti į nepažįstamas vietas. – Atsiprašau.

Grantas atgrasiai nusijuokė pliaukštelėdamas per vairą.

– Atsiprašau? – garsiai, tūžmingai pakartojo jis. – Tai bent manieros! – Grįžtelėjęs į mane nusivaipė. – Tavo močia didžiuotųsi.

Vėl nusisukęs į kelią turėjo staigiai pasukti vairą, nes automobilis išlėkė į priešingą juostą; akimirką per priekinį stiklą mane apakino priešais atvažiuojančios mašinos žibintai. Jai pravažiuojant pratisai ir šaižiai nuaidėjo signalas.

– Apsišik! – metė Grantas, tamsai parodydamas didįjį pirštą. – Apsišik! – dar kartą riktelėjo.

Akimirką panorau, kad automobilis kur nors trenktųsi, – priešaky sėdintiesiems pavojus būtų didžiausias, – tada pamaniau, jog reikėtų kaip nors atitraukti Granto dėmesį, kad jis padarytų avariją. Susidurtų su kita mašina arba žiebtųsi į medį. Mudvi su

Reičele galbūt liktume gyvos. Vis geresnis pasirinkimas negu atsidurti Granto malonėj. Granto, kuriam aiškiai ne visi namie.

Bet ne, per daug sudėtinga užmačia. Per daug pavojinga. O jeigu nepavyktų, kas labai tikėtina, man ir Reičelei būtų dar blogiau.

Liko tik laukti. Laukti ir žiūrėti, kur jie mus nuveš, kokie jų kėslai. Ir pirma proga mėgint pabėgti. Tai nebūtų atrodę taip sunku, taip siaubingai neįmanoma, jeigu Reičelė nebūtų miegojusi. Bet ji kietai miegojo, o gal buvo be sąmonės: alsavo sunkiai ir retai, o kai iš visų jėgų įžnybau į kelį, nė nekrustelėjo.

19 skyrius

Filipai nuėjus į tualetą, Mikas mane pabučiavo. Buvo visiškai netikėta, bet nuostabu. Jis atsistojo, persilenkė per staliuką ir prispaudė lūpas prie mano lūpų. Bučinys ne aistringas, sučiaupta burna, bet švelnus ir ilgesnis už brolišką pakštelėjimą. Pabučiavimas, sakantis, jog aš jį dominu, traukiu taip pat kaip jis mane.

Viskas baisiai nelaukta, ir jam atsisėdus aš tik spoksau pritrenkta, užsidengusi burną tramdau mergaitišką krizenimą.

– Visą vakarą šito norėjau, – sako jis, žiūrėdamas į mane. Akys budriai bėgioja mano veidu tarsi liesdamos jo bruožus, tikrindamos, kaip reaguoju. Nors jis atrodo rimtas ir susimąstęs, akių ir lūpų kampučiuose slypi juokas.

– Nepyksti? – klausia jis.

– Ne. Nepykstu.

Taip ir sėdime kvailai išsišiepę, bet grįžta Filipa. Ji tokia pleputė, kad nieko nepastebi. Ir kai Mikui laikas grįžti į sceną ir vėl

groti, aš nenuleidžiu nuo jo akių. Žiūriu, kaip įsitempia rankų raumenys kilnojant būgnų lazdeles, žiūriu, kaip kūnas juda tobulai susiliedamas su muzikos ritmu. Žiūriu į jo veidą palaimingai šypsodamasi ir vis paraustu susidūrusi su jo žvilgsniu.

20 skyrius

Grantas įsuko į kažkokią krūmais apaugusią vietą.

– Taigi, – murmtelėjo su šypsena, atsisegdamas saugos diržą. – Ir atvažiavom. Laikas pasilinksminti, ką? Pasiruošus, Keite? Keite, Keite, mano mergaite?

Neatsakiau, tik abejingai pažvelgiau į jį. Neturėjau ko sakyti, o mano baimė buvo tokia didelė, neapykanta Grantui tokia baisi, jog nepajėgiau žodžio ištarti. Visa drebėjau nuo galvos iki kojų. Dantys ėmė barškėti, ir aš juos sukandau, kad taip nekalentų. Pastangos susitvardyti nukreipė mintis kita vaga, visą energiją tam ir skyriau, užuot ėmusi spiegti ir puolusi Grantą, nors to reikalavo susikaupęs adrenalinas, – neabejojau, kad tik būčiau pabloginusi mūsų padėtį. Be to, nenorėjau, kad Grantas išgirstų, kaip barška mano dantys. Jaučiau, jog pastebėjęs, kaip aš bijau, bus dar negailestingesnis.

Nors ir kiek ją kumščiojau ir žnaibiau, Reičelė per visą laiką nei sujudėjo, nei sumirksėjo, nei kaip kitaip parodė turinti sąmonę. Iš dalies pavydėjau jai šitos nejautros.

– Judam. – Grantas niūktelėjo alkūne greta sėdinčiam berniokui, netekęs kantrybės užvertė akis, tada persilenkęs per jį vaikėzui prie durelių liepė: – Nagi, lįskit lauk! Gal per naktį sėdėsit ir lauksit, kad pasakyčiau, ką daryti?

– Gerai jau. – Vaikėzas atidarė mašiną ir išslydo, kitas išlipo jam iš paskos, uždarė dureles.

Ir Grantas atidarė savo pusę, bet išlipęs taip trinktelėjo durelėmis, kad susiūbavo visa mašina. Galiausiai išsiropštė Šinas, storas ir susinervinęs, girdėjau dusulingai jį švokščiant. Mudvi su Reičele likom vienos. Apsuptos, įkalintos.

– Reiče, atsibusk, – kalbinau iš visų jėgų purtydama jai kelį. – Reičele, pabusk! – isteriškai prašiau. – Reiče, labai prašau, – pasakiau daug garsiau, nekreipdama dėmesio, kad gali išgirsti jie. – Prašau...

Durelės man prie šono atsivėrė, padvelkė nakties žvarba. Prie manęs išsiviepęs palinko Grantas.

– Ji tavęs negirdi, mergyt. Neaušink burnos. – Jis pažvelgė į riešą be laikrodžio, tarsi žiūrėdamas, kiek valandų. – O, dar mažiausiai valandą bus be nuovokos.

Jis uždėjo ranką man ant kelio ir spustelėjo. Nuo šito apsimestinai meilaus judesio pašiurpau, lyg per mane būtų ropojęs nuodingas voras. Nuo jo prisilietimo norėjosi rėkti, spardytis ir trenkti jam per veidą. Bet aš prikandau lūpą ir nudūrusi akis į sterblę priverčiau rankas nekrutėti.

– Ko tu nori, Grantai? – paklausiau ramiu, lygiu balsu. – Ko iš mūsų reikia?

Jis susimąstė. Užsitraukė cigaretę ir išpūtė dūmą man į veidą. Nusisukusi sukosėjau į saują.

– Oi, atsiprašau, mergyt. Nerūkai?

– Ne.

– Galėtum pradėti. Man patinka, kai panos rūko. Seksualu, a ne? Ir intelektualu.

Jis vėl užsitraukė cigaretę, vėl pūstelėjo man į veidą aitrių dūmų iš savo plaučių.

Užsimerkiau sulaikydama kvapą. Staiga cigaretės galas įsibedė man tarp lūpų, jo pirštai šiurkščiai ėmė grūsti ją į burną. Aš nusisukau.

Ūmiai galva loštelėjo atgal, pakaušį nutvilkė skausmas. Sugriebęs man už plaukų, jis užvertė galvą taip, kad žiūrėjau į jį beveik iš apačios.

– Klausyk, kale, – tarė jis tyliai ir pagiežingai, prisikišęs taip arti, kad įžiūrėjau plaukelius ant neskusto smakro. – Nebandyk nuo manęs gręžiotis, aišku? Man nepatinka. Aišku? – Jis paleido plaukus, aš linktelėjau. Ir pravirkau. – Oo... – atsiduso jis. – Tik ne tai. Žiūrėk. – Jis plačiau pravėrė dureles ir prisėdo šalia manęs, vieną koją nuleidęs ant žemės. – Bus daug lengviau, jeigu nesišiauši, gerai? Jeigu tik darysi, ką liepiu ir kada liepiu. Sutarta?

Jis kalbėjo taip pasipūtęs vien todėl, kad jų daugiau, – smurtininko pranašumas, – ir aš panūdau nusikvatoti, spjauti jam į veidą.

Tačiau šitą pagundą įveikė skausmo baimė, troškimas likti gyvai ir kuo mažiau nukentėti.

– Gerai, – tariau. – Gerai.

– Gera mergaitė. O dabar užsirūkyk. Nepakenks. Na! – Jis vėl prispaudė cigaretę man prie lūpų. – Dabar trauk.

Aš įkvėpiau labai negiliai, įtraukdama dūmų tik į burną, bet iškart paspringusi užsikosėjau. Grantas žvengė kraipydamas galvą, lyg prajuokintas vaiko išdaigos, ir cigaretę pats įsikando. Atsistojo.

– Išlipk, – liepė. – Laikas judintis.

– Kur mes eisim? – paklausiau ir susirūpinusi atsigręžiau į Reičelę. – O Reičelė? Aš nenoriu jos vienos palikti.

Grantas pasižiūrėjo į mašinos vidų ir, meistriškai suspaudęs cigaretę lūpų kamputyje, prabilo:

– Ką tau sakiau, Keite? Nesiklausai, mergyt. Daryk, ką sakau ir kada sakau, ir viskas bus puiku.

Jis nutilo, suėmė cigaretę dviem pirštais ir pasukiojo žiūrėdamas į raudonai žaižaruojantį galiuką.

Supratau, ką jis darys, nespėjus jam sujudėti. Aš ėmiau klykti, oda virš kelio svilo. Klykiau, o jis spaudė cigaretę man prie kojos. Pati nepajutau, kaip puoliau jį stumti, daužyti, tvatyti.

Sugriebęs mano rankas, jis skaudžiai prispaudė jas prie sėdynės. Buvo daug stipresnis už mane, negalėjau nei atsitraukti, nei ištrūkti, nei rankų pajudinti.

– Nutilk! – iškošė jis taip piktai, kad net aptaškė man veidą seilėmis. – Jokių klausimų. Jokių suknistų klausimų. Tik daryk, po velniais, kas tau, po velniais, liepiama.

Mane apėmė tokia baimė, pyktis ir neapykanta, – aš jo nekenčiau taip, kad mielai būčiau jį užmušus, – jog pamiršau, beveik nebejaučiau, kaip skauda koją. Norėjosi rėkti, šaukti, bet suspaudžiau lūpas tramdydama pasibjaurėjimą, neleisdama išsprūsti žodžiams. „Kaip tu drįsti! – norėjau pasakyti. – Tu kvailas, šlykštus nevykėli! Kaip drįsti! Tu dar pasigailėsi. Dar atsiimsi už tai. Ir jeigu pasitaikys galimybė, jeigu tik nusisuksi, jeigu galėsiu, aš tave užmušiu. Smogsiu tau į galvą akmeniu ir daužysiu, daužysiu, daužysiu tol, kol smegenys virs koše. Tol daužysiu, kol nieko neliks iš tavo kvailo, bailaus snukio, nieko neliks iš tavo skurdaus, pikto ir siauro protelio."

– Kelkis! – staiga suriko jis, aš net pašokau ir gindamasi užsidengiau veidą. – Lipk iš tos velnio mašinos! Nagi!

Aš išsliuogiau iš automobilio.

Šinas su kitais vaikėzais stovėjo netoli. Jie kažką juokdamiesi šnekėjo. Juokas atrodė dirbtinis. Jie aiškiai nervinosi apsimesdami narsuoliais. Trys rūkė; kai pakeldavo ranką užsitraukti, cigaretės nubrėždavo tamsoje spindintį oranžinį lanką.

Kietai suspaudęs ranką, Grantas nutempė mane tolyn. Jau norėjau prieštarauti, kad neketinu palikti Reičelės vienos, klausti, kur jis mane veda, bet cigarete nudeginta oda liudijo, koks jis gali būti žiaurus, ir aš pabijojau jį pykdyti. Ir taip įtūžęs.

Patamsyje ne kartą suklupau, Grantas, piktai bambėdamas, trūktelėdavo už rankos. Labai stengiausi žengti lygiai, bet iš baimės drebančios kojos trukdė išlaikyti pusiausvyrą. Tik vargais negalais susilaikiau negriuvusi kniūbsčia ant žemės ir nepradėjusi rėkti. Kūkčiojau tyliai, skruostais tekėjo ašarų upeliai.

Tada priešais išniro pastatas. Gal kažkoks sandėliukas. Žybtelėjus Granto cigaretei pamačiau gofruotos skardos sienas. Grantas patraukė duris, jos garsiai sugirgždėjo, ir jis įstūmė mane vidun. Trakštelėjo velkė, ir aš likau įkalinta.

Viduje buvo juoda tamsa. Atsidavė drėgme ir pelėsiais, šis kvapas man priminė rūsį senelio name – vietą, kuri mane visada baugino. Išgirdusi Grantą nueinant, parpuoliau ant kelių ir ėmiau dejuoti iš siaubo.

– Dieve, – kuždėjau patamsyje, – prašau, prašau, nepalik manęs čia. Prašau.

Instinktas vertė rėkti. Rėkti, žviegti, belsti į sieną, daužyti ją kumščiais. Protestuoti triukšmingai, iš visų jėgų. Bet žinojau, kad nieko gero tai neduos, niekas manęs neišgirs. Tik dar labiau supykdyčiau Grantą, ir jis vėl ką nors man padarytų. Arba Reičelei. Reikėjo baisybės pastangų, energijos ir savitvardos, kad nustočiau verkusi ir tylėčiau.

Paliečiau delnais žemę – kieta, drėgna ir šalta. Atsiklaupiau keturpėsčia, nukoriau galvą. Įkvėpiau, iškvėpiau, įkvėpiau, iškvėpiau – mėginau nusiraminti. Būtų paprasčiausia be nuovokos klykti ir spiegti, visai nesudėtinga, gal net savotiškai palengvėtų pasidavus beprotiškai isterijai. Tačiau reikėjo išlaikyti blaivią gal-

vą, reikėjo galvoti. Šiaip ar taip, tebesu gyva, Reičelė taip pat gyva, kol kas neįvyko nieko nepataisomo. Ir geriausias, ne – vienintelis ginklas buvo savas protas. Grantas su sėbrais stipresni, bet aš turėjau patikėti, jog esu už juos protingesnė, taigi, jei išliksiu rami, galbūt juos pergudrausiu ir rasiu būdą pabėgti.

Ėmiau ropoti aplink bandydama suvokti, kokio didumo pašiūrė. Norėjau pažiūrėti, ar nerasiu kokio šviečiančio plyšio, kokios vietos, pro kurią galėčiau ištrūkti.

Slinkau pridėjusi delną prie sienos. Šliaužiau iš lėto, nes patamsyje bijojau užlipti ant ko nors aštraus ar susitrenkti galvą. Bet judėdama, veikdama pasijutau geriau. Gera turėti planą, nors ir koks netikęs ar neįtikimas atrodytų.

Iš vidaus pašiūrė man pasirodė didesnė negu iš lauko. Sukdama palei antros sienos kertę kažką užčiuopiau. Minkštą, keisto paviršiaus. Pakraupusi atšlijau ir užspaudžiau burną, kad neriktelėčiau.

Pirmiausia pamaniau, gal čia koks padaras, ir baisiai persigandau, bet nieko nesigirdėjo, jokio alsavimo, jokio krepštelėjimo, taigi nutariau: jeigu tas daiktas kada nors ir buvo gyvas, dabar jau nugaišęs. Bailiai vėl paliečiau jį.

Minkštas, bet šiurkštus. Visai ne padaras, o maišas. Storo audeklo. Kažko pilnas. Ropodama toliau įsitikinau, kad visas pasienis užkrautas tokiais maišais.

Apšliaužiau visą pasienį, bet tarp žemės ir sienos neradau nė mažiausio plyšelio, jokio kelio išsigelbėti. Atsisėdusi bandžiau galvoti ir dairydamasi pamačiau, kad akys pamažu apsipranta su tamsa. Šviesa sklido tik pro plyšius palei durų staktą, tačiau žinojau, kad durys tvirtai užsklęstos, pati girdėjau, kaip Grantas užstūmė kelias velkes.

Bet aš galiu maišus perkelti. Žinojau, maža vilties, bet vis tiek – o gal surasiu kokią landą... Skardą galima įlenkti, man pakaktų visai siauro tarpo, kad galėčiau išsisprausti laukan.

Maišai buvo sunkūs, vos pavelkami, bet baimė ir pyktis teikė jėgų, kurių šiaip jau nebūtų užtekę. Nepaisiau, kad skauda rankas ir nugarą, troškimas pabėgti, išgyventi vertė mane judėti. Toli tų maišų netempiau, tvarkingai kroviau gal per metrą nuo sienos. Baisiai knietėjo kuo greičiau nustumti juos nuo kelio, nugrūsti kur papuola, bet nenorėjau, kad Grantas grįžęs pastebėtų, jog jie judinti.

Ir man buvo atlyginta. Kai pagaliau pradėjau paskutinę eilę, pažemėj pastebėjau sidabrišką ruoželį. Šviesa! Puoliau darbuotis sparčiau, staiga apimta nerimo ir baimės, kurių prieš valandėlę nejutau. Man susuko vidurius. Atsiradus galimybei pabėgti siaubas tik sustiprėjo, supratau, koks pavojus man gresia ir kaip aš bijau. Bet susitvardžiau ir vėl ėmiausi maišų, gaišti nebuvo kada.

Atitraukusi visus maišus tiek, kad galėjau įsisprausti tarp jų ir sienos, atsiklaupusi apžiūrėjau plyšį. Maždaug metro ilgumo skardos apačia buvo užsilenkusi į išorę, atsivėrė apie dešimties centimetrų aukščio properša. Galėčiau išlįsti, jeigu pavyktų skardą dar atlenkti, kad prasispraustų galva ir pečiai.

Atsistojau, pridėjau koją prie skardos ir smarkiai pastūmiau. Nieko. Reikia užgulti visu kūnu. Atsiguliau ant nugaros, galvą atrėmiau į maišus ir kojomis įsispyriau į skardos kraštą. Pastūmiau iš visų jėgų. Skarda atsiknojo. Truputį.

Ir vėl, pagalvojus apie galimybę pabėgti, gerklę sugniaužė isterija. Sutramdžiusi kūkčiojimą krestelėjau galvą, susikaupiau. Vėl įsispyriau į skardą. Stūmiau iki skausmo. Skarda dar labiau užsilenkė į išorę.

Pagaliau landa atrodė pakankamai plati, kad galėčiau pralįsti. Atsiguliau ant pilvo ir pirmiausia prastūmiau šonu galvą – skruostui braukiant žemę, žvirgždas draskė odą. Sunkiau buvo

įmuginti į tarpą pečius, bet vis dėlto, kabindamasi rankomis ir pasispirdama kojomis, juos ištraukiau. Visas kūnas išlindo lengvai: šliaužiau nepaisydama, kad nelygus skardos kraštas per drabužius drasko nugarą, ir štai aš laisva. Atsistojau.

Atsidūrus lauke buvo dar sunkiau suvaldyti isteriją. Taip, aš laisva, bent kol kas, todėl siaubingai bijojau, kad jie vėl manęs nesučiuptų. Akimirką siaubas mane tiesiog paralyžiavo. Bet aš prisiverčiau kvėpuoti, kojoms įsakiau judėti ir priėjusi pašiūrės kampą apsižvalgiau.

Nuo to, ką išvydau, vos nepasileidau prie vaikėzų stumiama noro juos pulti, draskyti, spardyti ir kandžioti, sukaupusi paskutines jėgas kaip nors nuvyti.

Reičelė gulėjo ant žemės šalia automobilio. Pro atviras dureles krentanti šviesa ryškiai apšvietė siaubingą vaizdą. Reičelės kojos buvo išskėstos, uniforminis sijonas užverstas iki pusiaujo. Jai tarp kojų klūpėjo Grantas, nusitraukęs iki kelių džinsus. Jis lingavo pirmyn atgal. Sulig kiekvienu stūmiu Reičelė tyliai sudejuodavo, tačiau gulėjo užsimerkusi, matyt, vis dar apsvaiginta narkotikų. Granto bendrai stypsojo atsišliejęį mašiną ir žiūrėjo.

Tie niekšai prievartavo mano sesutę!

Susilenkusi dvilinka šiaip taip užspaudžiau iš burnos besiveržiantį riksmą. Norėjau lėkti ir juos užmušti, sudraskyti. Bet prisiverčiau stovėti tyliai ir galvoti. Bandydama juos pulti tik blogiau padarysiu, juk niekaip negalėčiau jų įveikti.

Gerkle siūbtelėjo nuožmi neapykanta, aitri, karti. Atsitūpusi sugraibiau akmenuką, sugniaužiau taip smarkiai, kad jis įsirėžė į odą. Bet aš džiaugiausi, kad skauda, kad akmenukas aštrus.

Beviltiškai dairiausi, ar nepamatysiu kokio daikto, bet ko, nežinau, ką tikėjausi rasti, ir staiga tolumoje tarp medžių sužibo šviesa.

Atsigręžiau į Reičelę, ir tą akimirką Šinas pakėlė galvą. Man pasirodė, kad jis žiūri tiesiai į mane. Nežinau, ar tikrai mane matė, niekad nesužinosiu. Ten, kur aš stovėjau, buvo daug tamsiau, todėl gal ir nematė, bet aš nelaukiau, kad tuo įsitikinčiau. Pagauta panikos apsisukau ir nubėgau. Į tą šviesą.

21 skyrius

– Fipa! – Mikas stabteli, ima man už rankos. Filipa eina priekyje, veda mus prie savo automobilio. – Mūsų nereikia parvežti. Mudu su Katrina eisim ko nors pavalgyt.

Filipa sustojusi atsigręžia. Susiraukia.

– Ką? – Ji žiūri į mus, į mudviejų veidus, susikibusias rankas. Tada patenkinta nusijuokia, ir aš apsidžiaugiu, kad ji nesupyko ar neįsižeidė. – Dieve, na ir tempas! Bet aš žinojau, kad judu vienas kitam patiksite. Žinojau.

Ji žengia artyn, apkabina Miką, tada mane. Supratau, jog ji pritaria ir džiaugiasi kartu su manimi. Mane užplūsta švelnumas. Kokia ji kilni, nuoširdi ir atvira. Tikra draugė.

Mes su Miku einam į Apskritąją krantinę ir toliau – molo link. Beveik nesišnekame. Net keista, kad man taip gera eiti dviese su juo, laikyti jo ranką, nors ką tik susipažinom. Mudu taip tinkame vienas kitam. Mūsų rankos lyg sulipusios. Mus jungia kažkokia šviesi, kone magiška jėga. Pažvelgusi jam į akis pajuntu, koks jis savas, pasijuntu saugi. Sakytum būčiau sugrįžusi namo.

Jis nuveda mane į aludę, kur, pasak jo, gera virtuvė. Abu išbadėję ir abu užsisakom po didžiulį patiekalą – kepsnį su bulvy-

tėmis ir salotomis; godžiai šlamščiame išsišiepdami, kai tik virš staliuko susitinka mūsų akys.

– Ko taip raukeisi mane pamatęs? – klausiu. – Maniau, kad manęs nekenti. Maniau, esi pabaisa, tikrai. Nedraugiškas ir nemandagus.

– Todėl, kad pasijutau keistai. Vos tik tave pamačiau. Supratau, jog tarp mūsų kažkas bus. Iš karto pajutau. – Jis nusišypso – pirmą sykį droviai. – Aš nervinausi.

Mes abu nesitveriam laime, džiugiai nustebę, kad taip netikėtai radom vienas kitą, abu susijaudinę dėl to, kas, neabejojom, įvyks vėliau vakare. Jokio klausimo. Jokios dvejonės. Aš nė akimirką neabejoju.

Mes einam į Miko butą. Jis gyvena su tokiu Saimonu, studentu, jo šįvakar nėra namie. Mikas vedasi mane į savo miegamąjį. Jo lova tėra paprastas čiužinys ant grindų, bet antklodė tvarkingai užklota, galvūgaly sudėtos pagalvės. Pasienyje knygų rietuvės, į sieną atremta gitara.

Mes nusispiriame apavą ir atsigulame atsigręžę į kits kitą. Mikas piršto galu paliečia man skruostą, braukia žemyn, paskui per smakrą, kaklą.

– Kokia tu graži, – sako.

Mes bučiuojamės susiglaudę. Taip gražiai, taip natūraliai derame vienas prie kito, kad netrukus judame it vienas kūnas – karštas, minkštas, uždusęs ir nuostabus.

– Katrina, – taria jis, kai baigiame. Alsuojame vienas kito iškvepiamu oru gulėdami veidas į veidą.

– Mikai, – sušnibždu.

– Dievinu tavo vardą. Jis tau nuostabiai tinka. Katrina. Katrina. Katrina ir Mikas.

Jam taip ištarus mano vardą, kartu su savuoju, viskas ūmai

pasikeičia. Niekad nemėgau būti vadinama Katrina – visą šį laiką man stigo Keitės vardo. Stigo Keitės gyvenimo.

Bet aš jau ne Keitė, aš Katrina – ir šiąnakt pirmą kartą nenoriu būti niekuo kitu.

22 skyrius

Tu bėgi, bėgi ir bėgi. Bėgi, kaip dar niekad nesi bėgusi. Klupinėdama, griuvinėdama, skaudžiai parpuldama ant rankų ir kelių, bet atsikėlusi bėgi toliau.

– Prašau, prašau... – kūkčioji. – Padėkit! Prašau, kas nors padėkit!

Tau baisu, kad jie galbūt atsiveja, nenumaldomai artėja. Ausis kurtina tavo pačios karštligiškas kvėpavimas, tačiau vaidenasi, kad girdi už nugaros jų žingsnius, ir pasileidi dar greičiau. Nesigręžioji pažiūrėti, nes per daug baisu, įstengi tik bėgti. Nepaisydama dieglių šonuose, nuovargio, įskaudusių kojų, prisiverti bėgti toliau, nelėtinti tempo, nesigręžioti, nesusmukti ant žemės ir neprapliupti isteriška rauda.

Pribėgusi šviesą įsitikini, kad, kaip ir tikėjaisi, tai namų žiburys. O kai visai prisiartini, pamatai, jog langai atviri nakties vėjeliui, verandoje dega lemputė, kelyje stovi automobilis. Namuose esama žmonių.

Tu nubėgi tuo keliu, įvirsti į verandą ir atsikėlusi puoli prie durų. Daužai jas kumščiais ir daužai. Spardai. Bandai ir šaukti.

Po valandėlės durys atsiveria. Tarpdury stovi moteris, atrodo, supykinta tokio šiurkštaus įsibrovimo. Bet kai nužvelgdama tave pamato akivaizdžią baimę, suvokia, jog tave ištiko bėda, jos

išraiška pasikeičia, veidą užlieja nerimas ir susirūpinimas. Ji žioptelі, stveriasi už širdies, griebia man už rankos.

– Kas yra? – klausia. – Kas atsitiko?

Kol atvyksta policija ir pradeda paiešką, vaikėzai spėja paspruktі. Palikę ją. Pasliką purvyne it kokį gyvulį. Vienas policininkų ramina tave, kad ji, regis, nesikankino, – jos negyvame veide sustingusi ramybė ir giedra. Taigi yra vilties, sako jis, yra vilties, jog ji taip ir nesuvokė, kas jai daroma.

Ji nežinojo, kad tu ją ten palikai. Vieną su jais.

23 skyrius

Alisa jau sėdi prie staliuko kavinės kertėje. Gurkšnoja kavą.

– Labas. – Šypsodamasi atsisėdu priešais ją.

Alisa mane užsipuola:

– Visą savaitgalį bandau prisiskambinti. Kodėl tu nesinešioji telefono? – Ji pyksta, bet negali sugadinti man nuotaikos. Niekas negali, esu per daug laiminga.

– Kas yra? Ko tu norėjai? – draugiškai klausiu nekreipdama dėmesio į jos irzlumą. Nesivarginu jai aiškinti, kas man nutiko, kur buvau. Nesakau nė žodžio apie Miką. Visa tai taip nauja, taip nuostabu, noriu laikyti paslaptyje.

– Aš tik norėjau pasigirti, kad turiu naują draugą.

Ji pasilenkia artyn pakėlusi antakius, aiškiai pamiršusi, jog ką tik širdo. Iškart prisimenu Robį. Kaip jis nusimins...

– Oo... – Paimu valgiaraštį, nieko nematydama spoksau į laminuotą kartoną. – Nejau rimtai?

– Ar rimtai? Dieve, galėtum bent kiek linksmiau paklausti.

Padedu valgiaraštį, žiūriu į ją.

– Nepyk. O kaip Robis? Ar jau žino? Jam bus baisus smūgis. Jis...

– Robis grobis, – pertraukia ji mane. – Aš jam nieko nesu žadėjusi. Tikrai, Katrina. Niekad. Nieko. Iš tiesų labai aiškiai jam parodžiau, kad tarp mūsų nėra nieko rimto. Jis pats išsigalvojo. Na, Robiui teks susitaikyti. Neturės kitos išeities. Aš nesu jo nuosavybė.

– Gal ir nesi. – Suvokiu, kad galų gale tai geriausia išeitis. Iš dalies galiu tik džiaugtis dėl Robio. Jis bus priverstas pažvelgti į tikrovę – Alisa paprasčiausiai jo nemyli. Bus skaudu, bet jam reikia ją pamiršti ir susirasti kitą. Merginą, kuri įvertintų, koks jis nuostabus.

– Ir kas gi jis? – klausiu. – Koks?

– Dieviškas. Nuostabus, gražus, seksualus. Jaučiuosi kaip danguje. Galvoju apie jį kiekvieną minutę.

Nusišypsau, nes suprantu jos jausmą.

– Kuo vardu?

Bet Alisa neatsako, pakelia prie lūpų puodelį, žiūri į mane per jo kraštą.

– Gerokai vyresnis už mane.

– Vyresnis?

– Taip, daug vyresnis.

– Kiekgi vyresnis?

– Atspėk. Atspėk, kiek jam metų.

– Trisdešimt penkeri?

– Ne. Vyresnis.

– Keturiasdešimt?

– Vyresnis.

– Keturiasdešimt penkeri?

– Vyresnis.

Žiūriu į ją.

– Tu juokauji?

– Nė kiek. Nagi, jau beveik atspėjai.

– Penkiasdešimt?

– Keturiasdešimt aštuoneri.

– Siaubas, Alisa. Toks didžiulis skirtumas. Argi jam netrukdo, kad tau tik aštuoniolika?

– Gal jis mano, kad man dvidešimt septyneri, – nusišypso Alisa.

– Tu jam meluoji?

– Truputį iškreipiu tiesą.

– Beveik trisdešimčia metų vyresnis už tave. Senas. Ir tau ne keista?

– Ne. Ne, nė trupučio. Tu nustebsi, bet jis toks šaunus, Katrina, toks supratingas. Turbūt visą laiką ieškojau vyresnio vyriškio, su tokiu daug geriau. Jis kur kas brandesnis, kur kas laisvesnio mąstymo, labiau savimi pasitikintis ir savarankiškas. Ir nesekioja iš paskos kaip leipstantis iš meilės šunytis – tikras palengvėjimas. – Ji nusijuokia. – Be to, toks geras lovoje, toks patyręs. Velniškai, neįtikėtinai išradingas.

Stengiuosi suvokti, kas parašyta valgiaraštyje. Netgi nesu išalkusi, – naujos meilės jaudulys atėmė visą apetitą, – bet nenoriu, kad Alisa pajustų mano nepritarimą, mano pasmerkimą. Pastaruoju metu būdama su ja jaučiuosi lyg jos vyresnioji sesuo, priekabi ir viskuo nepatenkinta vyresnioji sesuo, kokia neteko būti Reičelei.

Net nežinau, kodėl mane erzina naujasis Alisos romanas. Juk jie abu vis dėlto suaugę žmonės, jeigu niekam nėra skriaudos, metų skirtumas iš tiesų nesvarbus. Tačiau visa, kas susiję su Alisa, niekad nebūna paprasta, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio.

– Tikiuosi, nevedęs? – klausiu nepajėgdama nuslėpti įtarumo.

– Ne. – Alisa kyšteli liežuvį. – Nevedęs. O tu ragana.

– Gerai, atsiprašau. Nevedęs, ir tvarka. – Nusišypsau. – Tai kas jam yra? Kaip jis sulaukė tokių metų ir liko nevedęs?

– Buvo vedęs. Žmona mirusi.

– Vaje! Tikrai? Kaip baisu.

– Turbūt. – Alisa gūžteli. – Bet ne man.

Prieina padavėja, užsisakau kavos ir sumuštinį. Alisa paprašo dar kavos.

– Nevalgysi? – klausiu.

– Ne, neturiu apetito. – Ji spusteli man ranką. – Katrina, aš turbūt įsimylėjau. Niekad šitaip nesijaučiau. Niekada. Negaliu valgyti. Negaliu miegoti. Adrenalino perteklius. Neįsivaizduoju, kaip tokia galiu išlaikyti tuos nelemtus egzaminus. Beveik neįstengiu paskaityt žurnalo, ką jau kalbėt apie Šekspyrą. Nieko daugiau neveikiu, tik laukiu jo skambučio. Toks jausmas, kad, kai nebūnu su juo, esu tik pusiau gyva, kažkokia keista pusinė būsena. Žinai, tikiu, kad jis gal ir bus tikroji mano gyvenimo meilė.

Ir nors pati kone tą patį galiu pasakyti apie Miką, nė trupučio netraukia pasipasakoti Alisai apie visus·tuos dieviškus naujus jausmus, tvinksinčius gyslose, ar prisipažinti, kaip viskas pasikeitė nuo paskutinio mudviejų susitikimo. Apstulbstu suvokusi, kad noriu viską nutylėti, nuslėpti nuo jos. Kad priklausytų tik man.

Šypsodama klausausi, o ji man pasakoja, kur juodu susipažinę, kaip tapę pora. Bet aš jai nieko nepasakoju apie Miką. Ničnieko.

24 skyrius

Manęs laukia dešimt savarankiško rengimosi egzaminams dienų, tada dešimt dienų pačių egzaminų, o tada visiems laikams atsisveikinsiu su vidurine mokykla, ir tos dvidešimt dienų prailgsta kaip jokios kitos per visą gyvenimą. Slegia ne egzaminų baimė ir netgi ne patys egzaminai, o priverstinis išsiskyrimas su Miku. Kai būname kartu, nė kiek negaliu susikaupti ir mokytis, todėl abu nutariame, kad geriausia nesusitikinėti. Dvidešimt dienų. Tuo laiku atrodo protinga. Netgi lengva. Bet, pasirodo, nematyti jo daug sunkiau, negu tikėjausi, ir aš jo pasiilgstu iki skausmo.

Patogiai įsitaisau namie prie rašomojo stalo, apsikraunu vadovėliais ir sąsiuviniais. Vivjena darbe pasiėmė ilgas atostogas ir, pasibaigus mano egzaminams, mėnesį keliaus po Europą. Bet kol kas ji namuose – pasiliko, kol išlaikysiu egzaminus. „Noriu tau padėti, – sako ji. – Kad būtų lengviau. Prisimenu, kas tai per daiktas. Kokia įtampa, koks nuovargis.“ Myliu ją už tai. Ji gamina man gardžius, sveikus valgius, užsikrovė visą namų tvarkymą, kad tik galėčiau per dieną netrukdoma mokytis. Atsitraukusi nuo knygų penktą valandą einu pasivaikščioti, kad prablaivėtų galva, tada vakarieniauju ir grįžusi kelias valandas vėl mokausi.

Paprastai po devintos jau esu tiek nusikalusi, smegenys tokios išsunktos, kad nusimaudžiusi po dušu užsivelku pižamą, šoku į lovą ir skambinu Mikui mobiliuku. Prieš skambindama visada truputį nervinuosi: bijau, kad jam nesutrukdyčiau, kad jis gali atsiliepti suirzęs ar pyktelėjęs, ar dėl kokios nors priežasties ne per daug patenkintas mano skambučiu. Bet kas kartą jis kone iškart atsiliepia tardamas mano vardą: „Katrina!“ – su palengvėjimu, džiugiai, lyg būtų laukęs mano balso taip pat nekantriai kaip aš jo.

Kas vakarą jis mane klausia, ką mokausi, kaip jaučiuosi, ar pasirengusi egzaminams. Pasakoja apie savo dieną, kaip sekėsi repeticija. Jeigu tą vakarą jo laukia pasirodymas, esti šiek tiek susirūpinęs ir išsiblaškęs, todėl labiausiai patinka su juo kalbėtis, kai jis irgi niekur neina, guli, tada mes prašnekam po valandą ar ilgiau. Kalbamės, kol abu suima miegas, ir prieš užsimerkdama dar išgirstu jo švelnų „labanakt".

Paskutinio, senovės istorijos egzamino dieną išėjusi iš salės randu jį laukiant. Šito nesitikėjau ir eidama prie jo užraustu. Su mokykline uniforma jaučiuosi kvailai, negraži ir vaikiška, mane degina kitų mokinių žvilgsniai. Bet Mikas šypsodamas stveria man už rankos, prisitraukia ir apkabina. Jo glėbyje staiga pasidaro nesvarbu, kas ką mano. Ir pačiai nusispjaut, kaip aš atrodau. Jis mane myli, ir daugiau nieko nereikia.

Einam tiesiai į Miko butą, jo miegamąjį. Apkabinęs jis mane bučiuoja, ir aš viską pamirštu. Manęs nebėr.

Po kelių valandų, kai sutemus pabundu iš gilaus, saldaus miego, Mikas atneša sumuštinį, arbatos ir žiūri, kaip valgau. Išalkusi viską greitai sušlamščiu, tada Mikas atsigula greta, ir mudu vėl mylimės. Baigę gulime veidas į veidą. Aš apsiverkiu.

– Kas yra? – susiraukęs ir pasiremdamas alkūne klausia Mikas. – Kas blogai?

– Per daug gera. Nepakeliamai. Aš per daug laiminga. Net baisu.

Jis juokiasi ir vėl mane bučiuoja.

– Nebūk kvailutė. Tau niekas neuždraudė būti laimingai, Katrina.

– Tikrai? Nežinau, kai kada man atrodo...

– Ne. – Papurtęs galvą, jis vėl ima mane bučiuoti, kad negalėčiau kalbėti. Ir neramiu, kone išgąstingu balsu kalba: – Šššš... Nieko nesakyk. Užtrauksi nelaimę. Tu laiminga. Aš laimingas. Tai

joks stebuklas, Katrina, visą laiką yra laimingų žmonių. Normalu. Gera. Negalvok apie blogus dalykus. Neprisimink jų.

– Gerai, – tariu. – Gerai. – Matydama Miko prietaringumą, akivaizdžią jo baimę, nieko nesakau apie savo nuogąstavimus ir apsimetu tikinti, kad esu verta laimės kaip ir kiti žmonės.

Tą vakarą grįžtu namo, nes rytą Vivjena išskrenda į Europą, o aš noriu papusryčiauti kartu su ja, atsisveikinti.

– Ar vakar buvo smagu? – klausia ji, šveisdama mano iškeptą kiaušinienę.

– Taip, fantastiška. – Matyt, mano balse prasiveržia neįprastas susijaudinimas ar laimė, nes ji klausiamai kilsteli antakius ir įbeda į mane akis.

– Netgi taip?

– Aha. – Sėdžiu nudūrusi akis į lėkštę, vildamasi, kad skruostai nelabai raudoni, nors dega. – Tiesiog baisiai gera baigti mokyklą. Tapti laisvai.

Apie Miką jai nepasakoju. Negaliu. Bijau, kad per anksti išplepėdama galiu viską sugadinti, neliks jokio paslaptingumo. Ir nors neabejoju ją niekad neišduosiant paslapties, nesu nusiteikusi, kad sužinotų tėvai.

– Pastaruoju metu atrodai daug laimingesnė, – taria ji, apkabindama mane atsisveikinti. – Daug laimingesnė.

– Žinau. Taip ir yra.

Tą vakarą Mikui pasirodymas. Jo grupė viename bare netoliese gros nuo dešimtos iki pirmos nakties. Dieną praleidžiame pas jį, aštuntą jis išeina į darbą. Likusi viena palendu po dušu ir apsirengusi laukiu Filipos. Ji ateina pusę devynių su Dene, savo drauge iš universiteto. Egzaminų baigimo proga jos atnešа man puokštę gėlių.

– Šaunuolė, – sako Filipa, bučiuodama mane. – Atlaikei dvylika metų katorgos.

– Viskas, jokios mokyklos, – džiūgauju aš. – Net sunku patikėti.

– Ir kaip, tavo manymu, pasisekė išlaikyti? – klausia Denė.

– Turbūt gerai, – gūžteliu šypsodamasi. – Džiaugiuosi, kad viskas baigėsi.

– Ir Mikas garantuotai džiaugiasi. – Filipa juokdamasi kumšteli man alkūne. – Jis tavęs nežmoniškai pasiilgo, Katrina. Kankinosi kaip nežinia kas.

Nors Mikas man jau sakė, kaip manęs pasiilgo, po tokių Filipos žodžių jo jausmas atrodo dar tikresnis, brangesnis. Šypsodamasi slepiu šią žinią giliai širdyje tarsi didžiausią lobį.

Kai ateiname, grupė jau groja. Sėdžiu prie to paties staliuko kaip andai, pasiėmusi šalto limonado, ir begėdiškai akimis ryju Miką. Jis groja susikaupęs, rimtu ir uždaru veidu kaip ir tada, kai pamačiau jį pirmą kartą. Denė su Filipa kalbasi, šnekina ir mane, bet aš jų nesiklausau, laukiu, kad mane pastebėtų Mikas. Denė su Filipa juokiasi. Filipa spusteli man kelį – laiminga dėl manęs, laiminga dėl brolio.

Pagaliau jis grįžteli į mus. Išvydęs mane nusišypso savo plačia, visą veidą nušviečiančia šypsena, o man širdis ima daužytis iš dėkingos meilės. Norisi pulti ant scenos, karštai apkabinti jį ir išbučiuoti. Vis dėlto man pakanka žiūrėti, kaip jis groja, žinoti, kad galvoja apie mane, kad jo veidas taip nušvito pamačius mane ir kad baigęs pasirodymą jis prieis.

Grupei grojant paskutinę pirmosios dalies dainą, Mikas nenuleidžia nuo manęs akių, o muzikai pasibaigus atlekia prie mūsų staliuko. Pasisveikinęs su Filipa ir Dene stveria man už rankos ir nutempia prie scenos. Nusiveda į užkulisius, kur tamsu.

Jis prispaudžia mane prie sienos, prisiglaudžia, sukiša pirštus į mano garbanas.

– Atėjai, – tarsteli.

– Taip, – kušteliu dusinama meilės, geismo ir neapsakomo džiaugsmo.

– Aš tavęs pasiilgau.

Jo balse girdžiu tą patį – beprotišką laimę.

– Taip. – Daugiau nėra ko sakyti, tik „taip". Taip.

Jo burna priglunda prie manęs, liežuvis ieško, jo lūpos švelnios, toks savas kvapas gaivus ir saldus. Pajuntu jo geismą ir pati geidžiu, spaudžiuosi prie jo norėdama parodyti, kad jaučiu tą patį. Bet neskubinu šito vakaro. Gardžiuosiuos kiekviena akimirka, džiaugsiuos laukimu, žinojimu, kad vėliau būsime kartu. Kad bus dar geriau.

Staiga iš muzikos automato nuskamba pažįstama daina.

– Jos mėgdavo klausytis Reičelė. – Juokdamasi atsitraukiu ir linguoju melodijos ritmu. Daina uždeganti, linksma, neįmanoma jai nepaklusti. – Ji ją dievino. Visad šokdavo pagal ją.

Mikas paima man už rankos.

– Tai pašokime.

Mes grįžtame į sceną ir stryktelim žemyn, į šokių aikštelę, jau pilną žmonių. Šokame tvirtai susikabinę rankomis, čia suartėdami, čia atsitraukdami nuo vienas kito. Kartkartėmis mūsų lūpos susitinka, sūrios nuo prakaito ir saldžios, kūnai susiglaudžia. Mes pasileidžiame, Mikas mane suka už rankos, kol man apsvaigsta galva ir aš kvatodama griūnu jam į glėbį. Šokame dainą po dainos, sukaitę, prakaituoti, limpančiais delnais. Bet mums nė motais ir vis negana. Ir nesiliaujame šypsotis.

Muzika tokia garsi, kad negirdžiu, kai skimbteli mobiliukas, tik pajuntu prie klubo vibruojant. Žinutė balso pašte. Nutariu

nežiūrėti, išklausysiu vėliau, bet po penkių minučių vėl skamba. Išsiimu iš kišenės telefoną, parodau Mikui. Jis mane pabučiuoja. Einu į tualetą išklausyti žinutės.

Alisa.

„Katrina, paskambink. – Balsas toks, lyg ji verktų. – Kur tu esi? Niekur tavęs nebegaliu rasti. Prašau, paskambink. Prašau. Būtinai turiu tave pamatyti."

Skambinu jai.

– Katrina! Ačiū Dievui, – atsiliepia ji.

– Kas yra? Viskas gerai?

– Ne. Nieko gero.

– Kas atsitiko?

– Man nuobodu. Neturiu ko veikti. Mano draugas užsiėmęs, šį vakarą negali su manim susitikti.

Aš atsidūstu. Tik Alisai nuobodulys – vos ne pasaulio pabaiga. Ir nors nė trupučio nenoriu palikti Miko, klausiu:

– Nori, ateisiu pas tave? Atnešiu šokolado.

– Pati nežinau, ko noriu, – burbteli ji. – Kur tu esi? Girdžiu lyg ir kokį aidą.

– Aš mieste. „Viljamo" viešbučio bare. Dabar tualete. Muzika tokia garsi, kad nieko negirdėti.

– Aa... – Ji patyli. – Su kuo tu ten?

– Su Filipa. Ir mergina, vardu Denė. Ir su Filipos broliu. – Miko vardo nesakau. – Bet aš galiu išeiti. Užsuksiu pas tave. Atnešiu ko nors nuotaikai pataisyti.

– Ne. Nereikia. Nenoriu gadinti tau vakaro. Aš pati ateisiu.

– Tačiau čia toks triukšmas. – Tai sakydama suvokiu, kaip nenoriu, kad ji čia ateitų. Noriu Filipą ir Miką, savo naująją draugystę, savo naująją meilę, laikyti atokiau nuo Alisos. Bijau, kad ji visko nesugriautų, kaip nors nesuterštų. – Neįmanoma kalbėtis.

– Nesvarbu, – sako ji. – Aš nenoriu kalbėtis. Noriu linksmintis.

Grįžtu į barą ir atsisėdu prie Filipos su Dene. Grupė vėl scenoje; Mikas mirkteli man iš už savo būgnų. Filipa su Dene trepsi klausydamosi muzikos ir šypsosi man. Aš irgi nusišypsau joms, bet nuotaika pasikeitė – išnyko lengvas pakilumas. Pagalvojus, jog ateis Alisa, suima nuovargis ir kažkoks nerimas.

Alisa apsivilkusi trumpiausia suknele, kokią esu regėjusi. Ji išsiuvinėta blizgučiais ir vos dengia kelnaites. Apsiavusi auliniais iki kelių. Atrodo fantastiškai: seksuali, pritrenkianti, jai einant prie staliuko vyrai gręžiojasi.

Ji atsisėda greta manęs. Filipos su Dene tarsi nemato, pasisuka taip, kad būtų veidu į mane.

– Labas, – taria prisikišdama, kad girdėčiau. Išsidažiusi, lūpos blizga, gražuolė. – Tikra skylė, tiesa? Einam kur nors kitur. Tik mudvi.

Man nespėjus atsakyti, Filipa persilenkia per staliuką ir kumšteli Alisai.

– Ar nepasisveikinsi? – šaukia bandydama perrėkti muziką.

– Labas, Filipa.

– Čia Denė, – pristato draugę Filipa.

– Labas! – surinka Denė. – Nuostabi suknelė. Atrodai super. O jau batai! Kur tu visa tai gauni?

Denės komplimentai Alisai aiškiai patinka, ir jos laikysena visiškai pasikeičia. Ji su šypsena atsisuka į Denę. Abi įsišneka apie drabužius, Alisa akivaizdžiai pamiršta savo ketinimą eiti iš čia. Prisitraukia kėdę prie Denės, ir abi, sukišusios galvas, ima gyvai kalbėtis. Filipa pasižiūri į mane.

Visą tą programos dalį Alisa su Dene praplepa. Mudvi su Filipa klausomės muzikos tylėdamos, tik retkarčiais susižvelgiame, šyptelime viena kitai. Filipos šypsenoje seseriškas pasididžiavimas.

Prasidėjus pertraukai, Mikas vėl atlekia prie staliuko. Atsistojęs už nugaros pabučiuoja man į kaklą.

– Noriu atsinešti gėrimo, – sako jis. – Einam kartu.

Jis ima man už rankos, aš atsistoju, stumteliu kėdę. Pastebiu, kad Alisa smalsiai pakelia galvą. Nustojusi kalbėtis žiūri išplėstom akim, bet aš nusisuku.

Kai grįžtame, Alisa atsilošusi kėdėje, rankas susidėjusi ant krūtinės. Šypsosi.

– Vadinasi, tu su Miku? – Ji priekaištingai žiūri į mane. – Filipa maloniai man paaiškino.

Stengiuosi elgtis kuo laisviau, nors žinau Alisą supratus, jog aš nuo jos nuslėpiau šitą naujieną; manau, kad ji įskaudinta, supykusi ar įsižeidusi, o gal viskas kartu. Jaučiu, kaip kaista skruostai.

– Alisa, čia Mikas, – tariu. – Mikai, čia Alisa.

– Labas, – šypsodamas pasisveikina Mikas.

– Tu būgnininkas? – klausia Alisa.

– Aha.

– Labai mėgstu būgnus, tiesiog dievinu. Bet nieko negaliu pasakyti apie tavo grojimą. Iki tol tavęs čia net nepastebėdavau. Atleisk. Bet man niekas nesakė, kad esi pažįstamas su Katrina. Netgi nežinojau, kad Filipos brolis.

Mikas nieko jai nesako, žiūri į mane aiškiai nesusigaudydamas, kas ši keista mergaitė ir kodėl ji atrodo nusiteikusi gan priešiškai. Jis paima bokalą ir trūkteli didelį gurkšnį. Atsistoja, pakelia mane už rankos. Nusiveda į šokių aikštelę.

Prisitraukęs įsikniaubia man į kaklą. Mes siūbuojame į šonus susiliejęs su muzikos ritmu. Traukiu jo kvapą, ir šis, kartu su jo kūno artumu, su muzikos garsais, užvaldo visus mano pojūčius.

Šokame, kol Mikui reikia eiti į sceną groti paskutinėje programos dalyje. Grįžusi prie staliuko Alisą randu persėdusią. Su

dviem vyriškiais ji įsitaisiusi už mūsų. Energingai gestikuliuodama kažką kalba. Abu vyriškiai atrodo sužavėti, pakerėti; palinkę į ją gaudo kiekvieną žodį varžydamiesi dėl jos dėmesio. Nuostabu, kaip lengvai ji pamiršo savąjį draugą, tikrąją meilę, bet jaučiuosi per daug laiminga, kad ją smerkčiau, ir šiuo metu Alisos nepastovumas, energija tiktai kelia šypseną. Bandau sugauti jos žvilgsnį, bet ji nežiūri į mūsų staliuką, manęs nepastebi – taip užsiėmusi savo naujuoju laimikiu.

Barui užsidarius patraukiame į taksi stotelę. Priekyje žygiuoja Alisa, įsikibusi į abu vyriškius. Garsiai, linksmai juokiasi. Atsisuka į mane.

– Aš važiuosiu su Saimonu ir Feliksu, – praneša ji man prodainiu, garsiai, kad visi aplinkui girdėtų.

– Gerai, – juokiuosi aš.

Paskui visi laukiame eilutėje atsigręžę į gatvę.

– Ūūūū, žiūrėkit, kankano linija! – šaukia Alisa. Vienas kitas žmogus eilėje nusijuokia. Kažkas pavargusiu balsu burbteli:

– Nutilk tu pagaliau...

Staiga ji pradeda mėtyti aukštyn kojas, dainuodama kankano melodiją. Vyriškiai iš šonų ją prilaiko, o ji mėto kojas vis aukščiau, vis labiau atidengdama dailias šlaunis ir kelnaites.

– Nana, nananana, nana, nananana, nana... – traukia ji, gardžiuodamasi dėmesiu, nepaisydama, kad kai kurie žmonės, laukiantys eilėje, varsto ją irzliais ir smerkiamais žvilgsniais.

Atvažiavus taksi, į jį sulipa Alisa su savo naujaisiais draugužiais.

– Atia atia visiems! – sušunka ji iš nuvažiuojančio automobilio. – Neliūdėkit! Atiaa!

– Kas čia tokia? – su šypsena klausia Mikas, kraipydamas galvą.

– Mano draugė, – atsakau. Ir nesuprantu, kodėl jaučiuosi, lyg meluočiau.

25 skyrius

– Mamyte, buvo taip smagu. Taip smagu. – Sara žiūri į mane. Žandukai ir nosytė raudoni nuo šalčio, bet akys spindi. – Ar galima dar kartą? Be tavęs?

– Žinoma, – atsakau. Viena ranka tempdama rogutes, ji pamažu kopia į kalną. Kalnas nelabai status, bet gan aukštas, lekiant žemyn yra kur įsibėgėti. Kai pirmą sykį leidomės, Sara spiegė visą kelią, pamaniau, gal jai baisu, bet paaiškėjo, kad spiegė iš laimės.

Buvau pamiršusi, kokia sunki ir nepaslanki jaučiuosi apsivilkusi žiemiškai. Šaltis man nelabai patinka, niekada jo pernelyg nemėgau. Man labiau prie širdies vasaros lengvumas, jo įkvėptas laisvės jausmas ir gyvenimo džiaugsmas. Žiema kelia niūrias mintis, primena apie mirtį.

Bet nenoriu, kad Saros gyvenimas priklausytų nuo to, ką aš veikiu ir ko nemėgstu. Noriu, kad ji pati susidarytų nuomonę apie viską, pati rinktųsi, – ir jos įkarštis padeda man šiek tiek pajusti šio ledinio, šalto pasaulio magiją ir grožį.

Ketvirtą ar penktą kartą čiuožiant pakalnėn, kai šaltis man jau pradeda žnaibyti veidą, kai pradedu manyti, ar nevertėtų Saros sugundyti karštu šokoladu ir įtikinti, kad reikia padaryti pertrauką, pasėdėti šilumoje, aš pamatau jį.

Robį.

Jis stovi slidžių trasos apačioje. Apsivilkęs ryškiai mėlyna slidinėjimo instruktoriaus striuke, keletui žmonių rodo, kaip stabdyti slides. Atrodo nepasikeitęs. Toks pat jaunas, toks pat gražus. Juokiasi atlošęs galvą – iki skausmo pažįstamas vaizdas.

Jis stovi taip arti, jog matau, kaip jam juokiantis iš burnos virsta garas. Matau baltutėlius dantis ir išsišovusias rankų gyslas.

Alisai žuvus aš su juo nesusisiekiau. Jis tebegyveno užsienyje, nežinau, buvo parvykęs į Alisos laidotuves ar ne. Pats irgi nebandė manęs ieškoti. Visada maniau, kad jis jaučia tą patį, kad būtų pernelyg skaudu susitikti. Nemalonus priminimas apie praeitį.

Aš taip apstulbstu jį pamačiusi, jog tiktai sėdžiu sniege nuleidusi akis ir bandau kaip nors atgauti dvasios pusiausvyrą. O širdis daužosi... Nežinau, gal jam sušukti, pamojuoti, kad atsigręžtų. Topteli mintis sprukti iš čia, apsimesti jo nepastebėjus, nelįsti prie jo. Juk jis atrodo laimingas.

Nutariu toliau viską daryti, kaip buvau suplanavusi, nesistengiant pakliūti jam į akis. Galimas daiktas, vėl jį kur nors pamatysiu ir, jeigu jis mane atpažins, leisiu pačiam pasirinkti, sveikintis su manim ar ne, – tegul tai bus jo paties sprendimas.

Atsistojusi pašaukiu Sarą. Ji mane įkalbina dar sykį kartu nuvažiuoti rogutėmis. Veduosi ją už rankutės į kalną, bet matau, kad bėgti per vėlu. Robis mane pastebėjo. Stovi nustėręs, žiūri negalėdamas patikėti, visai kaip prieš valandėlę aš.

26 skyrius

– Neik. – Jis patraukia man už rankos, ir aš klesteliu šalia jo ant čiužinio, pasilenkusi bučiuoju lūpas, neskustą žandą, kaklą.

– Reikia, – sakau. – Robio gimtadienis. Pažadėjau jam vakarienę. Be to, reikia užeiti pas Vivjeną, apsitvarkyti. Butas klaikiai suverstas. Negaliu taip palikti. Mane užmuš.

– Bet ji juk Europoje, ar ne? Kaipgi sužinos?

– Niekaip. Bet aš žinau, ir to gana.

– O ką man veikti? – Jis juokingai papučia lūpas. – Be tavęs.

– Miegok, – nusijuokiu. – Tau reikia išsimiegoti. – Naktį mažai miegojom, o Mikui vėlai vakare vėl pasirodymas.

– Bet aš negaliu miegoti be tavęs.

– Dar ir kaip gali. Juk pirma miegodavai be manęs. Kone visą gyvenimą.

– Tikrai? Neprisimenu. Tačiau tai buvo, kai dar nesuvokiau skirtumo. Kai gyvenimas neturėjo prasmės.

Jis mane trūkteli, aš griūnu ant jo, mudu skiria tik plona antklodė.

– Mikai, – juokiuosi, – būk geras. Nežinai, kaip man sunku išeiti. O tu elgiesi taip, kad išvis neįmanoma. Susitiksime vėliau, per pasirodymą. Po vakarienės. Aš ten ilgai neužtruksiu.

– Pažadi?

– Pažadu.

– Tada gerai.

– Na, ir puiku.

Bet kai pasilenkiu jo pabučiuoti, jis mane apglėbia ir suspaudžia taip, jog negaliu pajudėti.

– Žinok, aš tiesą sakiau. Neįsivaizduoju, ką veikiau be tavęs. Neprisimenu, kas man patiko, ko laukdavau. Šiaip ar taip, visa tai jau praeitis. Dabar man esi tik tu. Beprotiška, netgi kvaila taip elgtis. Bet jokiai mergaitei nesu šito jautęs. Nė iš tolo.

Išgirdus, kad visi mano patrakę jausmai susilaukė atsako, širdį užlieja džiaugsmingas jaudulys. Įsikniaubiu jam į krūtinę norėdama paslėpti ūmiai ištryškusias ašaras.

– Ir aš galiu tą patį pasakyti. Ir aš.

Pargrįžusi namo imuosi kuopti butą. Plušu sparčiai, valau kambarį po kambario – tvarkau daiktus, valau dulkes, siurbiu. Užtrunku kelias valandas; kai baigusi pasižiūriu žinučių, randu

Vivjenos SMS, pranešančią, kad ji labai smagiai leidžia laiką Romoje. Dar yra žinutė nuo mamos, tik pasisveikinimas, ir nuo Robio – klausia, ar nepraėjo noras su juo vakarieniauti.

Pirmiausia paskambinu tėvams. Labai trumpai su jais kalbėjausi po paskutinio egzamino ir, nors jie mane jau pasveikino, žinau, kad norės smulkiau išgirsti, ilgiau pasišnekėti. Paplepu su mama, tada kalbuosi su tėčiu, mano egzaminų ataskaita trunka beveik valandą. Jie klausia, kada artimiausiu laiku galėsiu pas juos pasisvečiuoti, ir aš atsakau, kad jau tuoj. Apie Miką neužsimenu.

Baigusi šnekėtis su tėvais skambinu Robiui į mobiliuką.

– Tikrai eisim į restoraną, – sakau, vos jis atsiliepia. – Nepamiršk, jog tai gimtadienio dovana tau.

– Gerai jau, – juokiasi jis. – Šaunu. Tačiau tikriausiai būsime tik dviese. Su Alisa nepavyko pasikalbėti.

– Tada priklausysi man vienai. Pasisekė.

Nieko nesakau, bet džiaugiuosi, kad jos nebus. Negaliu žiūrėt į Robį ir Alisą, kai jie drauge, nes žinau, kad ji matosi su kažkuo kitu. Aš jausčiausi jos apgavystės bendrininke – žiauria ir nesąžininga, o viskas atrodytų kaip baisus Robio pažeminimas. Dar nesu nutarusi, ar noriu jam papasakot apie Alisą. Tik žinau, kad to nedarysiu šiandien. Per jo gimtadienį.

– Šeštadienio vakarą tėtis man rengia vakarėlį. Ar galėsi ateiti? Su Miku?

– Žinoma. Bet mes galbūt pavėluosim. Mikui pasirodymas. Bet būtų labai smagu. Susipažintumėt.

– Negaliu sulaukti, – sako jis, bet balsas nelabai linksmas. Veikiau prislėgtas, liūdnas. Manau, kalta Alisa, ir vėl galvoju, kaip būtų gerai, kad jis ją pamirštų, pasistengtų susipažinti su kokia kita mergina.

Mudu susitariame susitikti restorane septintą, ir aš baigiu pokalbį. Išsirenku aprangą – džinsai, auliniai, raudona palaidinė – ir prisileidžiu karštą vonią. Ilgai mirkstu vandenyje. Užsimerkusi galvoju apie Miką: kokia laimė, kad abu vienodai mylime, kokia laimė, kad nė vienas nesam panašus į Alisą.

Kai įeinu į restoraną, Robį jau randu sėdintį kabinoje su beveik tuščiu bokalu. Įnikęs į valgiaraštį net krūpteli man atsisėdus priešais.

– Labas, – sakau. – Anksti prisistatei?

– Aha, – šypsosi jis. – Išalkau, nebegalėjau laukti.

Trumpai šnektelime, ką nuveikę, aš pasakoju apie Miką, draugystę su Filipa ir kokia esu laiminga, jis juokiasi, atrodo, tikrai džiaugiasi dėl manęs ir sako, kad aš verta visos tos laimės. Robis ramus, linksmas, pamanau, galgi ta istorija su Alisa baigsis laimingai, gal ir gerai, kad ji pradėjo naują romaną. Viliuosi, jog jis pagaliau praregės.

Robis užsako patiekalus; juos atnešus pamatom, kokios milžiniškos porcijos. Bandome jas įveikti, valgom prisiversdami, nors jau sotūs, ir paikai krizenam, kai Robis išpučia žandus.

– Juokinga, – taria jis, purtydamas galvą, nes lėkštės dar liko pilnos valgio. – Užtektų dešimčiai žmonių.

– Žinau. – Pirštais paimu vištienos gabalėlį ir įsidedu į burną. – Oi Robi... Jau tiek prisikimšau, bet negaliu susilaikyti. Verčiau tegul nusineša, kol nesprogau. Mažiausiai valandą turbūt nepajėgsiu judintis. O gal galime per naktį čia sėdėti?

Žiūriu į Robį laukdama, kad nusijuoktų ir pats ką nors paiko suskeltų, bet jis žiūri tolyn, į kažką už manęs – akyse nelikę nė lašo linksmumo, veidas sustingęs, suglumęs ir išsigandęs.

Grįžtelėjusi pasižiūriu, bet visi veidai prie staliukų nepažįstami. Atsisuku į jį.

– Kas yra? – Pasilenkiu prie jo, uždedu delną jam ant rankos. – Robi? Kas atsitiko?

Tačiau jis manęs tarsi nemato. Ištraukęs ranką atsistoja. Nerangiai stumteli kėdę, užsiremia ant staliuko lyg kaupdamas jėgas ir pasuka ten, kur ką tik buvo įbedęs akis.

– Robi! Kur tu eini? Robi! – Atsistojusi seku iš paskos jausdamasi kvailai pilname žmonių restorane. Nesuprantu, kas darosi, – toks įspūdis, lyg Robis staiga manęs nebegirdi ir nebemato; baisu, kad jo nebūtų ištikęs koks priepuolis, koks nors psichikos kolapsas.

Bet jis sustoja prie baro, šalia kažkokio sėdinčio vyriškio. Tasai nusišypso maloniai nustebintas ir draugiškai atkiša ranką. Robio veidas lieka šaltas, kūnas įsitempęs, laikysena keistai atšiauri.

– Kokį velnią čia darai? – piktai klausia Robis. – Nori man pakiaulinti? Ką čia su ja veikiat? Kur ji? Kur ji nuėjo?

Vyriškis išpučia akis, atšlyja purtydamas galvą.

– Kas kur nuėjo, Robsai? Kas tau yra? Kas negerai? Apie ką tu kalbi?

– Tėti, aš ką tik judu mačiau kartu! – šaukia Robis. Įsižiūriu į tą žmogų – ir atpažįstu akis, žandikaulio liniją. Robio tėvas. – Jūs bučiavotės! Ką tik ją mačiau. Su tavim. Mačiau jus, po perkūnais!

– Robi... – Uždedu delną jam ant rankos, bandau raminti. – Ką tu šneki?..

Bet jis numeta mano ranką, prisikiša prie tėvo.

– Aš tave mačiau su ja. Mačiau.

Nors jis nebešaukia, balsas piktas, o pats iš širdgėlos ir susijaudinimo dreba ir vos neverkia.

Tėvas lieka ramus, švelniai žiūri į Robį.

– Vyruti, nusiramink. Ji tik nuėjo į tualetą. Kai grįš, galėsi susipažinti. Nereikia taip imti į širdį, vyruti. Ji tau tikrai patiks.

Ir aš suprantu, kas atsitiko. Robis pirmą kartą išvydo savo tėvą su moterimi, naująja drauge. Jo pyktis tėra kažkokia ne vietoj užsiplieskusi ir netinkamai pasireiškusi ištikimybė motinai.

Robis karčiai nusijuokia – dirbtinai ir nykiai, tada su panieka dėbteli į tėvą.

– Susipažinti? Kaip suprast – susipažinti? O gal sugalvojai man tokią idiotišką gimtadienio dovaną?

Aš paliečiu Robiui nugarą.

– Eime, Robi. Nereikia. Prašau tave, grįžkim prie savo staliuko. Atstok nuo tėčio.

Robio tėvas dėkingas nusišypso man.

Ir tada pamatau ją. Alisą. Grįžtančią iš tualeto. Eina greitai, nuleidusi akis, veide šypsena, ir jau pamanau, kad ji atėjo dėl Robio – vis dėlto nutarė pasveikinti jį gimtadienio proga. Net apsidžiaugiu ją pamačiusi, mat tikiuosi, kad jos pasirodymas numalšins Robio pyktį.

Tada ją pamato Robis ir jo tėvas.

– Pagaliau! – taria šis su apsimestu linksmumu. – Štai ir Reičelė. Aš jus supažindinsiu.

„Reičelė? – nustėrstu aš. – Reičelė?“ Nors beveik nesuvaikau minčių ir sunkiai gaudausi, kas vyksta, pasąmonė, regis, paslaugiai sujungia linija visus taškelius – ir aš žaibiškai suvokiu, ką gi Alisa čia daro, kas jos paslaptingasis meilužis ir ką prieš valandėlę matė Robis.

Alisa pakelia galvą. Stabtelėjusi pasižiūri į Robį, į jo tėvą. Šypsena išblėsta, akimirką ji atrodo pritrenkta, net išsigandusi – va apsisuks ir pabėgs. Jos sutrikimas tetrunka akimirką – paskui ji atmeta nuo veido plaukus, dirbtinai išsišiepia ir žengia prie mūsų.

Robio tėvas ima Alisai už rankos, pasisodina ant gretimos kėdės. Alisos veidas neįžvelgiamas, ir nors ji lyg ir apstulbo mus pa-

mačiusi, dabar laikosi visiškai ramiai, žvelgia gal net su pašaipėle, lyg visa tai būtų tik žaidimas, o mes – žaislai.

– Robi, čia Reičelė. Reičele, čia mano sūnus Robis.

Robio tėvas stengiasi elgtis kaip niekur nieko, bet matau, kad suglumęs ir nepatenkintas nesuvokiamai keistu Robio akibrokštu. Jis aiškiai neįsivaizduoja, ką Alisa padarė – ir netgi kas iš tiesų ji yra.

Robis nieko nesako, išvis nereaguoja į tėvo žodžius. Jis tik dėbso į Alisą – su tokiu pykčiu ir neapykanta, kad veidas beveik neatpažįstamas.

– Oi, Robi, liaukis, – taria Alisa. – Nebūk toks rimtas. Kur tavo humoro jausmas?

Robio tėvas pasižiūri į Alisą, į Robį, vėl į Alisą. Jį sutrikdė jos tonas.

– Ką? Nejaugi judu...

Paklausti jis nespėja. Šiurpiai goktelėjęs, Robis apsisuka ir puola iš restorano.

– Robi, palauk!

Noriu bėgt paskui jį, bet jis taip išlekia, kad suprantu jo nepasivysianti. Be to, mano rankinė likusi ant staliuko ir nesumokėta už valgius. Nulydėjusi jį žvilgsniu nenoriai grįžtu baro link. Jokio džiaugsmo likti čia, kai tokia siaubinga padėtis. Labiau patiktų pasiimti rankinę ir dingti, grįžti pas Miką. Su Alisa kalbėtis nenoriu. Nenoriu matyti jos veido, girdėti jos balso ir nenoriu klausytis, kaip Robio tėvas vadina ją Reičele.

Robio tėvas priblokštas. Veidas išbalęs, akys padrėkusios.

– Kas čia įvyko? – klausia jis mane, kai prieinu. – Ar tu ką nors supranti?

Žiopsau sau į kojas ir nieko neatsakau.

– Atsiprašau, – atsidūsta jis. Jo balsas dreba. – Buvau baisiai nemandagus. Mes net nepažįstami. Tu tikriausiai Katrina. Robis daug apie tave pasakojo. Aš Gregas. O čia Reičelė.

Paduodu Gregui ranką, bet į Alisą nė nedirsteliu. Jai prabilus nusisuku.

– Jau turbūt eisiu, – sako ji.

– O Dieve, – susizgrimba Gregas. – Nepyk, Reičele. Koks sumautas vakaras. Šiaip jis šaunus vaikis, tiesiog dabar...

– Ne, nereikia atsiprašyti, – pertraukia ji Gregą persimainiusiu balsu. Vyresniu, santūresniu, ir aš stebiuosi, kokia ji gudri apgavikė. Tačiau po apsimestu brandumu pajuntu irzlumą ir nekantrą. Ji nenustygsta, nori kuo greičiau mauti iš čia. Užvirė tokią košę, o dabar nori pabėgti palikusi mane jos srėbti. Knieti išrėžti visą tiesą, kol ji nespėjo išeiti ir pabėgti toli toli, – kad prisipažintų ir gautų ko nusipelniusi. Bet aš netikiu, kad ji galėtų būti Gregui atvira ar teisinga, o jis dėl nieko nekaltas. Ji jam melavo, jį suvedžiojo. Jis turi teisę sužinoti tiesą.

– Aš eisiu su tavim, – taria jis.

– Ne ne, – prieštarauja ji. – Tikrai man reikia eiti. Noriu pabūti viena.

Jiems atsisveikinant nusisuku. Negaliu žiūrėti, koks Gregas naivus ir švelnus, kaip jaučiasi kaltas. O išgirdusi, kad vėl pavadino ją Reičele, noriu rėkti.

Jai išėjus prikalbinu Gregą valandžiukę atsisėsti prie mano staliuko. Mudu sėdime vienas priešais kitą. Tylėdama spoksau į savo rankas ant stalo. Nežinau, nuo ko pradėti, kokiu būdu sudaužyti žmogui širdį.

– Negaliu patikėti, – pagaliau taria jis. – Vos tiktai gyvenimas pradėjo šviesėti... Nejau Robis mano, kad aš niekad... – Jis nutyla ir nusigręžęs ilgesingai žiūri į duris, pro kurias ji ką tik išėjo. Atsidūsta. – Ko gera, daugiau Reičelės nebepamatysiu. Po šitokio cirko.

Pakeliu galvą.

– Jos vardas ne Reičelė. – Ir nors jaudinuosi, balsas nuskamba tvirtai, daug ryžtingiau, negu tikėjausi.

– Ką? – Jis atsilošia ir tarsi gindamasis sukryžiuoja rankas ant krūtinės. – Ką pasakei?

Tada aš jam papasakoju – kiek galima, be to, kuo trumpiau ir kuo aiškiau. Jis ne iš karto manim patiki. Vis krato galvą kartodamas: „Negali būti, neįmanoma", bet pagaliau nustoja ginčytis. Aprimsta, nuliūsta.

– Aš, aišku, žinojau, kad yra tokia Alisa, – prabyla jis. – Bet ne daugiau. Robis mūsų taip ir nesupažindino. Nenuostabu. Visada įtariau, kad jų ryšys čia nutrūksta, čia vėl atsinaujina. Jeigu mes būtume susitikę... Aš viskuo kaltas. Reikėjo nenusileisti, liept, kad supažindintų. Jeigu tik būčiau labiau pasidomėjęs... Bet maniau, jog elgiuosi teisingai. Nesikišu į jo asmeninį gyvenimą. – Jis susiima rankomis galvą. – Taip neturėjo atsitikti. Jokiu būdu neturėjo atsitikti. Bet kodėl? – patylėjęs klausia jis. – Kodėl ji taip padarė? Sakė, kad jai dvidešimt septyneri, – beveik pašnibždom priduria. – Ir aš patikėjau. Atrodė tokia savim pasitikinti, tokia suaugusi. Neįtikėtina... Aštuoniolika? Viešpatie! Aš juk ja tikėjau, viskuo tikėjau. Buvau ją bepamilstąs.

27 skyrius

Mikui nepuolu pasakot apie Alisą; nenoriu buvimo su juo tepti mintimis ar kalbomis apie ją, todėl Robiui skambinu tiktai kitą vakarą, palaukusi, kol Mikas išeis į darbą ir negalės nugirsti pokalbio. Man reikia sužinoti, kaip Robis jaučiasi, ar tebeplanuoja vakarėlį.

Atsiliepia Gregas.

– Jis išvyko, Katrina, – praneša pavargusiu, liūdnu balsu.

– Išvyko? Kur?

– Į Europą, Šveicariją. Šiandien išskrido. Ketina susirasti darbą. Slidinėjimo instruktoriaus. Mes ten turime giminių.

– O kaip jo vakarėlis? – kvailai paklausiu, tarsi vakarėlis būtų svarbu. – Kas bus su jo darbu?

Gregas nusijuokia.

– Jokio vakarėlio jau nebus, brangioji. Ir nežinau, bet manau, restoranas kaip nors išsivers be jo. Turi pulką darbuotojų.

Gregas mane įtikinėja, kad Robis neprapuls, jis stiprus, išradingas. Pataria man duoti Robiui bent kiek laiko žaizdoms išsilaižyti, nuryti tokį pažeminimą, o tada parašyti jam elektroninį laišką. Jis man liepia nesijaudinti, girdi, viskas bus gerai, ir padeda ragelį.

Ir nors mane tebešiurpina Alisos elgesys, o prisiminus vakar vakarą suspaudžia skrandį, negaliu nesidžiaugti, kad Robis pagaliau praregėjo. Dabar jis jau niekaip nebepriims Alisos, jeigu ji panorėtų grįžti pas jį. Be to, jis toli, Europoje. Už tūkstančių mylių. Jam niekas negresia. Ir yra laisvas.

Išjungiu mobiliuką ir nutariu taip palikti, kad Alisa negalėtų manęs pasiekti. Nenoriu apie ją net pagalvoti, ne tik kad kalbėtis. Nenoriu klausytis jos pasiaiškinimų, teisinimosi.

Telefonas lieka išjungtas visą savaitę, laikas eina palyginti ramiai – vėlyvi Miko pasirodymai kaitaliojasi su nakvyne pas jį... Bet sąmonės gilumoje nuolat krebžda mintis apie Alisą, ir, nors ir kaip nemalonu, suprantu galų gale turėsianti su ja pasikalbėti. O būtų visai lengva slėptis nuo jos, kol ji nustotų man skambinti, būtų lengva niekad su ja nebesikalbėti. Bet aš turiu pasakyti, kas mane slegia, išreikšti savo pyktį, apginti Robį. Šiaip ar taip,

neabejoju, kad ji mėgins mane pasiekti, skambins tol, kol prisiskambins, tad verčiau baigti šį reikalą.

Taigi vieną pavakarę, Mikui išėjus parnešti alaus, susirandu mobiliuką ir įjungiu.

Visą praėjusią savaitę jis buvo išjungtas, netikrinau, ar yra praleistų skambučių, taigi įjungusi balso pašte randu keturiolika žinučių ir daugybę SMS. Nesivarginu jų išklausyti ar perskaityti. Tikrai žinau, jog dauguma jų Alisos, ji tikriausiai pyksta ar kremtasi, kad jai neskambinau. Bet man nerūpi, ką ji pasakys. Aš tik noriu paskambinti jai paskutinį kartą ir paaiškinti, koks man šlykštus jos elgesys. Kol neišgaravo drąsa, paspaudžiu jos greitąjį numerį.

– Paslaptinga nepažįstamoji. Pagaliau! – iš karto atsiliepia ji. – Žinok, niekad nelaikiau tavęs mergina, kuri meta draugę, vos tik ši susiranda vyriškį. Bet tyli kiaulė gilią šaknį knisa, – nusijuokia ji. – Juk taip sakoma, tiesa?

Aš spoksau į lubas. Tik Alisa gali viską taip pakreipti, nors pati labiausiai kalta.

– Atsiprašau, Alisa, bet aš gerokai pykstu. Ant tavęs. Nežinau, ką sakyti.

– Pyksti? – irzliai, pàniekinamai meta ji. – Dievaži, tikiuosi, ne dėl Robio ir jo tėvo, ką?

– Tą vakarą aš kalbėjausi su Gregu, – sakau. – Tau išėjus.

– Na, aišku. Taip ir žinojau.

– Pasikalbėjau.

– Pasikalbėjai... Ką gi, puiku. Šitai jau išsiaiškinome. Ir kas iš to? Ką vis dėlto nori man pasakyti?

Nežinau, ar ji tyčia apsimeta nieko nesuprantanti, bet pasijuntu kvailokai, staiga suabejoju savo teisumu.

– Alisa, tu pasielgei nežmoniškai žiauriai.

– Dieve mano, Katrina, nė neįsivaizdavau, kad jūs ten ateisite. Aš visai neketinau sugadinti Robiui gimtadienio vakarienės, – sako ji – nekantriai, šiurkščiai, lyg jai jau būtų pabodusi ši tema ir nesinorėtų daugiau aiškintis. – Iš kur galėjau žinoti, kad judu pasirinksite meksikietišką restoraną?

– Mes kalbam ne apie vakarienę. Nebūk juokinga. Negaliu patikėti, jog tu laikai tai pasiteisinimu. Visas tavo ryšys su Gregu buvo žiaurus. Ne tik tą vakarą, ne tik todėl, kad įkliuvai. Negaliu patikėti, kad tu taip padarei. Iš tiesų negaliu patikėti, kad galėjai būti tokia bjauri. Robiui. O juk jis tau visad buvo geras.

Valandėlę ji tyli. Atsidūsta.

– Gerai jau. Iš dalies tu teisi. Suprantu tave. Taigi gal jau baigei paskaitą?

– Iš tikrųjų dar ne, tačiau neverta toliau kalbėti, tiesa? Tau juk nusispjaut. Bet, Alisa, visa tai siaubinga. Ir baisiai liūdna.

Alisa nusijuokia – grasiai, šaltai, be lašelio linksmumo.

– Nesuprantu, – galų gale taria ji. – Man visiškai neaišku, ką tai turi bendra su tavimi. Kurių galų dėl mano romano su Gregu ar pagaliau su Robiu turi būti liūdna *tau*?

Akimirką aš ja patikiu, sutrikusi pamanau, jog perdedu, nedera kištis į svetimus reikalus. Bet ne, galvoju, logiška nepakęsti tokio baisaus draugės elgesio.

– Todėl, Alisa, kad tu tyčia buvai tokia žiauri. Ir viską sugriovei. Robis visiškai priblokštas. Jis išskrido į Europą. Ar žinai? Vis per tave. Ir tu sugadinai jo santykius su tėvu. Robis – vienas geriausių mano draugų. Keista, jei manai, kad neturėčiau pykti.

– Oi, nekliedėk. Jokių santykių aš nesugadinau. Susitaikys. Nė vienas nieko nežinojo, taigi iš tikrųjų nieko vienas kitam nepadarė. Ilgainiui jie gal tik taps dar artimesni. O pasižmonėti Europoje Robiui bus į naudą. Jam tikrai reikia pravėdinti galvą. Per daug

jau piktas tas berniukas. Ir juokingai savanaudiškas. Be to, jie abu turėtų džiaugtis manimi atsikratę, ypač jeigu esu tokia bloga, kokia tu mane laikai.

– Niekas, kas atsitiktų tarp Robio ir jo tėvo, negali pakeisti tavo poelgio. Jis buvo neteisingas, Alisa, blogas. Ir kodėl Gregui prisistatei kaip Reičelė? Kodėl šiuo vardu? Man sunku patikėti, jog tai buvo atsitiktinumas.

– Man nepatinka šitas mokytojos tonas. Tu man nesi motina, nesi už mane geresnė, man nereikia tavo pritarimo, – sako ji tyliai, šaltai ir rimtai, nors prieš valandėlę kalbėjo tingiai ir nerūpestingai. – Daugiau, Katrina, nebenoriu apie tai šnekėti. Atsibodo. Labai. Nori penktadienį eiti su manim į „Džovanį“ ar ne? Pasakyk. Organizuosiu staliuką.

– Ne, – atsakau stebėtinai normaliu balsu, nors esu pasipiktinusi ir pritrenkta, kad ji nė neketina atgailauti. – Dėkui, ne.

– O kaip dėl šeštadienio vakaro? Užsiėmusi?

– Ne. Taip. Tai yra ne, Alisa, niekur nenoriu su tavim eiti. Aš pykstu. Esu pritrenkta. Nejau nesuvoki, kaip visa tai rimta? Man tikrai skaudu, tikrai bjauru. Prašau, nebekviesk manęs niekur.

– Bjauru? Tau bjauru?

– Taip. Jeigu nori žinoti, bjauru. Bjauru ir gėda.

– Ooo... – juokiasi ji. – Ir netgi gėda? Gėda už mane?

– *Dėl* tavęs, – cypteliu. – Taip.

– Ar nemanai, Katrina, jog ir pati turi sočiai dėl ko gėdytis? – Iškart suprantu, ką ji sakys, bet nepadedu telefono, laikau prispaudusi prie ausies, priversta išgirsti, ką ji sako. – Gal ir esu padariusi ką negero, tačiau bent jau nepalikau sesers vienos, kad būtų išprievartauta. Ar palikau, ką? Bent jau nesu baili ištižėlė, kuri paspruko, leido seserį nužudyti.

28 skyrius

Vėlai vakare Mikas, Filipa ir aš užsisakome picą. Sėdantis prie stalo, Filipa paklausia mane apie Alisą:

– Ar matei ją šiomis dienomis?

– Ne, bet šiandien šnekėjau telefonu.

– Na ir?

Taigi, kol valgome picą, papasakoju jiems, ką ji iškrėtė Robiui ir Gregui, apie savo pokalbį dieną.

– Juokauji, – taria Mikas, padėdamas į lėkštę savąjį picos gabalą. Į džinsus nusišluosto pirštus. – Šlykštu. Neįmanomas daiktas. Koks žmogus galėtų taip pasielgti?

– Nesveikas, – atsako Filipa. – Be dvasinės pusiausvyros, labai nelaimingas.

– O kaip dėl to Robio? Kodėl jis jos nemetė? Gal ir pats trenktas?

– Visai ne, – taria Filipa.

– Tada kodėl...

– Todėl, kad jis ją pamilo, – pertraukiu aš. – Kol jos gerai nepažįsti, neįsivaizduoji, kokia ji gali būti žavinga ir linksma, – sakau tam, kad Mikas nelaikytų manęs kvaiša ir per daug nesmerktų Robio. – Aš tikrai buvau laiminga, kai ji tapo mano drauge. Man buvo garbė – suprask, ji tokia visų mėgstama, tokia gražuolė, visi trokšta būti šalia jos. Ji galėjo su bet kuo susidraugauti. O aš po Reičelės mirties per ilgai užsisėdėjau atsiskyrusi nuo visų. Jaučiausi vieniša. Alisa atrodė kaip gryno oro dvelksmas. Ji buvo įdomi. Draugauti su ja buvo šventė.

Mikas su Filipa žvelgia į mane su užuojauta, ir aš per vėlai susigriebiu nuklydusi į lankas. Pradėjau teisinti ne Robio, o savo draugystę su Alisa. Nors iš esmės tas pats. Ir aš, ir Robis – abu ji vienodai apžavėjo.

– Kodėl man nepasakei? – įsižeidęs klausia Mikas. – Kai visa tai sužinojai? Kodėl nieko nesakei?

– Nežinau. – Aš gūžteliu. – Tiesiog nenorėjau apie tai net galvoti. Mudu su tavim tokie laimingi. Nenorėjau gadinti šitos laimės.

– Nieko nebūtum sugadinusi. Aš jų net nepažįstu. – Mikas sėdi susiraukęs. Atrodo nusiminęs, užsigavęs, kad nuslėpiau nuo jo šį dalyką, ir aš jau noriu atsiprašyti, pasiaiškinti, bet įsiterpia Filipa:

– Nebūk toks pikčiurna. – Ji juokais kumšteli broliui alkūne. – Dabar ji juk pasakė, ką? Be to, tu tikrai jų nepažįsti, taigi patylėk. – Tada atsisuka į mane, suraukia antakius, įsisprendžia į šonus ir baisiu balsu prabyla: – Tačiau aš juos pažįstu. Kodėl man nepapasakojai? Atėmei iš manęs progą priminti: „Ar aš nesakiau?"

– Galų gale vis dėlto pasakiau? – šypsodamasi atremiu. – Bet ir dabar gali tą patį pasakyti. Tu neklydai. Klydau aš.

– Dėl ko ji neklydo? – nesusigaudydamas klausia Mikas.

– Dėl Alisos, – atsakau. – Tavo protingoji sesuo prieš kelis mėnesius mane perspėjo dėl jos. Sakė, kad psichikos ligonė.

– O aš vis dėlto esu ją matęs, – sako Mikas. – Ji ta panelė iš „Viljamo" viešbučio, ar ne? Trumpute suknele?

– Tokia gražuolė, – paaiškina Filipa. – Taip, tai ji.

– Būta gražuolės. – Mikas išsiviepia, ir aš apsidžiaugiu kaip vaikas. – Man ji tokia neatrodo. Per daug rėksminga, per daug pasipūtusi. Visai ne mano skonio. – Šypsodamas jis uždeda delną, vėsų nuo bokalo, man ant rankos.

– Na, bala nematė, – taria Filipa, atsisukdama į mane. – Tikiuosi, jai paaiškinai, jog daugiau nebenori žaisti?

– Paaiškinau, – nusijuokiu aš. – Bent jau stengiausi. Ji puikiai moka nesiklausyti to, ko nenori išgirsti.

– Gerai, kad nors pasakei. Tegul žino, ką tu manai. Prisipažinsiu, džiaugiuosi. Iš tiesų man ji niekada nepatiko, – kalba Filipa. – Reikia tikėtis, kad tu nesigaili? Nemanai, kad jos pasigesi, ką?

– Ne. – Užsidengiu rankomis veidą. – Nė trupučio. Šitaip viskas dramatiška. Ilgiau nebegalėjau to pakęsti. Ji velniškai žmogų išsunkia. Gal ir negražu taip sakyti, bet būčiau laiminga, jeigu daugiau gyvenime jos nebematyčiau. Nenoriu nieko apie ją žinoti, nenoriu nei jos matyti, nei su ja kalbėtis. Telefoną išjungiau ir kurį laiką taip paliksiu. Net ir panorėjusi negalės su manim susisiekti.

– Atrodo, telefonu ji labai piktai kalbėjo, – sako Mikas. – Ir išvis nemalonus tipas.

– Taip ir yra, – patvirtina Filipa, siekdama dar vieno picos gabalo. – Tu nieko nevalgai. Nepatinka?

– Kodėl gi, patinka... – tariu, bet kalbos apie Alisą mane keistai nuteikė, o pica nėmaž nepadeda: per riebi, per aštri. – Jaučiuosi klaikiai. Man bloga vien pagalvojus, ką Alisa Robiui padarė. Kad būtumėt matę jo veidą! Juk jis negalėjo patikėti. – Stumteliu per stalą savo lėkštę Mikui. – Gal tik vandens atsigersiu.

– Aš tau atnešiu. – Mikas pašoka, paniuręs žiūri į mane. – Nesileisk, kad ji tau ėstų sveikatą. Ji to neverta. Pamiršk ją. Tu jai nieko neskolinga.

Filipa nulydi žvilgsniu virtuvėn išeinantį Miką. Grįžtelėjusi į mane su šypsena sako:

– Katrina, jis tikrai tave myli.

– Žinau, – tarsteliu irgi šypsodamasi, bet staiga suima toks nuovargis ir šleikštulys, kad vos susilaikau nepadėjusi galvos ant stalo ir neužsimerkusi.

– Apie jokią merginą jis taip nešokinėjo. Apie jokią. Paprastai būna visai abejingas. Visada mandagus, bet abejingas, jei supranti, ką noriu pasakyti.

Filipos žodžiai mane baisiausiai sudomina – iš tiesų šiuo metu nematau įdomesnės temos, bet man sunku susikaupti.

– Taip, – linkteliu jausdama, kaip gerkle kyla tulžis.

– Gal tau negera? – klausia Filipa. – Išbalai kaip šmėkla.

– Taip.

Staiga turiu atsistoti ir nueiti nuo stalo. Vos spėjusi įpulti į tualetą išvemiu ir tą mažą kąsnelį picos, kurį suvalgiau per vakarą.

29 skyrius

Mikas gauna penkias laisvas dienas, ir jas mudu praleidžiame jo bute. Mikas repetuoja, paskui einam pirktis maisto, o šiaip visą laiką lindim kambary. Kalbamės – Mikas pasakoja apie savo vaikystę, ateities svajones, muzikos meilę. Aš jam irgi papasakoju apie savo vaikystę, apie gyvenimą iki Reičelės mirties ir po jos. Mes baisiausiai įdomūs vienas kitam, ir, nors beveik niekur neišeinu iš Miko kambario, per visas tas penkias dienas nėra nė valandėlės, kad būtų nuobodu, neramu ar norėtųsi kur nors išeiti.

Paskutinį Miko laisvadienį paskambinam Filipai ir sutariam papusryčiauti netoli esančioje kavinėje. Atėję Filipą randame jau sėdinčią. Ji geltona suknele, plaukai surišti. Daili, žvali, šalia jos aš su savo susiglamžiusiais marškinėliais ir džinsais atrodau nevalyva.

Ji linksma, šneki, ir tas jos noras kalbėti, energija pagaliau priverčia mane suprasti, kad pati jaučiuosi gana prastai, ir jau ne pirmą dieną. Šiaip jos tarškėjimas mane žavi, jos kompanija – džiugina. Bet šiandien, klausydamasi naujienų srauto, stengdamasi įsiklausyti ir atsiliepti su reikiamu susidomėjimu bei įkarščiu, lieku visiškai be jėgų. Širdyje trokštu grįžt į Miko kambarį, ir liūlia.

Kai padavėjas atneša valgius, – mes užsisakėme prancūziškų skrebučių ir kapučino, – į burną vėl kaip andai plūsteli seilės ir tulžis.

– O varge... – Atsistoju, užsidengiu burną. – Atsiprašau.

Lekiu į tualetą, užgulu klozetą ir vemiu. Bet aš nieko nevalgiusi, todėl tik žiaukčioju tulžimi.

– Dieve, Katrina, kas tau yra? – nuskamba už manęs Filipos balsas. Pajuntu ant nugaros jos delną. – Vargšelė...

Atsistojusi einu prie praustuvės, išsiskalauju burną, nusiprausiu veidą. Pažvelgusi į veidrodį pakraupstu – kokia išbalusi ir sunykusi šalia Filipos! Ir man dingteli, ar tik aš nesergu kokia mirtina liga. Galbūt man, kaip ir Reičelei, lemta mirti jaunai.

– Tu vėmei ir aną dieną, – sako Filipa. – Kas tai – apsinuodijimas maistu? O gal koks virusas?

– Nežinau. – Gūžteliu, iš saujos gurkšteliu vandens ir nuryju vildamasi, kad gal neišvemsiu.

– Tau tikrai reikia pas gydytoją.

Aš linkteliu.

– Galbūt rytinis pykinimas, – juokiasi Filipa. – Ar tik nesi nėščia?

Nėščia. Ir nors ji pajuokavo, išgirdusi Filipos žodžius iš karto suprantu, kokia mano liga. Viskas pasidaro aišku – tolydžio užeinantis šleikštulys, visą kūną surakinantis nuovargis, jautrios ir pabrinkusios krūtys. Be to, nors užmušk, neprisimenu, kada paskutinį sykį sirgau mėnesinėmis.

– Velnias, – burbteliu.

– Kas velnias? – Mudvi žiūrime veidrodyje viena į kitą; Filipa išplečia akis pamačiusi mano išraišką. – Ką? O Viešpatie... Nėščia? Rimtai? Nejau gali taip būti?

– Šūdas! Šūdas... Nežinau. Bet aš...

– Kada buvo mėnesinės?

– Visa bėda, kad neprisimenu. Siaubas, Filipa, išvis neprisimenu, kad būčiau sirgusi! Bent jau nuo tada, kai pradėjau gyventi su Miku. Juk prisiminčiau, tiesa? Supranti, prisiminčiau, nes jis būtų pastebėjęs. Mes nebūtume galėję... – Bandau susikaupti. Bet tikrai žinau, kad mėnesinių nebuvo jau kelis mėnesius. Juk būtų buvę keblu lovoje su Miku, būtų reikėję aiškintis jam panorėjus mylėtis – taigi dabar šitai prisiminčiau. – Kaip aš nepastebėjau? Kaip galiu būti tokia beviltiška?

Filipa apkabina mane.

– Nesijaudink. Viskas bus gerai. Be to, gal net nesi nėščia, gal tik be reikalo išsigandai. Mėnesinės gali išnykti ir nuo streso. Skaičiau. Kažkur.

– Bet kad aš jokio ypatingo streso nepatyriau.

– O Alisa? Egzaminai?

– Dieve, gerai būtų. Bet nemanau. Aš buvau laiminga, Filipa, o ne kenčiau stresą. – Staiga prisimenu, kiek daug pastaruoju metu pastebėjau keistų kūno pokyčių, kokia neįprasta savijauta. – Štai kodėl pradėjo veržti visos liemenėlės. Net ir į džinsus vos įsimuginu.

– Gal tik pasitaisei?

– Ne, – papurtau galvą. – Ką man dabar daryti? Oi, Filipa, vargšas Mikas, ką jis pamanys?

– Vargšas *Mikas*? Nenusišnekėk. Jis ne vaikas. Žino apie paukščiukus ir bitutes. Tai tu vargšė, tu su savo arbūzų didumo krūtimis. – Pažvelgusi į mano krūtinę, ji išpučia akis. Ir delnu prisidengia šypseną. – Tikrai smarkiai išpampo. Ir kaip aš nesupratau?

– Gal dulkinies iki smegenų sukrėtimo?

– Žinoma.

Pasilenkiu virš kriauklės. Spoksau į veidrodį. Oda išblyškusi, bet šiaip atrodau nepasikeitusi. Veido forma tokia pati, tokios pačios akys. Atrodo neįmanoma, kad manyje galėtų augti nauja gyvybė, niekaip neatsispindinti veide ir dar be mano žinios. Netgi be mano sutikimo.

– Kūdikis... – ištariu. – Filipa, tai neįmanoma... Kaip galėčiau... Man net nėra aštuoniolikos.

Ji linkteli.

– Tebesi paauglė.

– Ką man daryti?

– Nežinau. – Surimtėjusi Filipa gūžteli. – Nežinau, Katrina.

Pasižiūriu į savo pilvą, išskečiu ant jo pirštus. Sunku įsivaizduoti. Nauja gyvybė. Mano viduje.

Staiga Filipa griebia man už rankos ir prapliumpa:

– O jeigu jį pasiliktum? Kaip sakai? Gerai pagalvojus, būtų labai šaunu. Baisiai baisiai gražu ir puiku. Mikas būtų fantastiškas tėtis. Aš būčiau jam teta. Jį prižiūrėčiau. Tikrai. Visais būdais padėčiau, kuo galėdama. Ir tu galėtum mokytis universitete. Mama su tėčiu padėtų, jie taip myli mažiukus. Ir tavo tėvai padėtų. Juk padėtų, taip?

Prisiminusi savo tėvus sudejuoju.

– Filipa, liaukis! Prašau, nekalbėk taip. Aš dar net gerai nežinau, ar nėščia. Ir pirmiausia turiu pasisakyti Mikui. Dabar negaliu spręsti tokių dalykų, dabar negalime šitaip kalbėti.

– Oi, žinoma, ne. Atleisk. – Patylėjusi Filipa pataria: – Einam nusipirkti testo. Miko gatvėje yra vaistinė.

Linktelėjusi vėl nusisuku į kriauklę. Filipa, be abejo, teisi, grįžtant namo reikia nusipirkti testą, išsitirti ir pasikalbėti su Miku. Bet šitai noriu daryti viena. Ne su drauge, ne prie žiūrovų. Plaudamasi rankas galvoju, kaip neužgaunant jai pasakyti, kad jos

kompanijos nenoriu. Bet kai atsidususi pakeliu galvą, ji prabyla lyg atspėjusi mano mintis:

– Klausyk, kodėl tau vienai neparėjus į Miko butą? Pakeliui nusipirk testą. Aš Miką čia užlaikysiu, mudu užbaigsime picą. Tu pasidarysi tyrimą ir jam parėjus galėsi apie tai pasikalbėti. Jeigu prireiks. – Ji šypteli. – Aš neisiu. Nemanau, kad būčiau reikalinga.

– Puiku, – dėkinga tariu. – Taip bus geriausia. Ačiū.

– Bet man pasakysi, tiesa? Tuojau pat. Kad ir rytoj?

Mes grįžtame prie staliuko, pasakau Mikui, kad negera, todėl eisiu namo. Jis susijaudinęs pašoka, ketina mane lydėti. Bet mudvi su Filipa prikalbinam jį pasilikti ir baigti pusryčiaut.

– Vos trys minutės kelio, – nusijuokiu aš. – Pareisiu ir viena.

Pamoju jam nuo durų. Atrodo susirūpinęs. Kuo narsiau nusišypsojusi išeinu. Išlindus iš tvankios kavinės, perkvipusios kava ir šonine, gera atsidurti gryname ore. Šiaip nuo tų kvapų man sukyla apetitas, bet šiandien jie tik erzina, pykina.

Aš beveik neabejoju, kad pastojau. Viskas sutampa – šleikštulys, nepaaiškinamas nuovargis, pabrinkusios krūtys. Ir jau esu tikra, kad neturėjau mėnesinių nuo pirmos nakties su Miku. Ir nors mudu labai saugojomės, beveik visą laiką naudojomės prezervatyvais, vis dėlto gal porą kartų surizikavom apsieiti be jų, pamanėm: jeigu Mikas aktą nutrauks, nieko neatsitiks. Pasirodo, klydome.

Vaistinėje imu ieškoti lentynos su nėštumo testais. Nesu nė karto pirkusi tokio daikto, nežinau, kur jie laikomi nei kaip atrodo, todėl slankioju be nuovokos, kol priėjusi darbuotoja pasisiūlo padėti.

– Aaa... norėčiau nėštumo testo.

Ji nedvejoja ir niekaip nereaguoja į mano prašymą.

– Gerai. Štai ten.

Mandagiai, bet abejingai ji paaiškina, kuo skiriasi įvairūs testai, ir nuveda mane prie kasos, padeda prie jos rudo popieriaus paketėlį. Bet man neina iš galvos, ką ji pamanė. Mes maždaug bendraamžės, ir aš įsivaizduoju, kaip ji džiaugiasi neturinti tokios bėdos – išdidi ir rami su savo tvarkinga balta apranga.

Tik žengdama pro duris pastebiu Alisą.

– Ajaj, Katrina... – Jos balsas man už nugaros nuskamba taip netikėtai, kad aš net pašoku. – Ką pasakytų Helena?

Sustojusi atsisuku spausdama paketėlį prie krūtinės, tarsi kas grasintų jį atimti. Širdis ima pašėlusiai daužytis, veidas išbąla. Jaučiuosi lyg užklupta, net išgąsdinta ir vos susilaikau nepuolusi pro duris.

Alisa pasižiūri į paketėlį, linkteli.

– Prisiišdykavom, ar ne?

Noriu ką nors sakyti, – neigti, aiškinti, teisintis, – tačiau susilaikau. Alisai aš nieko neprivalau. Mano asmeninis gyvenimas jau nebėra jos reikalas. Gūžtelėjusi žengiu pro ją, bet ji sulaiko mane už peties ir prisikišusi prie veido sušnypščia:

– Nesitikėk išsisukti. Žinau, tokie žmonės kaip tu tokias kaip aš laiko šiukšlėmis. Žinau. Tačiau tau nepavyks taip lengvai manęs atsikratyti.

– Pasitrauk, Alisa, – sakau prisiversdama žiūrėti jai į akis. – Pasitrauk, arba...

– Ką? – Ji kilsteli antakius apsimesdama baisiausiai nustebusi. – Iškviesi policiją? A? Ar ne? Šitaip padarysi?

– Taip ir padarysiu.

– Na, žinoma, kurgi ne. Bet aš jau žinau. Matai, tave pažįstu. Pažįstu geriau, negu tu manai. Tačiau aš juk niekuo nenusikaltau, tiesa? Nėra ko sakyti policijai, tiesa? Šį kartą niekam nesu-

versi kaltės. – Saldžiai šypsodama ir pakreipusi galvą, ji priduria apsimestinai nekaltu balsu: – Be to, mes juk draugės, ar ne? Amžinos draugės?

Purtydama galvą žengiu tolyn.

– Eik sau, Alisa. Eik kur eini. Neturiu supratimo, apie ką tu kalbi. Tau reikia pagalbos. Reikia kur nors kreiptis. Tu ligonė.

– Gal ir taip, – juokiasi ji man nueinant. – O gal tu ligonė, Katrina? Niekad nepagalvojai? Gal pati esi ligonė.

Nusiskubinu prisiversdama neatsigręžti, bet pasiekusi Miko gatvės kampą neištveriu. Sustoju, atsisuku. Jos niekur nematyti, ir aš išsigąstu, ar ji kur neužlindo, ar manęs neseka, bet paskui ją išvystu. Netoli vaistinės durų. Kalbasi su aukštu simpatišku vyriškiu – aiškiai flirtuoja – ir į mane nekreipia dėmesio.

Gal ir juokingas toks mano atsargumas, bet aš nenoriu, kad ji žinotų, kur esu apsistojusi, todėl smunku į reikiamą gatvę ir bėgte pasileidžiu į Miko namą; drebančiom rankom atrakinu butą ir įėjusi užtrenkiu duris. Atsidūrusi viduje iškart nurimstu, – viskas taip sava ir paprasta, kuklu ir patogu, užlieta saulės, – ir nesusilaikau nepasijuokusi iš savo isterijos. Ji man primena vaikystę, kai bijodavau viena būti patamsyje. Paklaikusi iš siaubo lėkdavau pas tėvus – į šviesą, šilumą, saugų jų artumą – ir ten ieškodavau paguodos. Kaip ir tamsa, Alisa negali man padaryti nieko blogo. Aišku, jeigu pati neleisiu. Galbūt ji kupina tamsos šešėlių ir paslapčių, ir noro įskaudinti, tačiau tikros galios neturi. Ne.

Nuėjusi į tualetą atsistoju priešais veidrodį. Uždususi nuo bėgimo, veidas išbalęs. Atrodau klaikiai. Skrandį graužia nerimas, bet ne iš karto prisimenu turinti daug svarbesnį rūpestį už Alisą. Tikrą rūpestį. Didžiulį. Tokį, kuris gali visam laikui pakeisti mano ir Miko gyvenimą. Ir Alisa čia niekuo dėta.

Atplėšiu paketėlį ir, kaip nurodyta instrukcijoje, pasišlapinu ant testo juostelės. Nežiūrėdama padedu ją ant spintelės. Išėjusi į

kambarį vaikštau ir vaikštau, kol jau atrodo, kad praėjo užtektinai laiko. Grįžusi į tualetą paimu baltą plastiko juostelę. Aiškiai matyti dvi lygiagrečios rausvos linijos.

Dar kartą perskaitau instrukciją. Dvi linijos – garantuotai teigiamas rezultatas. Aš nėščia.

Juostelę nusviedžiu, lyg ji degintų pirštus ar būtų kaip nors pavojinga, ir ta šlepteli ant grindų. Nukrenta gerąja puse į viršų, ir dvi rausvos juostelės, aiškios ir ryškios, vėl man lenda į akis. Nors neabejojau, kad testas bus teigiamas, tikrovė pernelyg baisi, neįtikima. Širdis padūkusiai plaka, burnoje kartus streso ir baimės skonis. Staiga pasijuntu nebegalinti nei judėti, nei stovėti ir susmunku ant grindų, sėdžiu nuleidusi galvą ant kelių. Kiurksau nekrutėdama, galvoje lekia sugriautos ateities vaizdai, bet tada išgirstu, kaip Mikas atsirakina duris, ateina šaukdamas mane vardu. Štai jis jau tualete, apkabinęs klausia, kas yra.

Aš net nepakeliu akių ir netariu nė žodžio, – nėra jėgų kalbėti, per sunku pažiūrėti Mikui į akis, – bet parodau į testo juostelę.

– Ką? – tarsteli jis, žengia žingsnį, girdžiu, kaip pakelia juostelę. Staiga atsisėda priešais mane.

– Tu nėščia? – klausia nustebęs, apstulbęs, tačiau ne susikrimtęs, kaip tikėjausi. Ir ne supykęs.

Pakeliu galvą. Linkteliu...

– Oho... – Jis pasitrina neskustą veidą. – Čia tai bent!

– Taigi.

Valandėlę Mikas tyli, žiūri į juostelę. Pažvelgia į mane.

– Hm... Bet argi blogai?

– Taip. Žinoma, blogai. Mikai, aš nėščia. Man tik septyniolika. – Dabar atsisėdu normaliai, susikryžiuoju kojas, ir mūsų keliai susiliečia. – Mikai, man tik septyniolika metų. *Septyniolika.*

Jis prabyla lėtai, atsargiai, lyg bijodamas užgauti:

– Sutinku, labai netikėta. Bet ne pasaulio pabaiga. Na, galime ką nors padaryti. Yra priemonių. Jeigu nori.

– Abortas. Žinau. Bent jau ištark tą prakeiktą žodį. Aš nesu kvaila.

– Gerai, tegul bus abortas. Galime daryti. Jeigu nori.

Linkteliu, gūžteliu, bejėgiškai dairausi žiūrėdama į plytelėmis išklijuotas sienas, į dušo užuolaidą, bet tik ne į jo surimtėjusį mielą veidą.

– Tačiau nebūtina, – taria jis, pasilenkdamas prie manęs, ir niekur nedingsi, turiu pažvelgti jam į akis. – Nebūtina daryt aborto, Katrina.

– Kąą? Gimdyti? Tokio amžiaus? Gal juokauji?

– Ne, nejuokauju. Gali pamanyti, kad iki tol nėra pasitaikę tokių dalykų. Juk nėra negirdėta ar neįmanoma.

– Žinau, kad nėra neįmanoma, nesu tokia idiotė. Tačiau, Mikai, tokios kaip aš baigusios mokyklą vaikų negimdo. Tokios kaip aš stoja į universitetus, daro karjerą. Liaukis. Grįžk į tikrovę. Mano tėvai garantuotai neištvertų.

– Ir tu galėtum stoti į universitetą. Stoja ir turėdamos vaiką. Klausyk, nors minutę pamiršk savo tėvus. Pamiršk, ką gali pamanyti kiti žmonės. Negalima gyventi dairantis į kitus. Kvaila.

Ir jis teisus. Šitas nėštumas man kelia didžiausią siaubą dėl to, ką gali pamanyti kiti. Tėvai, mokyklos draugės, mokytojai. Įsivaizduoju save su didžiuliu pilvu, paskui – su klykiančiu kūdikiu ant rankų. Ir kaip žmonės spokso į mane, šnibždasi manęs gailėdami. Kai galvoje malasi šitokie tariamo pasmerkimo vaizdai, sunku suprasti, ką iš tikrųjų manau, ko iš tikrųjų galiu norėti.

– Eisiu, padarysiu arbatos, – sako Mikas ir patraukdamas už rankos pastato mane ant kojų. – Kodėl tau neprigulus?

Darau, kaip jis pasiūlė, ir, nepaisant neramių minčių, įstengiu giliai įmigti. Kai pabundu, Mikas sėdi šalia sklaidydamas kažkokį muzikos žurnalą.

– Labutis.

– Labutis.

– Ar geriau jauties? – Jis prideda delną man prie kaktos, aš nusijuokiu.

– Juk neturiu karščio, kvailiuk.

– Žinau. Žinau. Bet kai susirgdavai, argi mama taip nedarydavo? Ir argi nuo to nepasijusdavai geriau? Ar nesvajodavai susirgti kaip reikiant, kad galėtum visą savaitę neiti į mokyklą?

– Bet aš nesergu. Aš nėščia.

– Teisingai. Bet nusiminusi.

Aš atsisėdu.

– Nejaugi?

– Nežinau. O ar nusiminusi?

– Nežinau. O tu?

Jis kvatoja.

– Jeigu tu nusiminusi, tada ir aš. Jeigu tu ne, ir aš ne.

– Gerai nesuprantu. Kažkodėl jau neatrodo taip baisu. – Gūžtelėjusi nedrąsiai nusišypsau. – Galbūt aš tik sapnuoju, ar ką.

Jis man žnybteli į ranką.

– Jauti?

– Taip.

– Vadinasi, nesapnuoji.

– Bet rimtai – ką pats manai? Ar taip jau blogai? Kad aš nėščia?

– Vaje, Katrina, nežinau. Gal ne taip jau ir blogai. – Jis nusišypso – švelniai, atsargiai – nenuleisdamas akių nuo mano veido. – Bent jau aišku, jog didelis dalykas.

– Tikrai. – Nežinia kodėl kelios valandos miego mano požiūrį visiškai pakeitė – staiga nėštumas iš baisios nelaimės virto netgi

pageidautinu. Išsiveržęs iš krūtinės, gerkle pakyla viltingas jaudulys, ir aš imu juoktis. – Netgi milžiniškas.

– Dieve mano – kūdikis.

– Taip, – sakau, – kūdikis.

– Mūsų kūdikis.

– Taip.

– Argi galėtume nužudyti gyvybę, kurią patys pradėjome? Šitas kūdikis mūsų. Mudviejų. Dalelė tavęs ir dalelė manęs, – kalba Mikas.

– Taip.

– Nebent tu tikrai to norėtum. Betgi tu nenori? Daryti aborto? Ar nori?

– Ne. Ne, nenoriu. – Aš viltingai šypsausi. – Manau, kad norėsiu. Manau, norėsiu jį išsaugoti.

Visa ta diena paženklinta isteriško šoko būsenos. Kitą rytą pasakome Filipai, ji taip susijaudina, su tokiu įkarščiu puola planuoti ateities, jog abu kvatojame apimti dar nedrąsaus džiaugsmo. Šleikštulys nepraėjo, tačiau žinant, nuo ko pykina, nebe taip sunku ištverti. O kai jau žinau iš tiesų neserganti, begalinis nuovargis ir galėjimas bet kada užmigti atrodo tik nesunkus ir netgi keistai malonus požymis, rodantis, kad mano kūnas pluša augindamas naują žmogutį.

Nuėję į biblioteką pasiimame krūvą knygų nėštumo tema. Spalvotos iliustracijos jose rodo embrioną įvairiais jo raidos etapais. Mes bandome nustatyti, kiek tiksliai savaičių mūsų kūdikiui, ir ieškome iliustracijos, atitinkančios jo amžių. Negalime atsistebėti, kad jis jau tikriausiai turi rankytes, kojytes, akis, burną, nosį. Ir plakančią širdį.

Mikas mano, jog mums reikia išsinuomoti atskirą butą ir jame kartu apsigyventi.

– Žinok, visą gyvenimą svajojau apie tokią merginą kaip tu, – sako jis. – Man nereikia daugiau laiko, nereikia tavęs geriau pažinti. Aš tik noriu būti su tavim. – Kai aš garsiai suabejoju, ar ne per didelė atsakomybė, ar mes ne per daug skubame, jis juokiasi purtydamas galvą. – Katrina, mes turėsime kūdikį. Didesnės atsakomybės negali būti. Jau per vėlu neskubėti. Per vėlu veikti vadovaujantis sveiku protu. – Jis apkabina mane, pabučiuoja. – Nesijaudink. Viskas bus puiku. Nesirūpink.

Vidurnaktį kužda man:

– Susituokime. Metrikacijos biure. Rytoj pat.

Juokdamasi prieštarauju:

– Nieko nebus. Gal išprotėjai? Man tik septyniolika.

Bet širdyje mane sujaudino jo romantiškas pasiūlymas, tai, kad jis mane myli ne mažiau negu aš jį. Ir net nori mane vesti.

Tačiau kartu išsinuomoti butą neatrodo beprotybė. Nutariu, jog net labai praktiška mintis. Mikas juk negalėtų atsikraustyti pas Vivjeną, o Miko nuomojamas kambarys per mažas. Be to, negalime tikėtis, kad jo buto draugas pakęs naujagimį.

Rytą pabundu anksti, Mikui tebemiegant. Atsikeliu, užplikau arbatos. Pasiėmusi arbatinuką ir vakarykštį laikraštį grįžtu į kambarį. Vėl lipu į patalą, atsiverčiu skelbimus ir imu žiūrėti išnuomojamus butus.

– Šitas gali būti šaunus, – po valandėlės tariu. – Vieno miegamojo, medinės grindys, nauja virtuvė. Netoli Bondžio paplūdimio. Trys šimtai penkiasdešimt dolerių per savaitę.

Mikas atsimerkia. Suvokęs, ką skaitau, išsišiepia.

– Pakartok, gerai neišgirdau.

– Vieno miegamojo, medinės grindys, nauja virtuvė. Netoli

Bondžio paplūdimio. Mikai, aš paskambinsiu tėvams. Jie norės su tavimi susipažinti. Iš tikrųjų negalime nuomotis, kol jiems nepapasakojau apie tave. Juk jie kol kas moka mano nuomą, mane išlaiko.

– Žinoma. – Mikas atsisėda. – Bet viskas bus gerai. Net jeigu jie nenorės mokėti už tave, kai apsigyvensime kartu, aš vienas įstengsiu. Nepražūsim.

– Tu toks geras. Bet nemanau, kad turėsime su jais vargo. Dėl manęs jie kaži ką padarytų. Iš tikrųjų netgi per daug mane lepina, nepalyginti su kitų tėvais.

– Ir suprantama.

– Turbūt.

– Tau taip pat reikės susipažinti su mano tėvais.

– Žinau. – Baksteliu į laikraštį tušinuku. – Ar šiek tiek neima baimė? Ar jie nepamanys, kad mes iš proto išsikraustėme? Laukiamės kūdikio? Jau ieškome bendro buto?

– Neabejoju, kad palaikys mus bepročiais. Iš pradžių. Taigi turėsime įrodyti, jog jie klysta. Geriau tave pažinę pamils.

Numetu laikraštį, šmurkšteliu po antklode.

– Ir maniškiai tave pamils.

Deja, nesijaučiu taip tvirtai, kaip kalbu. Iš tiesų nemanau, kad tėtis su mama apsidžiaugs. Taip ir matau jų veidus man pranešus naujieną – nebylų mamos nepritarimą, tėčio nuostabą. Jie beveik nepriekaištaus, nerodys pykčio, nešauks ant manęs, bet žinau, kad laikys tai tragedija, savotiška katastrofa, ir skausmas jų veiduose bus milijoną kartų blogiau už atvirą pyktį. Mieliau kęsčiau jų barimą ir riksmus.

Man ne tik neramu dėl jų požiūrio į mano nėštumą – iš naujo užgula kaltė dėl Reičelės. Mano gyvenimas tęsiasi, rutuliojasi, suka vis naujais, netikėtais keliais. Kaip būtų pritariamai pasakiusi mano

psichologė, aš žygiuoju pirmyn. Reičelės mirtis nebėra visa ko ašis, ji nebelemia manojo „aš“, ir dabar jau suprantu: neišvengiama, kad kuo ilgiau gyvensiu, kuo daugiau man visko nutiks, tuo mažiau berūpės jos gyvenimas ir mirtis. Aš pamiršiu. Nebesiilgėsiu jos kiekvieną kiekvienos dienos akimirką. Tai panašu į išdavystę – dar vienas pavyzdys, kaip aš pabėgu palikusi ją vieną.

Kaip tik šis dalykas tikriausiai skaudina ir mano tėvus. Visa, kas svarbaus atsitinka mano gyvenime, – egzaminai, įsimylėjimas, nėštumas, – jiems žiauriai primena viską, ko Reičelė niekad neturės, niekad nedarys.

Užsimerkiu stengdamasi negalvoti nei apie Reičelę, nei apie tėvus. Glaudžiuosi prie Miko traukdama jau tokį pažįstamą jo odos kvapą. Nors atsibudau tik prieš valandą, jau esu pavargusi ir vėl nugrimztu į saldų miegą.

– Nuostabu, – sakau žvalgydamasi po saulės nutviekstą gyvenamąjį kambarį. – Puiku, Mikui labai patiks.

Butas mažas, bet švarus ir šviesus. Grindys medinės, sienos tinkuotos. Prie miegamojo pridurtas mažas kambariukas, skelbime nurodytas kaip kabinetas, jis idealiai tiks kūdikiui. Filipa, stovinti šalia, apkabina man pečius.

– Pats tas, – taria ji. – Manau, radai, ko reikia.

– Pasaka, ar ne?

– Super.

– Mikas bus sužavėtas, tiesa?

– Aha. Manau, taip.

– Ar man rašyti paraišką?

– Žinoma. Ir paklausk, ar galima vėl ateiti rytoj. Apžiūrėtumėt abu su Miku. Bet nesijaudink, jam tikrai patiks.

Aš užpildau paraiškos blankus, atiduodu nekilnojamojo turto agentui, ir abi su Filipa nulipam laiptais į gatvę.

– Einam ko užvalgyt, – pasiūlo Filipa. – Ar išalkai?

– Taip, aš visad alkana. Tik bėda, kad nuo daugybės valgių, kuriuos taip mėgau, mane pykina.

Kol mudvi su Filipa tariamės, ko norėtume pietų, pamatau Alisą. Kitoje gatvės pusėje, bet negaliu nei pasislėpti, nei įsmukti į artimiausią krautuvę, nes ji mus jau pastebėjo. Stovi ir žiūri keistai šypsodama.

– Kas? Kas yra? – klausia Filipa, atsisukdama ton pusėn, kur žvelgiu aš. – O velnias, Alisa.

Alisa mums moja.

– Katrina! Palauk!

Nespėjus mums patraukti savo keliu, ji pereina gatvę ir atskuba prie mūsų.

– Kaip laikaisi? Kaipgi tavo testukas? Ar rezultatas toks, kokio tikėjaisi? – užverčia ji mane klausimais, stengdamasi nematyti Filipos.

Žinau, jog reikia judėti, tiesiog nueiti, bet stypsau it paralyžiuota.

– Helena turbūt nesitveria laime, kad taps močiute? – Susidėjusi rankas ant krūtinės, ji varsto mane dygiu žvilgsniu. – Oi, tačiau turbūt jai dar net nepasakei? Ar ne? Nemėgsti išduoti savo nešvarių paslapčių, tiesa, Katrina? Panelė doruolė... O man, beje, sekasi puikiai, tiesiog fantastiškai, ačiū, kad paklausei. – Ji nusišypso – staigiai ir nenatūraliai ištempdama lūpas, bet vėl susiraukia. – Nors truputį nusivylusi, supranti, nepatenkinta viena tokia, kurią laikiau drauge.

– Mes skubam, Alisa, – sako Filipa. – Turime eiti.

Alisa jos lyg negirdi.

– Nors neturėčiau per daug stebėtis. Žinodama tai, ką žinau, tiesa? Leopardas kailio rašto nekeičia. Bailys ir yra bailys. Turbūt sutinki, Katrina? – Ji paniekinamai nusikvatoja atlošusi galvą. Staiga nutyla ir įbeda į mane akis. – Tačiau tu, Katrina, juk esi ne tik bailė? Tu pabėgai palikdama seserį mirti. Kai gerai pagalvoji, ji tikriausiai ir buvo nužudyta tik dėl to, kad tu pabėgai. Ar kada nors apie tai pagalvojai? Matai, tie berniokai tikriausiai norėjo jus tik išprievartauti. Abi. Bet pamatę, kad tu ištrūkai ir pabėgai, tikriausiai supanikavo. Supanikavę nužudė vargšiukę Reičelę. Taigi esi ne tik bailė, Katrina, sutinki? Tu išgelbėjai savo kailį paaukodama Reičelę. Savo neįkainojamą kailį.

– Nutilk, Alisa, – piktai pertraukia ją Filipa. Ji paima man už rankos ir trūkteli prie savęs. – Užsičiaupk, kvaila ragana, arba aš tau taip užvažiuosiu, kad savaitę nepasikelsi.

Mane taip apstulbino Filipos žodžiai, jos netikėtas pyktis, jog aš tik stoviu išsižiojusi ir spoksau.

– Ką gi, gerai. – Alisa išsiviepusi nužvelgia Filipą nuo galvos iki kojų. Bet jos pasipūtimas jau išgaravęs, toliau ji kalba nebe taip tvirtai. – Vadinasi, Katrina, dabar jau su tokiom draugauji? Su padugnėm? Na, nėr ko stebėtis. Kaip sakoma, toks tokį pažino...

Filipa apkabina man pečius ir veda tolyn nuo Alisos. Mes nueiname kiton pusėn.

– Geros dienos! – neva maloniai šaukia Alisa mums pavymui. – Buvo dieviška taip netikėtai susitikti. Tikiuosi, greit vėl pasimatysime.

– Negaliu patikėti, kad tu jai taip pasakei, – tariu negalėdama atsitokėti nuo siaubūnės Alisos ir žavėdamasi netikėta Filipos drąsa.

– Žinau, – atsidūsta ji. – Nesusilaikiau, taip ji mane supykdė. Mano mamai būtų gėda dėl manęs.

– O man atrodo, kad buvai nuostabi. Panaši į užsirūstinusią karalienę Elžbietą ar panašiai. Puikus vaizdas.

Filipa atsigręžusi pasižiūri.

– Galime taip nebelėkti, ji eina kiton pusėn. Katrina, bet ji ir baisi. Tikrai psichopatė. Šiurpoka.

– Žinau.

Filipa sustoja, atsisuka į mane.

– Tačiau tu juk neimi į širdį visko, ką ji sako? Visų tų piktų nesąmonių apie Reičelę. Žinai, kad jos žodžiuose nėra nė lašo tiesos.

– Sunku nepaisyti jos kalbų, – tyliai tariu nuleidusi akis į šaligatvį. – Juk Alisa teisi. Aš tikrai ją palikau. Tikrai pabėgau. Teisme advokatai kaip tik tuo ir rėmėsi. Jie sakė, kad vaikinai neketino nieko žudyti. Taip atsitiko tik todėl, kad jie išsigando. Man dingus juos apėmė panika...

– O ką jie dar galėjo sakyti? Nejau prisipažins planavę Reičelę nužudyti? Tačiau nereiškia, jog to nebuvo.

Aš nusigręžiu nuo jos. Žiūriu, kaip Alisa drožia priešinga kryptimi.

– Bet iš kur ji taip žino, ką kalbėti? Kaip pataiko skaudžiausiai įgelti? Iš kur tik savimi besidomintis žmogus gali turėti tokį įžvalgumą?

– Todėl, kad ji pagedusi. Ji akylai seka viską, kas pasaulyje bjauriausia. Be to, tikriausiai skaito laikraščius ar dar ką. Renka medžiagą. Ieško, kaip geriausia tave įskaudinti. Nenustebčiau, jeigu taip būtų.

– Galbūt. Tačiau vis tiek ji gali būti teisi. Gal kaip tik aš atsakinga už tai, kas ištiko Reičelę. Jeigu būčiau pasilikusi, nepabėgusi... Gal viskas būtų buvę kitaip.

– Atsiprašau, Katrina, bet šneki nesąmones. – Filipa treptelėjo koja. – Kokie niekai. Tu pasielgei teisingai. Pasielgei taip, kaip

tavim dėtas kiekvienas būtų pasielgęs. Klausyk, kaip jaustųsi tavo tėvai, jeigu tie niekšai jus abi būtų nužudę? Jeigu abi jų dukros būtų žuvusios? Taip ir būtų atsitikę, jeigu nebūtum pabėgusi, jeigu būtum mėginusi priešintis. Būtų buvę dar blogiau.

– Galbūt, – gūžteliu aš. – O gal ir ne. – Įsikimbu jai į parankę ir švelniai spusteliu. Ji visada man tokia gera. – Tačiau tu negali žinoti. Jei būčiau pasilikusi toje pašiūrėje, gal jie būtų išprievartavę Reičelę ir nuvažiavę. Jei nebūčiau pabėgusi, gal nebūtų jos nužudę. Gal ji tebebūtų gyva. Galbūt aš tik gelbėjau savo kailį mainais už Reičelės gyvybę. Ir dar ne viskas. Aš kalta ne tik dėl to, – kalbu toliau. – Aš juk buvau už ją atsakinga. Visų pirma neturėjau vestis jos į tą vakarėlį. Turėjau parvaryti ją namo, prie pianino. Kitą dieną jos laukė rečitalis. Jei tik būčiau deramai ja rūpinusis, viskas būtų buvę gerai, būtų buvę kitaip.

Filipa neginčija mano žodžių ir nesako, kad esu juokinga. Ji tik uždeda rankas man ant pečių ir įdėmiai pasižiūri į akis.

– Katrina, praeityje yra milijonai dalykų, kuriuos pakeitus viso to turbūt galėjo neįvykti. Bet jeigu nori taip mąstyti, jei nori save kaltinti, kam pabėgai ar kam vedeisi Reičelę į vakarėlį, kaip tada dėl tavo tėvų? Jie turėtų kaltinti save, kodėl nebuvo namie. Turėtų kaltinti save pirmiausia už tai, kam patikėjo tau rūpintis Reičele, kodėl po pamokų jos neparvežė namo. O kaip dėl to berniuko, tavo draugo, kuris leido tau sėstis į tą automobilį? Ir jis turėtų save kaltinti. Kaltė plisdama galėtų pasiekti kiekvieną. Ir galbūt kiekvienas, susijęs su ta istorija, tikrai jaučia sąžinės graužimą, galvoja, ar būtų kas pasikeitę, jeigu būtų pasielgęs taip, o ne kitaip. Tačiau netikęs sprendimas tavęs nedaro žmogžude. Tau buvo penkiolika metų, tu panorai nueit į vakarėlį. Nepaklusai taisyklėms. Na ir kas? Tu nepadarei nieko, ko nebūtų padaręs bet kuris pasaulio penkiolikmetis. Juk tu negalėjai žinoti, kas atsitiks.

Privalai liautis taip maniusi. Beprotybė. Vieninteliai žmonės, kalti dėl Reičelės nužudymo, yra tie vaikinai. Tu, Katrina, buvai auka. Tu, Reičelė ir tavo tėvai. Tu pakliuvai į baisią, netikėtą padėtį ir darei, kas tuo laiku tau atrodė tinkamiausia. Tu nepadarei nieko blogo, nieko, dėl ko reikėtų gėdytis. Nieko.

30 skyrius

Tą dieną pavakary grįžusi namo Miką jau randu laukiantį manęs. Jis atidaro duris man nespėjus pasibelsti ir – laimingai šypsodamas – apkabina mane vos peržengusią slenkstį.

– Ką tik paskambino iš agentūros, – pranešė jis. – Butas išnuomojamas mums. Galime įsikelti kitą savaitę.

Jis tempia mane į virtuvę, pasodina ant taburetės ir paduoda stiklinę šviežiai išspaustų apelsinų sulčių. Mikas ruošia vakarienę. Lėkštė prikrauta smulkintų daržovių: paprikų, šparaginių pupelių ir pievagrybių, o mažytė virtuvėlė, kurioje paprastai viešpatauja chaosas, švari, sutvarkyta.

– Pamaniau, atšvęsime kepintomis daržovėmis.

– Viliojantis patiekalas.

– Filipa sakė, kad susidūrėt su Alisa? – Jis žiūri į mane susirūpinęs. – Kaip jautiesi?

– Puikiai, – gūžteliu aš.

Jis eina prie stalo ir toliau taiso valgyti.

– Filipa sakė, jog ji prišnekėjo baisių dalykų. Jaudinosi, kad tos kalbos nebūtų tavęs sunervinusios.

Aš galvoju. Prisimenu, ką Alisa kalbėjo, bet jos žodžiai nepaliko skaudulių. Buvimas su Miku – tikras balzamas.

– Kad ne... Na, ji nepasakė nieko, ko pati nebūčiau pamaniusi. Tik būtų smagu, jeigu jai praeitų liguistas potraukis mane kankinti. Ir praeis. Ji nemoka ilgai susikaupti vienam dalykui.

Miko atsakymo neišgirstu, nes kažkas smarkiai ima belsti į duris.

– Čia dabar kas... – Mikas pasižiūri į mane.

– Katrina, Katrina! Ar tu čia? – isteriškai šaukia vyras, daužydamas kumščiu duris, kad net sienos dreba. – Katrina, atidaryk!

– O Dieve... – Aš atsitiesiu jausdama, kaip bąla veidas. – Atrodo, tėtis.

– Ką? Kodėl?

– Nežinau, – tariu stodamasi ir puolu prie durų, atidarau jas tėvui vėl šaukiant mane vardu.

Prieangyje stovi tėtis ir mama. Atrodo nustebę, lyg nebūtų tikėjęsi manęs čia rasti. Susižvelgia, pasižiūri į mane. Keistai įsitempę.

– Tėti! Mama! Kas atsitiko? Ką jūs čia veikiate?

– Oi Katrina! – Mama stveria mane į glėbį. – Ar tu sveika? Viskas gerai?

– Taip. – Prisiglaudžiu prie jos, atsitraukiu. – Jaučiuosi puikiai. Viskas nuostabu. Bet kodėl jūs čia? Kas darosi?

Tėtis kilsteli pirštu man smakrą ir ilgai žiūri į akis.

– Ar tikrai viskas gerai? – klausia jis. – Tikrai?

Aš žingteliu atatupsta, suraukiu kaktą.

– Kas atsitiko? – klausiu žiūrėdama į tėtį, į mamą. – Jūs mane gąsdinat. Ką judu čia veikiate?

Staiga Mikas prišoka prie manęs, ima už rankos, kitą atkiša tėvams.

– Sveiki, aš Mikas. Gal užeisite į vidų?

Tėtis, tarsi nematydamas Miko rankos, apžiūri jį nuo galvos iki kojų atvirai ir nemandagiai, neprisimenu, kad jis taip priekabiai būtų nužvelgęs kokį žmogų.

Mama žengia artyn ir šypsodamasi – dirbtinai, šaltom akim – paspaudžia Mikui ranką.

– Ačiū, Mikai. Aš vardu Helena. Čia mano vyras Ričardas. Taip, norėtume užeiti pas jus.

Mudu su Miku praleidžiame tėvus į butą. Įsekam paskui juos; jiems už nugarų Mikas klausiamai žvilgteli į mane. Aš tiktai gūžteliu. Kaip ir jis, nesuvokiu jų atvykimo priežasties, jų keisto elgesio.

Įžengiame į šviesią ir švarią virtuvę, kurioje vyksta vakarienės ruoša. Pastebiu, kaip tėtis ir mama vėl susižvelgia. Atrodo suglumę ne mažiau už mane.

Mama atsisuka į mus.

– Ką gi, verčiau kalbėsim atvirai. Mums paskambino Alisa.

– Oo... – tarsteliu. Negera nuojauta, apimanti išgirdus šį vardą, prislegia kaip akmuo. – Ko ji norėjo?

– Brangioji, nerimavo dėl tavęs, – prabilo mama, tačiau tėtis ją pertraukė:

– Ji sakė, kad tu vartoji narkotikus. Kad gyveni su kažkokiu... – Jis linktelėjo Miko pusėn. – Na, pasak Alisos, su kažkokiu *baisiu narkomanu muzikantu.* – Tėtis pažvelgia į mane – toks susigūžęs, nusiminęs ir išsigandęs, jog man plyšta širdis. – Dar sakė, kad tu nėščia.

Galėčiau lengvai apsiginti. Juk aš nevartoju narkotikų ir Mikas nėra baisus narkomanas. Aplink pilna įrodymų, – išvalytas butas, sveikas maistas, pagaliau šviežių sulčių stiklinės, – jog tai netiesa. Tačiau man atima žadą visa ši nėštumo istorija, todėl stoviu nebyli ir susigėdusi.

– Alisa melagė, – taria Mikas, ir aš žvilgsniu padėkoju jam. Jis dvelkia padorumu, sveiku protu ir sąžiningumu. Jie negali to nepastebėti. – Katrina ne narkomanė. Juokinga mintis. – Jis žiūri į tėtį, jo veidas be galo atviras, žvilgsnis tiesus. – Aš taip pat ne.

Valandėlę visi tylime, bet iš mamos ir tėčio išraiškos aišku, jog jie apsiramino. Akivaizdu, kad jie nori patikėti Miko žodžiais.

– Tačiau kurių galų Alisa šitaip sakė? – klausia mama, ir jos balse aš jau išgirstu palengvėjimą ir viltį.

– Ji turi problemų, – atsako Mikas. – Didelių psichikos problemų.

– Nejaugi? – Tėtis pasižiūri į mane. Iš jo veido išnyko įtampa, kuri darė jį tokį sustingusį, atšiaurų ir griežtą. – Katrina, tu tikrai nevartoji narkotikų?

– Tikrai, tėti, – nusišypsau aš. – Žinoma, ne. Negaliu suvokti, kaip judu patikėjot.

– Iš tavęs taip ilgai nesulaukėm jokios žinios, – prabyla mama. – Tu neatsiliepdavai Vivjenos telefonu, o į mobilųjį neprisiskambinome. Brangioji, mes palikome žinučių balso pašte. Mažiausiai dešimt. Mes tik... Na, iš tiesų, kai paskambino Alisa, jau buvom pradėję jaudintis.

– O Dieve, atsiprašau. Mano telefonas išjungtas. Mat norėjau, kad manęs nepasiektų Alisa. Viskas gryna beprotybė. Baisiai atsiprašau. Vis aš kalta. Reikėjo pačiai paskambinti. Reikėjo pranešti, kur esu.

– Dabar nebesvarbu, – taria mama, ir jos akyse pastebiu ašaras. – Menkniekis, jeigu tik tau viskas gerai.

Tada mama su tėčiu kaip susitarę žengia artyn ir apkabina mane. Juokdamiesi iš džiaugsmo bučiuoja į galvą, į skruostą. Kai jie atsitraukia ir susitvardo, visi stovime šiek tiek susigėdę, kol Mikas pagaliau ištraukia iš po stalo taburetes, pakviečia sėstis, pripila apelsinų sunkos.

– Dabar jaučiuosi kvailai, – taria mama. Pasižiūri į Miką. – Tikriausiai šitaip įsiveržę atrodom kaip kokie pabaisos. Ir dar su šitokiais kaltinimais.

– Ne, atrodote tik išsigandę. Kaip atrodytų dauguma tėvų, – sako Mikas. Jis pažvelgia į mamą šypsodamas savo nuostabiąja šypsena, kuri permaino visą veidą, – ir aš matau, jog ji sužavėta.

– Ko gera, taip. – Ji pasižiūri į mane ir juokdamasi spusteli man ranką. – Džiaugiuosi, brangioji, kad tau viskas gerai. Mes taip nerimavome. Taip bijojome. Net neįsivaizduoji.

Paskui, nors suvesti tokių neįprastų aplinkybių, jaučiamės džiugiai, netgi šventiškai. Mikas, pataisęs vakarienę, užsispiria pavaišinti mano tėvus. Keturiese susėdam aplink stalą, valgome kepintas daržoves, tėtis pasakoja apie Alisos skambutį. Nors man sunku patikėti, kad ji išdrįso šitaip meluoti, ir baugoka, kad ji manęs šitaip nekenčia, jai priešiškumo nejaučiu. Jos poelgis tik suartino mano tėvus; mane pačią, niekada neabejojusią jų meile, sugraudina jų išgąstis, jų susirūpinimas. Jaučiuosi mylima. Branginama.

Tačiau apie nėštumą tėvai neklausia: arba mano, kad Alisa viską melavo, arba bijo klausti. Nei aš, nei Mikas nieko nesakome. Visiems valgant, šnekučiuojant ir juokiantis, vis galvoju, kaip čia jiems pranešus. „Beje, tėti, mama, aš laukiuosi!“ „Atspėk, mama, kokią turiu naujieną. Tu tapsi močiute!“ Tačiau tema neįmanomai kebli, jos taip paprastai nemestelėsi į pokalbį, – pernelyg sunki, rimta ir lemtinga, todėl aš nieko nesakau. Mikui prabilus man smarkiau suplaka širdis, mat pamanau, kad jis pats jiems pasakys, tačiau nepasako ir vakarienė slenka kalbantis apie Alisą. Ir muziką. Ir kaip mudu su Miku susipažinome.

Po vakarienės Mikas užsikepa suplauti indus. Tėvams nusisukus, ženklais parodo, kad vesčiausi juos į kambarį. Suprantu, ką sumanė. Jis nori palikti mus trise, kad aš galėčiau pasisakyti. Jeigu panorėsiu.

Bet kai paklausiu, ar jie nenorėtų pasėdėti su manimi, – neva pasižiūrėti nuotraukų, darytų per paskutines savaites mokyklo-

je, – tėtis atsisako. Atseit padėsiąs Mikui virtuvėje. Mama gūžteli pečiais ir ima man už rankos.

– Tegul. Tikriausiai nori iš arčiau susipažinti su tavo jaunikaičiu.

Ir nors buvau surepetavusi visokius būdus, kaip pranešti šią žinią atsargiai, taktiškai, atsidūrusi su mama kambaryje trumpai drūtai išpoškinu:

– Aš nėščia.

– Ką? Ką tu pasakei? – Mama sustoja, atsisuka į mane. – Atsiprašau?

– Aš nėščia.

– Ooo... Nėščia. Vajetau. Ką gi, vadinasi, šitai tiesa. – Ji nusigręžia, bet aš spėju pamatyti išdavikiškai sudrėkusias akis. Virpantį smakrą.

– Nereikia, mama. Prašau. Aš žinau, koks tau nusivylimas. Žinau, jog iš manęs ne šito tikėjaisi. Žinau. Ir aš nenorėjau. Bet pažadu, mama, viskas bus gerai. Pažadu. Nesijaudink, Mikas nuostabus. Jis tikrai nepabėgs ar panašiai. Mes padarysime, kad viskas būtų gerai. Būtinai. Ir bus gerai. Aš vis tiek galėsiu stoti į universitetą. Ir baigti mokslus. Pažadu. Bus gerai, mama. Viskas bus puiku.

– Nėščia? – vėl pakartoja ji, lyg nepajėgdama iki galo suprasti šio žodžio. Priėjusi prie sofos sunkiai atsisėda. – Nėščia.

Klesteliu šalia jos. Nudelbusi žvilgsnį į rankas ant kelių, pešioju džinsus.

– Tu manimi nusivylei, tiesa?

– Ne, – taria ji. – Ne.

– Tau gėda.

– Ne, – vėl sako ji. – Nė kiek. – Ir tvirtu balsu pasipiktinusi priduria: – Keite, tu nesupranti. Aš nenusivylusi, nė trupučio. Ir, brangioji, mano žodyne net nėra žodžio „gėda". Žinoma, didelis netikėtumas, kad tu iš tikrųjų nėščia, tačiau, dievaži, Katrina,

prieš porą valandų mes ėjom iš proto, ar tu nevartoji narkotikų. Mes jau manėme tave praradę. – Ji atsidūsta. – Aš esu palaidojusi dukterį. Daugiau man nerūpi visokie prietarai.

Žiūriu į ją suglumusi, nesuprasdama, ką ji mąsto.

– Keite, brangioji... – Ji šypteli. – Turbūt neturėčiau taip sakyti ar net manyti, šito garantuotai nėra geros tėvystės vadovėliuose, tačiau suprask – man labai sunku tavo nėštumą laikyti katastrofa.

– Tada... ką tu jauti?

Ji prideda pirštą prie lūpų, išplėtusi akis pasižiūri į lubas, į mane ir nusišypso. Linksmai, valiūkiškai, kaltai.

– Tiesą sakant, jaučiu džiugų jaudulį.

Turbūt atrodau lygiai taip, kaip jaučiuosi, tai yra apstulbusi, nes ji nusijuokia, pasislenka arčiau ir apkabina man pečius. Tyliai, bet labai rimtai prabyla:

– Gal aš neteisi ar net savanaudiška, bet man tavo naujiena tik nuostabi. Tu padidinsi mūsų šeimą, pagimdysi naują žmogų, kurį visi galėsime mylėti. Brangioji, tu kuri gyvybę, tu... tu *gyveni.* Tikrai manau, kad nuostabu, nemeluoju. Aš turėsiu mylimą vaikaitį... Taigi paaiškink, kodėl gi man tai turėtų atrodyti blogas dalykas? Dar manau, jog tavo draugas dieviškas, tikras džentelmenas. Ir toks protingas. – Išsiėmusi nosinę, ji nusišluosto akis, nusišnypščia. – Puikiai prisimenu, kaip nešiojau tave. Kokia nuostabi, šviesi viltis, koks jaudulys...

– Vadinasi, nenusivylei? Nenusiminei?

– Ne, tikrai ne.

– Ir nemanai, kad jį išsaugodami elgiamės beprotiškai, nes vos spėjom susipažinti?

– Manau, jūsų šansai laimingai gyventi kartu ne mažesni negu kitų porų. Abu esate geri žmonės, abu protingi, todėl tokia tikimybė gal netgi didesnė.

– Bet aš tokia jauna. – Nežinau kodėl, bet staiga man prasiveržia visos abejonės ir baimės, kurių net pati sau nedrįsau įvardyti. Man reikia didesnio mamos padrąsinimo – kaip gera girdėti ją kalbant taip optimistiškai. Norisi dar daugiau. Noriu išgirsti, kad viskas bus puiku. – Tokio amžiaus niekas vaikų negimdo. Niekas.

– Nemaniau, kad tau labai rūpi kitų nuomonė.

– Man ir nerūpi. Aš ne tai turiu galvoje. Tik...

– Žinau, brangioji, ką turi galvoje. Taip, tai milžiniškas dalykas, taip, tu neteksi daugybės laisvių, kuriomis džiaugiasi tavo amžiaus jaunimas. Ir bus daug sunkiau, negu įsivaizduoji. Tačiau tau atsivers visai kitas pasaulis. Ir jis stebuklingai pakeis tavo gyvenimą. Tokia jau motinystė. – Ji paglosto man skruostą. – Mudu su tėčiu tau padėsime. Kiek galėdami. Mums bus vienas malonumas.

– Aš taip džiaugiuosi, kad tu nesupykai ir nenusiminei.

– O Dieve, ne! – Ji vėl nusijuokia. – Iš tiesų net juokinga, kaip džiaugiuosi. Džiaugiuosi dėl tavęs ir Miko. Džiaugiuosi dėl tėčio ir savęs. Ir nervinuosi. Ir jaudinuosi. Ir noriu pati pranešti tavo tėvui. Galima?

– Žinoma.

Aš taip nepratusi matyti jos tokios – atviros, neslepiančios emocijų, ir mano veide veikiausiai atsispindi nuostaba.

– Kas yra, brangioji? – klausia ji. – Kas negerai? Keistai atrodai.

– Atleisk. Tačiau tu taip pasikeitei. Tokia laiminga. Puiku, žinoma, bet aš turbūt jau atpratusi matyti tave tokią.

– Žinau, brangioji. – Ji prisitraukia mano galvą, priglaudžia prie krūtinės. Jai kalbant, jaučiu jaukų jos balso dudenimą, ritmingą širdies plakimą. – Žinau. Mes elgėmės neteisingai, taip? Ir žinai ką? Tavo paikšelė draugė padarė mums didžiulę paslaugą. Mudu su tavo tėčiu taip sunerimome, kai ji paskambino ir prišnekėjo tų nesąmonių. Mes taip išsigandome, taip bijojome tavęs ne-

tekti. Ir kai sužinojom, kad viskas gerai... – Ji giliai atsidūsta. – Mes tarsi atgimėme. Ir aš žinau, brangioji, tavo jausmus dėl Reičelės. Žinau, tu jautiesi kalta, jog esi gyva, o Reičelė mirusi. Ir, viliuosi, tu man atleisi, kad niekad apie tai neužsiminiau, niekad aiškiai nepasakiau – tau nėra jokios priežasties jaustis kaltai, tu privalai toliau gyventi. Juk turi būti kokia nors pabaiga, kokia nors... Ai, nežinau... Koks tas klaikus žodis, vartojamas šiuo metu?

Aš atsilošiu ir valandėlę žiūriu į ją.

– Baigtis?

– O taip – baigtis. Turi būti kokia nors baigtis. Bent jau tau, brangioji. Ji buvo tavo sesuo, ne duktė. Būtų neteisinga, jeigu kentėtum amžinai. Būtų neteisinga, jeigu tai sugriautų tau gyvenimą.

– Bet...

– Ne, – pertraukia ji mane. Suėmusi man už smakro švelniai žiūri į akis. – Aš buvau neteisi. Žinojau, kaip tu kankiniesi, bet per daug įsijaučiau į savo skausmą ir neradau jėgų ką nors daryti. Seniai žinojau, kad galiu tau padėti, jei tik prisiversčiau pasakyti keletą paprastų dalykų. Bet neprisiverčiau. Ir todėl man baisiai gėda. Tačiau, brangioji, visa tai galiu pasakyti dabar. – Ir kostelėjusi ji kalba toliau: – Tu nekalta dėl to, kas atsitiko Reičelei. Mes tavęs nė trupučio nekaltiname. Niekada nekaltinome. Ir nedrįsk nė akimirkos manyti, jog mes neva norėjome, kad būtum žuvusi tu, o ne ji. Mes jus abi vienodai mylėjome. Visada.

Aš linkteliu, bet prabilti neįstengiu. Bijau, kad galiu apsipilti ašaromis. Apsižliumbti kaip vaikas.

– Kad ir kaip būtų įžūlu, turiu tave paprašyti keleto dalykų, – taria ji.

– Žinoma, mama, prašyk ko tik nori.

– Pirmiausia noriu, kad man atleistum už mano savanaudiškumą. Už tai, kad pastaruosius porą metų nebuvau gera motina,

leidau tau manyti, jog mudu su tavo tėčiu kuo nors tave kaltiname. Mes niekada to nedarėme. Niekada.

Ir tada pravirkstu. Nesusilaikau. Apsikabinusi mamą raudu pasikūkčiodama ant jos krūtinės. Laikydama mane glėbyje, ji kalba toliau:

– Kitas dalykas, kurio noriu, – kad gyventum savo gyvenimą. Kuo gražiau ir laimingiau. Ir niekad o niekad nesijaustum kalta dėl savo laimės. Nė nebandytum. Jeigu negali to padaryti dėl savęs, padaryk dėl mūsų. Dėl manęs ir savo tėčio. Mat jeigu tu, brangioji, nebūsi laiminga, jeigu neturėsi savo gyvenimo, tada mes neteksime visko. Būsime praradę jus abi.

Aš taip ir neprisipažįstu tėčiui, kad esu nėščia. Mama nori pati pasakyti, kai bus dviese su juo, – duoti jam galimybę ramiai suvirškinti žinią. Ji mananti, kad iš pradžių jis bus pritrenktas. „Visiškai normalu tavo tėvui, – sako mama. – Juk jam tu visada liksi tyra jo mergytė. Bet paskui jis apsigalvos, apsipras su šia mintimi ir pagaliau bus laimingas kaip ir aš."

Mudu su Miku išjungiam šviesą ir einam gultis. Mikas be galo švelnus, vis kartoja mane mylįs, mes einam susiglaudę.

– Žinau, tau turbūt vemt verčia nuo kalbų apie Alisą, – sako jis. – Bet ar tu gerai jautiesi? Ji tavęs nesunervino?

– Ne, – atsakau, – aš esu laiminga. – Ir nors tai nė iš tolo neįėjo į Alisos planus, – ji juk norėjo mane įskaudinti, – iš tiesų vakaras su tėvais pavyko. Mama jau seniai taip atvirai nerodė savo emocijų, buvo gera matyti ją tokią nuoširdžią ir jausmingą. Be abejo, gaila dienų, kurias mama su tėčiu praleido nerimastaudami, bet negaliu nesidžiaugti neįprastai dosniai rodoma jų meile. – Žinok, ji aiškiai trenkta, – sakau. – Ir puiku, kad mes jau ne draugės. Bet

iš tikrųjų ji tik sau kenkia. Ir baisiausiai apsikvailins. Man jos net šiek tiek gaila.

– Aha, – nusižiovauja Mikas. – Ir man. Jos atvejis tikrai liūdnas. Beviltiškas.

– Taigi. Be to, ji net nežino, kur aš gyvenu. Dar pasikeisiu mobiliuko numerį. Tada net negalės paskambinti. Ką gi ji dabar gali man padaryti?

– Nieko, – atsako jis. Pasilenkęs per mane, Mikas išjungia lempą ir tamsoje bučiuoja man lūpas. – Tau visiškai nieko negresia. Ji negali tau padaryti nieko blogo.

31 skyrius

Keletą dienų, kol Mikas dirba, kas vakarą rengiuosi persikraustyti. Važiuoju į Vivjenos butą ir kraunuosi daiktus. Manęs jau taip nebekamuoja nuovargis, ir man smagu tvarkytis daiktus, svajoti apie naująjį gyvenimą su Miku. Tai, kad tėvams jis akivaizdžiai patiko ir kad mama netikėtai apsidžiaugė būsimu kūdikiu, išsklaidė visas mano abejones. Mes elgiamės teisingai. Mes mylime vienas kitą. Viskas bus nuostabu.

Elektroniniu paštu įspėju Vivjeną išsikraustanti. Pažadu, kol ji grįš, paiminėti paštą ir užeidinėti į butą. Užbaigiu atsiprašydama, kad pranešu taip vėlai. Ji man atrašo:

„Neatsiprašyk! AŠ ŽINOJAU, kad ne be priežasties atrodei tokia laiminga. Manau, tiesiog fantastiška, kad sutikai vaikiną, kuris tau suteikė tokią laimę. Negaliu sulaukti, kada grįžusi pamatysiu tave (ir tavo Miką!).

Rūpinkis savimi. Tave mylinti

tetulė Viv."

Gavusi Vivjenos laišką nesitveriu džiaugsmu. Mano galva, tai, kad ji taip džiaugiasi dėl manęs, dar kartą įrodo, jog mudu su Miku elgiamės teisingai. Nieko nenuskriaudžiame, nedarome nieko blogo, taigi, nors esame labai jauni ir viskas įvyko taip staiga, mums pasiseks.

Sugaištu tris vakarus, kol susipakuoju daiktus Vivjenos bute ir panaikinu visus savo buvimo pėdsakus. Atsidėkodama Vivjenai už leidimą čia gyventi noriu butą palikti švarutėlį, spindintį. Darbus užbaigiu penktadienį pusę vienuolikos. Kažin, gal dar suspėčiau į Miko pasirodymo pabaigą? Šiaip jis po koncerto ketino mane pasiimti iš Vivjenos ir padėti, jeigu dar būtų darbo. Bet nepaskambino, todėl nutariu, jog baras pilnutėlis žmonių ir jis tebegroja. Nusprendžiu padaryti jam staigmeną – pati užvažiuosiu jo pasiimti.

Lyja, kelias šlapias, tamsu, tad važiuoju lėtai ir atvykstu tik vienuoliktą. Bare tylu, beveik tuščia, scena nuruošta.

Miko čia nėra, todėl einu į užkulisius. Išgirdusi jo balsą pasuku prie atvirų durų. Pro jas krinta šviesa. Žengteliu atgal kambaryje išvydusi ją. Alisą.

Ji stovi atsišliejusi į stalą, susikryžiavusi savo ilgas kojas.

– Oi, nereikia, – sako ji girtu balsu. – Argi nuo to bus blogiau? Kam bus blogiau? Kaip kas nors sužinos?

Mikas, nugara į ją, vynioja elektros laidus.

– Tu beprotė. Aš su tavim net nekalbu. Išeik.

– Na, ką tu! – Ji nusijuokia, gundomai švysteli plaukais. Be reikalo stengiasi, Mikas į ją nė nežiūri. – Nemokamą seksą. Štai ką tau siūlau. Grandiozinį seksą be jokių sąlygų. Kodėl tu atsisakai? Kas tu per vyras?

Mikas juokiasi.

– Manau, reikia klausti, kas per žmogus tu pati. Kas per draugė? – Atsigręžęs į ją pamato mane. – Katrina...

Alisa atsisuka į mane. Akimirką sutrinka, bet kaipmat susitvardžiusi šypsodama atkiša ranką.

– Katrina!

Aš stoviu tarpdury. Žiūriu į Alisą.

– Ką tu čia veiki?

– Ai, laikraštyje pamačiau skelbimą. Pamaniau ateisiu palaikyti draugo, pasiklausysiu grojant. Pamaniau, Katrina, kad ir tu tikriausiai būsi. Norėjau pasidalyti naujienomis. Pastaruoju metu tave baisiai sunku pagauti.

Iš pradžių ketinu ją užsipulti, kodėl tėvams pasakė, kad aš narkomanė, kodėl bando sugundyti mano vaikiną, kodėl taip stengiasi man kenkti, bet veikiai apsigalvoju. Beprasmiška. Neturiu noro klausytis jos pasiaiškinimų – tokiam elgesiui nėra jokio protingo ar atleistino pateisinimo – ir neturiu noro klausytis veidmainiškų jos atsiprašymų. Man kokti pati mintis apie tokį pokalbį, koktu net būti šalia jos. Noriu tik vieno – kuo greičiau dingti iš čia.

– Jau eisi? – paklausiu Miką.

– Aha. – Liovęsis vynioti laidus bet kaip pameta juos ant grindų ir krūvą paspiria. Žinau, tai neįprasta, ne kartą esu mačiusi, kaip jis po koncerto palieka aparatūrą: viską sutvarko be galo skrupulingai. Matyt, dabar ir jis nori kuo greičiau pabėgti nuo Alisos.

– Tvarka. – Alisa suploja delnais ir sverdėdama žengia žingsnį. – Kur važiuosime?

– Kur tu važiuosi, nežinau, – lediniu balsu atsako Mikas. – Mes važiuojam namo.

– Ir aš su jumis. Iš tikrųjų gali būti visai linksma. Trise. – Mums einant iš baro, ji seka iš paskos ir pasuka prie mūsų automobilio. – Trise geriau negu dviese. Ar ne, Katrina? Ką?

Mikas atidaro man keleivio dureles, bet prieš įsėsdama atsigręžiu į Alisą.

– Eik namo. Eik namo ir išsimiegok. Ir nuo šios dienos daugiau man nesirodyk. Dink iš mano gyvenimo. Tu ligonė. Man tavęs gaila. Tau tikrai reikia specialisto pagalbos.

Purtydama galvą ji pasibjaurėjusi išsiviepia.

– Ar aš ligonė? Aš? Kaip įdomu. Vis maniau, kad tu, Keite, turi problemų. Maniau, tu palikai savo seserį...

– Katrina! – įsakmiai šūkteli Mikas. Jis jau sėdi prie vairo, variklis ūžia. – Greičiau lipk. Ir užsidaryk.

Taip ir padarau. Mikas užrakina visas dureles, paleidžia valytuvą, užpakalinio vaizdo veidrodėlyje žiūri, ar galima išsukti. Alisa per lango stiklą įbedusi akis į mane, ir aš niekaip negaliu atitraukti žvilgsnio. Vos tik Mikas ima važiuoti, Alisa nusišypso šaltai patempdama lūpas ir žengia tiesiai po ratais.

– Mikai, stok! Palauk! – šaukiu aš. Bet pasigirsta trinktelėjimas ir Alisa nugriūva.

– Velnias! Griausmas!

Mikas staigiai nuspaudžia stabdį ir šoka lauk.

Nedrįstu pajudėti, nedrįstu pažvelgti į Miką. Širdis daužosi, daužosi, tuščiom akim spoksau į priešpriešinį eismą. „Viskas baigta, – pamanau. – Ji gavo, ko norėjo. Viską sugriovė. Baigta. Baigta."

– Alisa! – išsigandęs šaukia Mikas. – Tu gyva? Ar sužeista? Alisa!

Ir tada išgirstu – spigų isterišką Alisos kvatojimą.

32 skyrius

Šitai atsitinka naujojoje virtuvėje išpakuojant dėžes. Stodamasi pajuntu, kad tarp kojų kažkas plūsteli. Iš pradžių nesusigaudau, pamanau, gal apsišlapinau. Puolu į tualetą, nusismaukiu kelnaites. Kraujas.

Nusišluosčiusi tualetiniu popieriumi einu pas Miką. Niūniuodamas ir linksėdamas savo melodijos taktu, į lentynas jis krauna knygas. Pamatęs mane nusišypso.

– Aš kraujuoju.

– Ką? – Jis pašoka. – Velnias. Ar tai blogas ženklas? Blogas, tiesa?

– Nežinau.

– Važiuokim į ligoninę.

Aš apsivynioju senu rankšluosčiu, Mikas pastveria raktelius, ir mes atsargiai einam prie automobilio.

Greitosios pagalbos skyriaus laukiamasis pilnas žmonių, seselė mums praneša, kad turėsime ilgai laukti, kol pateksime pas gydytoją.

– Bet mes galime netekti kūdikio, – sako Mikas. – Reikia, kad ją tuoj pat kas nors apžiūrėtų.

– Atleiskite, bet mes griežtai laikomės pirmumo tvarkos. Bijau, kad nėštumo pradžioje nepavyktų užkirsti kelio persileidimui. Galime tik stebėti. – Ji maloniai nusišypso. – Tačiau gal dar ne persileidimas. Daug nėščių moterų pakraujuoja, o paskui pagimdo sveikutėlį kūdikį. Atsisėskit ir pasistenkit nesinervinti.

Mudu su Miku kėblinam prie kėdžių eilės. Dviejų laisvų nėra, tačiau viena moteris, pastebėjusi, jog mes pora, pasislenka, kad galėtume sėdėti šalia. Mikas jai padėkoja. Nors ji man užjaučiamai nusišypso, aš nusigręžiu. Man nereikia svetimų žmonių

užuojautos ar gerumo. Jeigu teks gedėti, noriu tai daryti niekam nematant. Laukiamasis ankštas, prisigrūdęs ligonių, todėl kiekvienas galėjo girdėti mūsų pokalbį su sesele. Apsisukusi rankšluosčiu jaučiuosi lyg išstatyta parodoje.

Atsisėdusi užsimerkiu, padedu galvą Mikui ant peties.

Po keturiasdešimties minučių seselė pašaukia mane. Mikui liepia palaukti, bet kai aš pravirkstu ir įsikimbu jam į rankovę, leidžia eiti dviese. Nuvedusi prie lovos paprašo atsisėsti.

– Ar daug buvo kraujo?

– Nežinau. Atrodė daug.

– Kaip atrodo, būtų visas įklotas ar daugiau?

– Galbūt. Taip, įklotas.

Ji užsirašo popieriaus lapelyje.

– Ar dabar tebekraujuojat?

– Turbūt nebe. Nežinau. Nieko nejaučiu.

– Gerai. Jeigu nejaučiat, vadinasi, tikriausiai nebekraujuojat.

Ji vėl kažką užsirašo, pamatuoja kraujospūdį ir temperatūrą.

– Viskas normalu. Gydytoja tuoj ateis. Atsigulkit ir ilsėkitės.

Apklojusi man kojas ir užtraukusi užuolaidą, ji nueina. Mikas atsisėda ant kėdės šalia lovos, paima už rankos.

– Nereikėjo man leisti, kad iškrautum tas dėžes, tiesa? – liūdnai klausia jis.

– Ne, taip atsitiko visai ne dėl to. Aš juk nieko sunkaus nekėliau. Nėščios moterys nėra ligoniai. – Spusteliu jam ranką. – Tikėkimės, blogiausio neįvyks.

– Atleisk... Žinoma, neįvyks. Aš tik baisiai noriu, kad būtų gerai. Nenoriu, kad...

– Ir aš ne. – Prikandu lūpą tramdydama verksmą.

Tada prasiskleidžia užuolaida ir įžengia aukšta liesa moteris. Rudais garbanotais plaukais panaši į Filipą, ir aš kažkodėl

iškart pasijuntu geriau. Ji stumia didelį aparatą. Mato, kaip aš spoksau į jį.

– Ultragarsas. – Sustojusi prie lovos, patapšnoja man koją. – Aš – daktarė King. Pamėginkime pasižiūrėt į šitą vaikelį, gerai?

Pakraupstu, kai ji ima vedžioti po pilvą zondo galvutę. Žiūriu į ekraną, į pilkus it rūko gumulus ir šešėlius, bet kas jie yra, nesuvokiu.

– Aha... – Daktarė King sustabdo zondą. Šypsodamasi rodo į ekraną. – Širdis plaka. Matai? Gražiai ir stipriai. Vaisiaus dydis lygiai toks, koks turi būti šiuo nėštumo laikotarpiu.

Matau, kaip pulsuoja mano vaikelio širdis, ir keistai sugargiu – lyg juokas, lyg verksmas.

– Oho! – stebisi Mikas, spustelėdamas man ranką.

Daktarė sako mananti, jog viskas gerai, o kraujavimas veikiausiai buvęs atsitiktinis, be aiškios priežasties.

– Tiesiog pasitaiko tokių keistenybių, – taria ji. Liepia Mikui vežti mane namo ir keletą dienų prižiūrėti, o jeigu vėl pasirodytų kraujo, tuoj pat vežti į ligoninę. – Tik nesijaudinkit, nemanau, kad pasikartotų. Bet kelias dienas dėl visa ko pasisaugokit.

Tris dienas išguliu lovoje. Mikas iš bibliotekos parvelka krūvą knygų apie nėštumą, aš jas visas perskaitau nuo pirmo iki paskutinio puslapio. Gerai, kad orai tam palankūs, vėjuota ir šalta, taigi jaukiai sau tūnau po antklode. Mikas repetuoja savo skaitmeniniais būgnais taip pritildęs garsą, jog beveik nieko negirdžiu, neša man į lovą pusryčius, pietus ir vakarienę. Kai mane ima pykinti nuo skaitymo, jis atitempia televizorių, ir mes kartu žiūrime dienines muilo operas, juokdamiesi iš absurdiško siužeto ir nenatūralios vaidybos. Kraujo nebesirodo.

Ketvirtą rytą pabundu jausdamasi puikiai, jau kelias savaites nesijaučiau tokia stipri. Miko nežadinu, atsikėlusi pati pasidarau

arbatos. Prie namo yra nedidelis sodukas, priklausantis visiems keturiems butams. Nulipu nešina arbatos puodeliu ir atsisėdu ant laiptelių į sodą.

Nors dar anksti, saulė jau karšta, dangus bekraštis, aukštas aukštas ir dieviškai mėlynas – toks, koks esti tik Australijos dangus, šitokio dangaus nesu regėjusi nei Graikijoje, nei Indonezijoje ar Europoje, jokioje šalyje, kur teko lankytis iki Reičelės mirties, – ir staiga mane užplūsta tokia laimė, toks begalinis dėkingumas už tai, kad esu gyva. Aš išsišiepiu lig ausų. Medinė pakopa po kojų šilta, arbata saldi, kvapi, saulė švelniai bučiuoja žadindama mane.

Šitiek laiko neleidau sau jausti tokios laimės kaip dabar, paprasto jutiminio džiaugsmo, kad gyveni. Vis manydavau, jog būtų skriauda Reičelės atminimui, – savanaudiškas piktnaudžiavimas, lyg ir išdavystė, juk ji jau niekad nesidžiaugs tokiomis akimirkomis. Bet aš prisimenu, kaip mama sakė, kad turiu gyventi savo gyvenimą, turiu juo džiaugtis, ir staiga nepaprastai aiškiai suvokiu, jog pati Reičelė linkėtų man laimės. Ji niekada nepavydėtų man prasmingo ir laimingo gyvenimo. Itin aštriai pajuntu galinti pati pasirinkti, kaip jaustis, ir jeigu pasirinksiu būti nelaiminga, vadinasi, bernams, kurie nužudė Reičelę, leisiu užbraukti savo gyvenimą beveik taip pat negrįžtamai, kaip užbraukė jos.

– Reičele, aš laiminga, – garsiai ištariu lyg maldos žodžius. – Tikrai laiminga.

Bet saulė šviečia neilgai, vėliau rytą dangų vėl užkloja tamsūs debesys. Mes vėl sėdime kambary, – aš skaitau, Mikas repetuoja, – ir vakare jau nesitveriu nuoboduliu, nieko daugiau nenoriu, tik ištrūkti iš buto.

– Einam vakarienės, – pasiūlau. – Į tailandišką restoraną gatvės gale.

– O tu įsitikinusi, kad nieko neatsitiks? Manai, galime eiti? – klausia Mikas.

– Viskas bus gerai. – Aš skubiai nusivelku ir maunu į dušą. – Daktarė liepė kelias dienas pailsėti. Nesakė, kad pusę metų turiu gulėti lovoje. Visas šitas dienas beveik nepasijudinau. Išprotėsiu, jeigu tuojau pat neišeisiu laukan.

– Tada važiuosime.

– Nejuokink. Nerasim kur pasistatyti mašinos.

– Tikrai, – atsidūsta jis. – Bet ar tikrai tau nieko nepasidarys? Galėčiau nueiti ir ko nors parnešti.

– Bus gerai. Mes eisim palengva, – nusijuokiu aš. – Kaip senukai.

Restoranas nelabai toli, mes einame taku palei paplūdimį. Nelyja, tačiau dangumi lekia juodi audros debesys, jūroje ritasi didžiulės putotos bangos. Vaizdas įspūdingas, todėl mes neskubame, žingsniuojam pamažėle, susikibę rankomis. Abu mėgaujamės laisve, gaiviu oru ir peizažu.

Vakarieniauti irgi neskubame. Mikas kalba apie savo grupę, apie kuriamą muziką. Svajojame apie koncertinę kelionę po pasaulį – pinigus, šlovę, tūkstančius šaukiančių gerbėjų. Juokdamasi įspėju jį, kad nuo jo vaikysiu visas paneles.

– Būsiu pikta, pavydi, stora ir sėdėsiu namie. Su šešiais vaikais.

– Taip, įsivaizduoju, – šaiposi jis.

Svarstome, gal paimti taksi, nes panašu į lietų, bet nutariame apsieiti. Lauke gražu, o kelias netolimas. Jei ir sulis, neištirpsime.

33 skyrius

Girdi už nugaros žingsnius, – aštrų kulnelių kaukšėjimą į cementą, – bet nieko neįtari. Žingsniams artėjant, garsėjant, judu pasitraukiat į šoną norėdami tą moterį praleisti. Bet ji priėjusi sustoja priešais jus, įsisprendžia į šonus. Jau temsta, todėl ne iš karto ją atpažįsti. Alisą.

Ji šypsosi pakreipusi galvą.

– Katrina, – taria. Iš balso supranti, kad girta. Ji palinksta į priekį. – Žinojau, kad rasiu tave čia. Žinojau, kad, jeigu netingėsiu laukti, susitiksiu tave ir Mikį šmikį.

Jis patraukia tave už rankos, ir judu einate toliau.

– Tokį nuostabų audringą vakarą tik ir vaikščioti, ar ne? – taria ji dirbtinai draugišku balsu, neatsilikdama nuo mūsų. – Kaip džiaugiuosi, kad tave sutikau. Na, abu, ne tave vieną. Tiek daug yra apie ką pasikalbėti.

Judu paspartinate žingsnį. Nieko nesakote.

– Ei jūs, palaukit! Negi nenorit paplepėti?

Jis suspaudžia tau ranką. Einate toliau.

– Na, ką gi. Gal tu ir nenori kalbėtis. Suprantu. Bet aš noriu. Netgi turiu. Daug kas liko nepasakyta, Katrina, tu dar daug ko nežinai apie tą naktį. – Ji piktai nusijuokia. – Žinau, jog tu žinai, apie kokią naktį šneku. *Tą* naktį.

Tu sustoji.

Ji nusijuokia tau už nugaros.

– O, jau patraukiau tavo dėmesį, ką? Negali amžinai bėgti ir bėgti, Keite, ar ne taip? Kada nors reikia pažvelgti tiesai į akis.

Tu atsisuki į ją.

– Ką čia dabar šneki? Ką dar sugalvojai?

Ji nužvelgia tave.

– Kažin, Katrina, kaip žmogus jauties turėdamas idealų gyvenimą? Idealią šeimą? Turbūt gera būti tokiai išlepintai, taip nepastebėti, kai kitas kenčia?

– Ideali šeima? Nepastebėti, kai kitas kenčia? – tu pakartoji negalėdama patikėti. – Gal juokauji, Alisa? Mano sesutė buvo nužudyta. Mano šeima toli gražu nėra laiminga, nėra ideali.

– Tačiau tėvai tave myli, tiesa? Žinau, kad myli. Mačiau juos. Jie dievina orą, kuriuo tu kvėpuoji. Štai kodėl esi tokia pasipūtusi. Štai kodėl tau niekas nerūpi.

– Kodėl ir kas man nerūpi? Tu beprotė, Alisa. Šneki mįslėmis.

– Tau nerūpi tokie žmonės kaip mes. Kaip aš ir mano brolis.

Tu suglumusi purtai galvą.

– Kuo čia dėtas...

– Tokiems žmonėms kaip tu, Katrina, viskas lengva. Tėvai tave myli. Pasaulis tave myli. Tau niekad nereikėjo nieko įrodinėti. O jeigu nužudoma sesuo, visi, aišku, stoja tavo pusėn, visi sutinka, kad buvai nekalta.

– Aš ir buvau nekalta. – Nors krūtinėje verda isterija, iš pykčio norisi rėkti ir pulti ją, mušti, tavo balsas skamba ramiai, beveik normaliai. – Kaip gali taip kalbėti! Be to, tu klysti. Po Reičelės nužudymo žmonės mums buvo siaubingi. Išvis buvo siaubinga. Aš tau jau pasakojau.

– Siaubinga? Koks apgailėtinas žodis... Vargu ar buvo taip siaubinga, kaip sakai. Juk nepatekai į kalėjimą, ką? Nebuvai apkaltinta nužudymu, ką?

Mikas trūkteli tau už rankos liepdamas liautis, eiti šalin, tačiau tau per daug pikta, tu per daug įsiaudrinai. Atstūmusi jo ranką lieki stovėti.

– Žinoma, nebuvau! – atsakai, ir tavo balse prasiveržia pyktis. – Juk nieko nepadariau!

– Mat kaip. Tačiau padarei, tiesa? – Ji šypsosi ir apsimestinai maloniai priduria: – Iš pirmo žvilgsnio gal ir atrodo, kad buvai nekalta. Žmogui, kuris tavęs nepažįsta. Bet mudvi juk žinome, kaip yra, ar ne?

– Ne, Alisa, ne. – Širdyje supranti, koks beprasmiškas šis pokalbis, bet jauti pareigą gintis, kovoti su tokia neteisybe. – Tu klysti. Ką tu kalbi, bjauru. Neteisinga. Ir netiesa. Aš tik persigandau. Ir pamačiusi šviesą nubėgau šauktis pagalbos. Man buvo baisu. Neturėjau kito pasirinkimo.

– Ne, Katrina, turėjai. Tą naktį turėjai ne vieną pasirinkimą, bet kas kartą pasirinkdavai netikusiai. Kas kartą.

– Ne. – Stengiesi nepravirkti. – Ne, tu klysti.

Ji palinksta prie manęs ir tyliai taria:

– Tau nereikėjo bėgti, Katrina.

– Reikėjo, – atkertu. – Nebuvo kitos išeities.

– Ne. – Ji susideda rankas ant krūtinės ir tvirtai taria: – Pabėgdama *jiems* nepalikai jokios išeities. Tu privertei juos padaryti tai, ko daryti jie nenorėjo.

– Kam visos tos kalbos? – įtūžusi jau šauki. Griebi jai už rankos ir laikai. – Kam? Kodėl sakai, kad aš turėjau ne vieną pasirinkimą? Jie mus nusivežė prievarta. Jie tai turėjo ne vieną pasirinkimą. Ne aš. Ir ne mano sesuo. Mes buvome aukos. Kodėl tu gini tokius gyvulius?

– Gyvulius? Matai, Katrina, kaip tu juos vadini? Kažin ar gražu, ką? Kažin ar teisinga.

– Jie ir yra gyvuliai, – spjaute išspjauni tu. – Jie nužudė mano seserį. Tikiuosi, degs pragare.

– Mano brolis ne gyvulys. – Jos veidą iškreipia tokio pykčio grimasa, jog akimirką šis tampa atgrasus. – Jis ne gyvulys.

– Tavo brolis? Ką tu kalbi?

Jos veidas vėl persikreipia ir staiga ji pravirksta; drebančiu balsu kalba:

– Niekas jo nemylėjo. Niekas. Nei mūsų tikroji motina. Nei ta ragana, kuri mudu perskyrė. Niekas. Gal manai, jam nebuvo skaudu? Gal manai, ne pikta, jeigu net nuosavai motinai tavęs nereikia? Gal manai, negalėjo būti išteisintas, nes kiti jį prikalbino, susuko galvą?

– Alisa... – Tu griebi jai už rankos. Nori, kad pažvelgtų į tave, aprimtų, liautųsi šnekėti tokias nesąmones. Jos elgesys baisus, beprotiškas. Dar pamanai, ar nereikėtų iškviesti gydytojo. – Nesuprantu, apie ką tu šneki. Nežinia ką svaičioji.

Ji atsitraukia. Veide neapykanta.

– Mano broliuką tu pavertei žmogžudžiu, – sako ji. – Įkišai į kalėjimą.

– Dievaži, nustok...

– Tu įkišai jį į kalėjimą, – lėtai ir aiškiai pakartoja ji. Ir nusišypso – šaltai, piktdžiugiškai, tau net širdis nutirpsta. – Kaip dar aiškiau pasakyti? Šiną. Mano broliuką. Tu įkišai į kalėjimą.

– Aš nepažįstu tavo broliuko. Kaip galėjau...

– Šinas, – pertraukia ji mane. – Šinas Enraitas.

– Bet jis... argi jis...

– Taip, jis.

Pagaliau susivoki. Viską supranti. Kodėl jai reikėjo tavo draugystės. Jos piktdžiugą. Viskas buvo dėl to. Dėl jos brolio. Tavo sesers. Dėl to.

Šinas Enraitas. Vaikėzas ant galinės sėdynės. Aptukęs vaikėzas gražiu veidu. Jis taip nervinosi... atrodė toks išsigandęs...

Ir vis tiek. Jis prievartavo tavo seserį. Nepasigailėjo, tyčia nužudė. Jis taip pasirinko.

Tu stovi kaip įbesta, tyli ir tik spoksai į ją. Tave plėšo priešybės: noras trenkti jai ir noras atsiprašyti. Ji irgi žiūri į tave, perga-

lingai šypsosi, todėl jau keli ranką ketindama jai smogti, tačiau jis timpteli už rankovės ragindamas eiti.

– Katrina, einam iš čia.

Apkabinęs per pečius atsuka tave, nori vesti tolyn, namo. Prapliupęs lietus teška ant veido, plaukų. Kol grįšite, permirksite.

Ji eina iš paskos.

– Puiki mintis, Mikai. Čia jau darosi per daug šlapia, tiesa? Eisim pas jus. Dar pasikalbėt apie tą patį.

Jis sustoja. Iš to, kaip suspaudžia tau petį, iš jo balso supranti, koks įtūžęs.

– Eik sau, Alisa. Nešdinkis po velnių. Atstok nuo mūsų arba iškviesiu policiją. Rimtai. Čiuožk. Tuojau pat.

– Policiją? Kokia iš jos nauda? Mano broliukui ji nepadėjo. – Ji vypteli pakreipusi galvą. – O, bet policijai patinka tokie kaip jūs, ar ne? Privilegijuoti vidurinės klasės šikniai kaip jūs abu. Policija visada jūsų pusėje, taip?

Ji dar kažką sapalioja apie policiją, bet jūs nusigręžiat ir einat savo keliu. Staiga jos tonas pasikeičia.

– Gerai jau, nesipykim. Ei! Žinot, ką? Kodėl mums neišsimaudžius nuogiems? Susipažintume šiek tiek... artimiau.

Staiga, pralenkusi jus, žolėtu šlaitu ji pasileidžia į paplūdimį. Pasilenkusi nusispiria batelius, meta ant smėlio. Bloškia žemėn megztinį, vienu staigiu judesiu išsineria iš suknelės.

– Eikš čia, Katrina! – šaukia ji. Vėjas drasko jai plaukus. – Nebūk visą gyvenimą tokia ištižėlė! Štai tau proga parodyti nors lašelį drąsos. Eikš čia!

Ji pasileidžia į vandenį. Lekia per lūžtančias bangas, kol vanduo pasiekia pusiaują, ir tada panyra, dingsta.

Jis žiūri į tave. Išsigandęs.

– Velnias!

Ir štai jis taip pat nubėga, paknopstom nugarma šlaitu. Tu skubi iš paskos.

Judu stovite prie vandens, šaukiate:

– Alisa! Alisa!

– Alisa! Kur tu, Alisa? – surinka jis, įbrenda į vandenį apsiavęs ir dar garsiau šaukia: – Alisa! – Paskui priduria: – Paskęs velnio merga.

– Gelbėkit! – staiga išgirstate silpną pagalbos šauksmą, kažkur labai toli. Čia tokia vėtra, toks šaltis, toks vėjas, bangos taip žiauriai daužo krantą. Bet ir vėl išgirstate: – Gelbėkit!

Jis bėga per smėlį.

– Va ten. Alisa! Alisa! Man rodos, matau, – sako jis. Pakelia galvą, prišoka prie tavęs, pabučiuoja į skruostą.

– Ne, – ištari tu. – Ne. – Tą vieną žodelį. Bet per vėlu – jis jau pūkšteli į vandenį, su batais, su viskuo ir, nespėjus tau pasakyti, kad nors džinsus nusimautų, išnyksta tamsiose bangose.

Tu stovi ten. Klyki šaukdama jį vardu. Klyki ir klyki. Raudi. Lakstai pakrante. Bet nieko negirdi, nieko nematai – prieš akis tik juodas juodas vanduo.

Tačiau dabar tu nebūsi bailė. Nepabėgsi. Šįkart parodysi nors lašelį drąsos.

Tu žengi į jūrą, brendi lėtai, vis šaukdama jį vardu, nes nežinai, kur jis, kur jo ieškoti. Brendi, kol vanduo apsemia šlaunis, o stipri srovė ima traukti, versti iš kojų. Jau tuoj tave pargriaus, įveiks, paskandins, bet išgirsti balsus. Šūkaujant vyrus ir moteris.

Paskui kažkas tave sugriebia, tu parvirsti. Kažkas skaudžiai trūkteli už plaukų. Tempia tave už jų, velka, vanduo užlieja veidą, jo pilnos burna ir akys. Dar vienas smarkus trūktelėjimas, ir tu aukštielninka tysai ant smėlio.

Tu palieti jo skruostą ir staigiai atitrauki ranką.

Numirėlio oda nebepanaši į odą. Išvis kaip ne žmogaus. Tokia šalta, sustingusi, negyva. Jo nebėra – šis pastiręs pilkas daiktas ant lovos tėra tuščias kevalas, ir tau nė kiek nesinori bučiuoti šitų pamėlusių lūpų, glostyti ledinių skruostų. Šioje kraupioje ligoninės patalpoje tavęs niekas nelaukia, tik tuščia nebūtis, gyviesiems neturinti jokių atsakymų, nesuteikianti nei ramybės, nei paguodos.

34 skyrius

Mama ir tėtis kartu su Miko tėvais atituština butą. Aš esu pas tėvus, guliu po antklode. Neįmanoma, kad padėčiau iškraustyti mudviejų bendrą gyvenimą, mūsų ateitį, mūsų svajones, ir aš dėkinga, kad niekas iš manęs to nesitiki. Jie taip puikiai tvarkosi, jog viską baigia tą pačią dieną. Kai grįžta namo, mama ateina į mano kambarį, atsisėda ant lovos krašto.

– Mes parsivežėme Miko elektroninius būgnus. Taip pat įrašus. Jo tėvai pamanė, gal norėsi juos turėti.

Negaliu nė pagalvoti apie tylinčius Miko būgnus, įrašuose uždarytą jo muziką, bet vis tiek dėkodama linkteliu ir nusisuku į sieną užspaudusi delnu burną.

Mama uždeda ranką ant antklodės ir ima raminamai glostyti koją.

– Mes, žinoma, pasakėme apie kūdikį, – taria ji.

– Aaa... – nors ką burbteliu dėl mandagumo ir kad parodyčiau šiokį tokį susidomėjimą, tačiau noriu tik vieno: kad ji išeitų,

paliktų mane. Leiskite man paverkti niekieno nematomai. Atrodo keista, kad vos prieš kelias dienas taip jaudinausi, ką visi pamanys apie mano nėštumą. Dabar nė trupučio neberūpi. Ir net neįsivaizduoju, kad man gali gimti kūdikis.

– Na, aišku, iš pradžių jie apstulbo. Bet, manau, vis dėlto patenkinti. Juk kūdikis Miko, o tai jau šis tas. Šiokia tokia paguoda.

Su jais susipažįstu per Miko laidotuves. Filipa panaši į Miko tėvą, motina – tiesiog gyvas Mikas. Ji mane apkabina ir ilgai spaudžia glėbyje. Traukiu į save jos kvapą, bet pagaliau pati ištrūkstu iš jos rankų.

Pusę metų gyvenu kaip robotas. Viską darau, ko iš manęs tikimasi, – gerai valgau, daug vaikštau po apylinkes, – bet jaučiuosi svetima viskam, kas vyksta, būsimu kūdikiu nė kiek nesidomiu. Kelis kartus mane aplanko Miko tėvai ir Filipa, tik būdama su jais pajuntu šiokį tokį ryšį su Miku, pajuntu, jog vis dėlto gyvenu. O šiaip vaikštau kaip koks zombis. Gyvoji numirėlė.

Sąrėmiai prasideda dieną prieš nustatytą datą. Iš pradžių skausmą sutinku su džiaugsmu, juk jis tik fizinis, daug lengviau ištveriamas negu emocinis, ir jam tolydžio stiprėjant mane apima kažkoks nesveikas pasitenkinimas.

Tačiau skausmas užtrunka dvi dienas ir dvi naktis, pagaliau tampa toks siaubingas, jog meldžiu dievus jį nutraukti, klykiu akušerėms, kad man kaip nors padėtų, bet jos tik linksi, šypsosi ir liepia stangintis, ir pagaliau aš pradedu stumti, stumti, stumti, ir štai pasirodo ji. Sara. Miko duktė. Mano mergytė.

Nežinau, gal kad liovėsi skausmas ar dėl kokio hormonų antplūdžio, bet mane užlieja begalinė meilė ir dėkingumas. Už savo mergytę, už mamą ir Filipą, kurios padėjo jai ateiti į pasaulį, už tas akušeres, už visą pasaulį. Aš jį *jaučiu* – kaip niekad nejaučiau po Miko mirties. Tada paimu savo dukrelę, dar šlapią

ir gličią, priglaudžiu prie krūtinės ir tyliai kuždu maldą Mikui, iškilmingai pasižadėdama amžinai mylėti mudviejų vaikelį.

35 skyrius

Robis šypsosi. Nedrąsiai, bemaž bailiai, tačiau kai aš linkteliu ir nusišypsau, jis ima juoktis. Akimirka, ir jis jau stovi priešais, spaudžia man ranką.

– O Dieve, Katrina, čia tu! Negaliu patikėti. Tikrai tu.

Iš arti matau, kad atrodo vyresnis, – be abejo, juk praėjo penkeri metai, – bet branda jam tinka. Veidas vyriškesnis, liesesnis, kažkoks griežtesnis.

– Mama, mamyte, kas tas dėdė?

Žiopsodama į Robį, Sara tampo man už kelnių. Jis atsitupia, kad veidai būtų viename aukštyje.

– Labas, aš – Robis. Senas tavo mamytės draugas.

– Nejaugi? – Sara pakreipia galvytę, užjaučiamai žiūri į Robį. – Tu neatrodai senas. Nepanašus į mano močiutę ir senelį.

Robis kvatoja, o Sara, negalėdama atsispirti kalno traukai, apgailestaudama pamoja Robiui, paima rogutes ir ima kopti aukštyn.

Mudu su Robiu stovime šalia lydėdami ją akimis.

– Kokia graži, – taria jis. – Tikra princesė.

– Taip. Panaši į tėvą.

– Ir į tave.

Norėčiau jam pasakyti tūkstančius dalykų, galėčiau kalbėtis su juo valandų valandas, tačiau čia ir šią akimirką nesugalvoju nė vieno žodžio. Taip ir stypsome tylėdami, kol jis paliečia man ranką.

– Turiu grįžti prie darbo. Negaliu imti ir nueiti. – Jis grįžteli į būrį žmonių už mūsų. – Jie manęs laukia.

– Na, žinoma, eik, – tariu nežiūrėdama jam į akis.

– Buvo nuostabu su tavim susitikti. Tokia staigmena.

– Visiškai netikėta. – Ir dabar, žinodama, kad jis nueis ir man niekas nebegrės, galiu tiesiai pažvelgt jam į veidą. – Bet netikėtumas labai mielas. Ir man buvo smagu tave pamatyti.

Jis spusteli man ranką ir linktelėjęs žengia šalin. Aš jau einu lipti į kalną paskui Sarą, bet jis mane pašaukia.

– Ko? – klausiu atsigręžusi.

– Ar vėliau turėsi laiko? Šį vakarą? Gal pavakarieniautume?

Nutariame, jog geriausia valgyti vakarienę mano namelyje, kad nepairtų Saros dienotvarkė. Robis ateina pusę septynių, atsineša visko, ko reikia valgiui pataisyti. Sara jau pavalgiusi ir išmaudyta, apvilkta pižamėle sėdi ant sofos ir žiūri filmuką.

Robis atsisėda prie jos, ima kalbėt apie filmo veikėjus, aš užplikau arbatos. Mudu susėdame prie apskrito stalo vienas priešais kitą.

Iš pradžių varžomės, šnekame pernelyg mandagiai ir nenatūraliai: apie orus, apie darbą, nors tai nėmaž mums nerūpi, bet pagaliau Robis ištaria jos vardą.

– Ar tu jos pasigedai? Tuos pirmus metus Europoje? Kai ji mirė? – klausiu aš.

– Taip, – šyptelėdamas linkteli jis. – Pasigedau. Kad ir ką būtų man padariusi. Labai jos stigo. Kol dar buvo gyva, rūpėjo grįžti. Vis galvodavau, kad noriu būti su ja, ir viskas, nesvarbu, ką ji man iškrėtė. Paskui ji žuvo, ir grįžti nebebuvo prasmės. Net į laidotuves neatvykau. Nepajėgiau.

– Suprantu. Aš irgi nėjau į laidotuves. – Žiūriu į savo rankas, sunertas ant kelių. Dabar man gėda – dėl savo pagiežos, dėl pyk-

čio. – Tada jos taip nekenčiau, jog eiti būtų buvę veidmainystė. Aš džiaugiausi, kad ji negyva. Negalėjau eiti į jos laidotuves ir apsimesti sielvartaujančia. Aš jos nekenčiau.

– Katrina, – taria Robis. Pakeliu galvą. Jis švelniai šypsosi. – Žinoma, nekentei. Kitaip ir negalėjo būti. Ji kalta, kad žuvo Mikas, visi tai žinojo. Tu buvai nėščia ir pirmą kartą per tuos metus laiminga, o ji viską sugriovė. Žinoma, jos nekentei. Ir aš jos už tai nekenčiau.

– O iš tikrųjų ar norėjai dalyvauti laidotuvėse? – klausiu.

– Vis dėlto ne. Tėtis man paskambino, pasakė, kad ji paskendo, papasakojo ir apie Miką, apie Šiną, Alisos brolį, kaip jis susijęs su Reičele, ir man viskas pasirodė taip baisu, taip koktu... Negalėjau pažvelgti tiesai į akis. Reikėjo viską perkratyti, visą savo draugystę su Alisa, tuos mėnesius, kai visi trys draugavome. Ar tame buvo nors kas tikro? Ar tik liguistas Alisos žaidimas? Aš taip pykau ant jos. Labiausiai dėl tavęs.

– Ir aš vis abejodavau. Ar buvo kas nors tikro. Visoje toje draugystėje. O gal ji širdyje visą laiką manęs nekentė? Ir tik laukė progos atkeršyti? – Gūžtelėdama liūdnai šypteliu. – Vis dėlto ne tą mokyklą pasirinkau, tiesa? Iš visų Sidnėjaus mokyklų pasirink tu man Dramondo. Kur mokėsi Alisa.

– Bet iš kur ji sužinojo, kas tu tokia?

– Tikriausiai atpažino iš nuotraukos. Jos tėvai jai žuvus bute rado visą aplanką teismo medžiagos. Laikraščių iškarpų, posėdžių aprašymų... Laikraščiuose buvo įdėtos mano ir Reičelės nuotraukos. Pamačiusi mane Dramondo vidurinėje tikriausiai pamanė, kad jos svajonė išsipildė. Taigi ji visą laiką žinojo, kas aš ir kas atsitiko.

– Dieve, kaip klaiku. Kaip nedora.

– Aha...

– Katrina, atleisk, – staiga taria jis, palinkdamas artyn ir įdėmiai žvelgdamas man į akis. – Atleisk, kad negrįžau namo. Reikėjo grįžti ir tau padėti, būti tikru draugu. Turėjau grįžti dėl tavęs.

– Ne, – papurtau galvą. – Nieko nebūtum galėjęs padaryti. Nebūtum galėjęs padėti. Taigi nesvarbu.

Robis nuleidžia akis. Tyli, ir aš išsigąstu, ar tik jis neįsižeidė.

– Robi, kas yra?

– Nieko. Tik galvoju, kiek laiko dėl jos praradau. Kiek sugaišau laiko jos ilgėdamasis, jos trokšdamas, nors nieko, nieko iš to nebuvo tikro. Geriau būčiau pamilęs akmenį.

Nusijuokiu.

– Iš akmens bent nebūtų reikėję nieko tikėtis. Jis nebūtų tavęs apvylęs.

– Tikrai. – Nors jis šypsosi, akyse ašaros. – O dar tėtis... Dėl jos nešnekėjau su juo visus metus. Kokia kvailystė, visiška nesąmonė, juk jis net nebuvo kaltas dėl Alisos, įkliuvo į jos spąstus kaip ir mes abu. Ir aš tebepykau ant jo net sužinojęs apie jos mirtį. Dabar nesuprantu kodėl. Ir dar, žinok, negaliu sau atleisti, kad visus metus mudu nedraugavome. Ir vis per ją.

– Vis dėlto keista, – sakau žvelgdama į Sarą, užmigusią ant sofos su nykščiu burnytėje. – Man taip pikta dėl tų mėnesių, kone kasdien trokštu, kad viskas būtų susiklostę kitaip. Tačiau juk negaliu iš tikrųjų gailėtis, kad susipažinau su Alisa, ar ne? Jeigu ne ji, nebūčiau sutikusi Miko. Dabar neturėčiau Saros. Kaip galėčiau apgailestauti dėl to? Neįmanoma norėti, kad nebūtų tavo vaiko.

– Taip, suprantu. Aišku, tu gaili Miko. Jis buvo visiškai niekuo dėtas. Bet negali apgailestauti, kad gimė Sara. Būtų nei šis, nei tas.

– Viskas, kas susiję su Alisa, buvo nei šis, nei tas. Viskas.

Valandėlę tylime nugrimzdę į savo mintis, grumdamiesi su savais demonais.

– Aš tavęs pasiilgau, – pagaliau prabylu. – Iki šio vakaro nesuvokiau. Bet aš tikrai pasiilgau. Baisiai.

– Ir aš tavęs, – sako jis. – Toks skirtumas, kad aš visą laiką supratau, kaip tavęs ilgiuosi. Nuo pat tos dienos, kai išskridau.

– Tačiau nebandei susisiekti su manimi?

– Ne. – Jis gūžteli. – Kol Alisa buvo gyva, tyčia tau nerašiau ir neskambinau. Maniau, bus dar sunkiau pasilikti tenai. Kalbėti su tavimi. Ilgėtis tavęs. Ilgėtis Alisos. O Alisos mirtis man buvo toks smūgis. Turbūt apėmė depresija. Nesunki. Vėliau tiesiog abejojau, ar norėsi su manim kalbėti. Nors pats norėjau pasakyti baisybę dalykų. Parašiau šimtus elektroninių laiškų, bet visus ištrindavau.

– Gaila, kad neišsiuntei, – šypteliu aš.

– Ir man gaila.

Mudu šypsodami laikomės už rankų, gurkšnojam arbatą. Robis pataiso vakarienę, ir mes užsikalbame iki išnaktų – iki tokios vėlumos, kad pakviečiu jį pernakvoti mudviejų su Sara namelyje. Jis miega didžiojoje lovoje šalia manęs. Nieko seksualaus: Robis apsivilkęs marškinėliais ir apsimovęs mano pižamos kelnėmis, aš pasipuošusi kukliais žieminiais naktinukais. Tačiau miegam susikibę už rankų. Gera, kai greta lovoje guli šiltas suaugusio žmogaus kūnas, gera jaustis už kito nugaros. Vidury nakties atitapsi Sara, linksmai nusijuokia radusi Robį ir įsispraudžia į vidurį.

Žiūriu, kaip Robis pusiausnūda pataiso Sarai pagalvę, švelniai šypsodamas užtraukia antklodę.

Pusryčiams Robis iškepa kiaušinienės, paskrudina skrebučių, ir trise jaukiai valgome.

– Ar tu būsi mano naujas tėtis? – trenkia klausimą Sara pilna burna kiaušinienės.

– Sara, nebūk kvaila! – bandau nuleisti juokais jos akibrokštą.

Bet Robis nei nustemba, nei prieštarauja Sarai, tik šypsosi. Džiaugiuosi, kad nežiūri į mane, nes mano skruostai liepsnoja.

Palydžiu jį iki automobilio. Sara kabinasi jam į koją, maldauja nevažiuoti.

– Negaliu, – juokiasi jis. – Turiu mokyti žmones slidinėti. Turiu padėti jiems kalnuose jaustis saugiai.

– Kada grįši? – klausia ji. – Paleisiu, jeigu pasakysi kada.

Jis žiūri į mane, – ir jo žvilgsnyje regiu klausimą ir jo pasirinkimą, – bet aš jau pasirinkusi, pasirinkau tą dieną, kai žuvo Mikas. Nebeleisiu pasauliui savęs skriausti.

Nusisukusi paimu Sarą ant rankų, įsikniaubiu į jos plaukus, kad nereikėtų pažvelgt jam į akis.

– Vaikeli, Robis labai užsiėmęs. Jis neturės laiko vėl atvažiuoti pas mus.

– Teta Fipa, teta Fipa!

Sara atlapoja duris, paleidžia jas, kad užsitrenktų, ir nukurna pasitikti Filipos. Filipa su šypsena čiumpa ją į glėbį.

– Mažute, kaip tavęs pasiilgau!

Filipa visai dienai išsiveš Sarą į zoologijos sodą, o aš rašysiu paraiškas į universitetą. Kitais metais Sara pradės lankyti mokyklą, todėl man reikės užsiėmimo. Kuo nors užpildyti laiką.

Filipa ateina keliuku, mudvi apsikabiname. Viduje ji pasiima Saros daiktus: butelį vandens, skrybėlaitę, mylimiausią lėlę.

– Parvešiu apie trečią valandą. Mes papietausime „Mcdonald's" ar šiaip kur. Bus tikros vaišės.

– Makdonalde? – šūkteli Sara, straksėdama iš džiaugsmo. – Tikrai? Ar galima, mamyte? Galima?

– Puiki mintis, – sakau. – Tau pasisekė.

Einame prie automobilio, Sarą pasodiname į vaiko kėdutę, kurią Filipa vežiojasi tik dėl Saros, užsegame saugos diržą. Kai atsisveikinu su Sara ir uždarau dureles, Filipa atkiša popieriaus lapelį.

– Nuo Robio, – taria ji. – Jo telefono numeris. Nori, kad tu jam paskambintum.

– Ooo... – Lapelio neimu. Rankas susikišu į džinsų kišenes. – Tu jį matei?

– Paskambino. Nori su tavim susitikti. Katrina, tikrai nori tave matyti.

– Ne, – papurtau galvą. – Ne. Aš nenoriu. Negaliu.

– Kodėl?

– Tiesiog... tiesiog nenoriu.

– Nenori? O gal bijai?

– Nežinau, – gūžteliu. – Turbūt bijau.

– Ko? – Filipa kilsteli antakius. – Kad ir jis gali mirti?

– Ne, tikrai ne. Ne. – Papurtau galvą trindamasi akis. Galėtų jau važiuoti. Duoti man ramybę. – Galbūt. Na, gerai – taip. Nežinau.

Tada ji žengia artyn, suima mano rankas ir tyliai, švelniai klausia:

– Ar kada pagalvoji, kokį rodai pavyzdį Sarai?

– Ką tai reiškia?

– Niekad nerizikuoji. Visą laiką esi atsargi ir bijai.

– Bijau? Tikrai? – Atsisuku į Sarą, sėdinčią automobilyje. Ji šnekina savo lėlę, taiso jai plaukus. – Jai atrodo, kad aš bijau?

– Dar ne, bet paaugusiai atrodys. – Filipa spusteli man ranką, nusišypso. – Jeigu nesistengsi būti laiminga. Jeigu gyvensi nerodydama nors lašelio drąsos.

Viską nulemia šitas žodis. „Drąsa“. Griebiu iš jos rankos lapelį, įgrūdu į kišenę. Pasilenkusi pro langą pabučiuoju Sarą.

Drąsa.

—

– Alio? – iškart atsiliepia jis. Bet aš nepajėgiu ištarti žodžio. Staiga suima baimė. Pridengusi delnu ragelio mikrofoną bandau atgauti kvapą. – Alio? – pakartoja jis. – Katrina, čia tu? Katrina?

Patvirtindama aš lyg ir cypteliu, lyg ir gargteliu, pati nežinau, – ir išgirstu, kaip jis atsidūsta. Atsidūsta su palengvėjimu ir iš laimės, ir staiga suprantu, koks jam svarbus mano skambutis.

– Ar gali atvažiuoti, Robi? – klausiu kur kas ramesniu, lygesniu balsu, negu tikėjausi. – Šiandien? Tuoj pat?

– Taip, – atsako jis. – Žaibiškai prisistatau.

Jis nebando apsimesti abejingas, neslepia džiaugsmo, ir aš prisimenu, kaip jis man patinka, koks gali būti juokingas, švelnus, geras ir dosnus. Ir aiškiai suprantu, kad pasielgiau teisingai.

Padėka

Širdingas dėkui Jo Unwinui, kuris yra ne tik puikus ir nepailstamas literatūros agentas, bet ir talentingas redaktorius, nuoširdus ir šiaip fantastiškas žmogus.

Mano redaktorėms – Sarah Brenan Australijoje, Kate Miciak JAV ir Juliai Heydon-Wells JK: dėkui, dėkui ir dar kartą dėkui už taip akivaizdžiai pagerintą knygą.

Ericai Wagner „Allen & Unwin" leidykloje – dėkui už drąsą būti pirmąja redaktore pasaulyje, kuri įsigijo „Tobulos klastos" teises: įsivaizduoju, kaip baisu imti nežinomą autorių.

Milijonas ačiū ir mano seseriai Wendy James už tai, kad negailėjo laiko ir perskaitydavo viską, ką parašydavau, ir už tai, kad pirmoji pasakė, jog aš galiu rašyti.

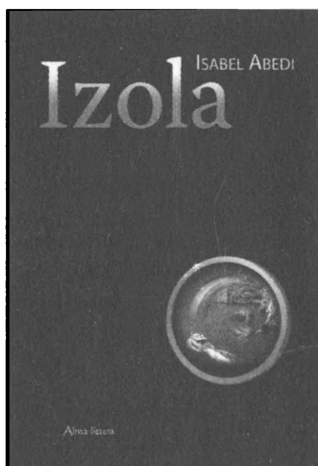
Dėkui ir žmonėms, perskaičiusiems mano knygos juodraštį, – mamai ir tėčiui, Prue James, Haidee Hudson, Samui Acklingui ir Kathei Harris – dėkui! Jūsų paskatinimas buvo ir tebėra neįkainojamas.

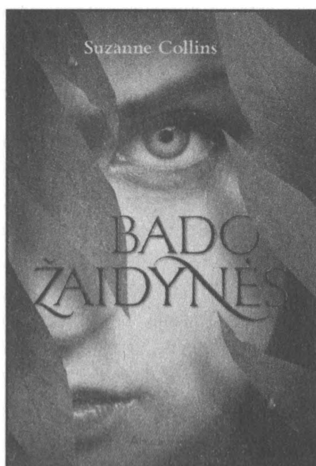
Labai dėkui Jake'ui Smith-Bosanquetui už visą jo triūsą pardavinėjant knygą visame pasaulyje, taip pat dėkui agentei Sally Harding už padrąsinimą ir tikėjimą manimi. Dėkui ir sesutei Emmai James, kad perskaitė knygą ir buvo neįtikėtina optimistė.

Be abejo, milijardas ačiū ir milijonas bučinių nuostabiam vyrui, su kuriuo gyvenu, – Hilary Hudsonui. Jis nusipelnė medalio už tai, kad kelerius metus pakentė mano beprotišką maniją ir be galo be krašto nešiojo puikios arbatos puodelius.

Dėkui ir šuneliams Charlie, Oscarui, Jackui ir Jimmy už smagų chaosą namie.

REALYBĖS ŽAIDIMAI, PAVOJINGI GYVYBEI

Jų dvylika, visi ištraukė laimingus bilietus. Tris savaites vieni atokioje saloje netoli Rio de Žaneiro – vaidins filme, kurio veiksmą lems patys. Tačiau ne tik septyniolikmetei Verai, kuri vyksta į salą dėl asmeninių priežasčių, bet ir kitiems jaunuoliams idiliškas rojus taps egzotišku kalėjimu. Ką slepia melancholiškasis Solo, sukeliantis Verai keisčiausius jausmus? Kas iš tikrųjų yra dailioji Mona, švelnioji Perl, provokatorius Džokeris? Kiekvienas jų vis daugiau atsiskleidžia ekscentriškajam režisieriui pasiūlius žaidimą, kuriam nė vienas jaunuolis nebuvo pasirengęs, žaidimą, kuris netrukus taps mirtinai rimtas.

„Izola" – prikaustanti meilės istorija, kvapą gniaužiantis trileris ir ypatingas psichologinis kamerinis žaidimas.

Ar įmanoma išgyventi laukinėje gamtoje, kai varžovai stengiasi tave nugalabyti?

Ant kadaise buvusių Šiaurės Amerikos valstijų griuvėsių įkurta Panemo valstybė, sudaryta iš dvylikos apygardų. Šalį griežtai ir negailestingai valdo Sostinė, ji verčia apygardas paklusti, kasmet reikalauja atsiųsti po vieną vaikiną ir merginą dalyvauti Bado žaidynėse, žiauriame realybės šou, kuriame kaunamasi iki mirties.

Šešiolikmetė Ketnė Everdin pasiryžta tapti paaukotąja vietoj savo dvylikametės sesutės Primos. Mergina yra užgrūdinta gyvenimo, nes po tėvo mirties jai teko išmaitinti šeimą. Ketnė – tikra kovotoja, sumani, apdairi, puiki šaulė. Šios savybės leidžia jai siekti pergalės

Bado žaidynėse. Tačiau jai teks rinktis tarp noro išgyventi ir žmogiškumo, tarp pergalės ir meilės.

Garsi rašytoja Suzanne Collins „Bado žaidynėse" sulydo veiksmą ir mintį, meilę, neapykantą ir išdavystę.

Knyga sulaukė nepaprasto populiarumo (ji išversta į 32 kalbas), apdovanota daugybe premijų, pagal ją kuriamas filmas.

James, Rebecca

Ja289 Tobula klasta: [romanas] / Rebecca James; iš anglų kalbos vertė Zita Marienė. – Vilnius: Alma littera, 2010. – 224 p.

ISBN 978-9955-38-722-0

„Tobula klasta" – australų autorės R. James debiutinis romanas, jau verčiamas į 30 kalbų. Tai psichologinis trileris jaunimui, – tikra keršto anatomija.

Pagrindinė romano veikėja, vienišė Katrina, naujojoje mokykloje susidraugavusi su žavia ir populiaria Alisa, pradeda atsigauti po baisios tragedijos ir vėl pamažėle ima džiaugtis gyvenimu. Tampa gerais draugais su Alisos vaikinu Robiu, susipažįsta su gabiu vienos grupės muzikantu Miku ir jį pamilsta. Regis, viskas puiku, bet... Gyvenimas ir vėl sudūžta, – dabar per Alisą, – tačiau nesibaigia, ir galų gale vėl nušvinta viltis.

UDK 820(94)-93

Rebecca James

TOBULA KLASTA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė Zita Marienė

Viršelio dailininkas Agnius Tarabilda
Korektorė Marija Treigienė
Maketavo Jurga Morkūnienė

Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", Ulonų g. 2, LT-08245, Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė",
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas

Rebecca James –
laikoma „jaunimo Picoult“, „Stephenie Meyer, tik be vampyrų“, o jos stulbinanti sėkmė gretinama su J. K. Rowling. Parašiusi romaną „Tobula klasta“, per vieną dieną autorė tapo milijoniere.

Knyga verta kiekvieno cento.

Paslaptingai, praeities prisiminimų kankinamai naujokei Katrinai savo draugystę pasiūlo žavi ir charizmatiška mokyklos numylėtinė Alisa.

Nerūpestingas ir linksmas gyvenimas gramzdina Katriną užmarštin, tačiau po dailia Alisos išore slepiasi žiauri ir sužalotos sielos jauna mergina, kuri kėsinasi sugriauti ją supančių žmonių gyvenimus.

Neilgai trukus prasideda apsėsti ir pavojingi dviejų merginų žaidimai.

Kas iš tiesų įvyko tą naktį, kai buvo nužudyta Katrinos sesuo?

Atlaikyti įtampą iki paskutinio puslapio – beveik neįmanoma.

„Tobula klasta“ – tai keršto anatomija.

www.almalittera.lt